

ஓம் தத் சத் பரப் பிரஹ்மணே நம :

பக்தி (வைராக்ய) சதகம்,

பத உரை - பொழிப் புரை.

அயம் ஆத்மா பிரஹ்மம்.

பிரஹ்
ஞானம்
பிரஹ்மம்.

சு
ர
ந
த
த
த

3073

அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி.

ஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞானாச்சார்ய ஸ்வாமிகள்
வேதாந்த மடம், திருப் பூ வணம்.

T03073

R001G07

1953.

[விலை ரூபா 1-8-0

பிரஹ்ம சத்யம் ஜகத் மித்யா இதி வேதாந்த டிண்டிம்.

உ. சிவமயம்.

பேரை யூர்

ஸ்ரீ சாந்த லிங்க சுவாமிகள் இயற்றிய

தி (வைராக்ய) சதக மூலமும்,

திருப் போ ரூர்

ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் இயற்றிய

பொழிப் புரையும்,

திருப் பூவண மடம், சத சாஸ்திர கர்த்தா,
ஸ்ரீ காசிகாந்த ஞானாசார்ய ஸ்வாமிகள் இயற்றிய

பத உரையும்.

சர்வ ஜித்வா ஆவணி 25உ புதன் கிழமை
(10—9—1947) முற்றுப் பெற்றது.

இது

சிதம்பரம், கோ. சித. மடம்

ஸ்ரீ சித. நீலகண்ட சுவாமிகளாலும்,

மேற்படி மடம்

சங்கத்து ஸ்ரீ சித. நாராயண ஸ்வாமிகளாலும்,

பரிசோதிக்கப் பெற்றது.

மதுரை இந்துஸ்தாந் பிரிண்டிங் ஆபீஸில்

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

பக்தி (வைராக்ய) சதகம் கவி 100. முதற் குறிப்பு அகராதி.

அகலம்வடிவன்	50	என் லும் வீட	101	தாயுமாகி	111	பிரானேதிருக்	147
அநியாமையிற் க	181	என்னுயக	148	தானையேதா	6	பிறவா நெய்	164
அநியாமையிற் கீ	159	என்னை கண்டு	119	தானை சூழ	17	புகலரும்	71
அன்றெனக்கு	31	எலக் குழலார்	153	திவ்லைப்பதி	162	பூசைச் செய்து	85
அன்றெதயி	156	ஏனை தூலபல	113	தீராதவோ	149	பெழுவ தென்னை	121
ஆதரித்தனை	124	ஒழித்திடும்	134	ஆணையதா	11	பேதைக்கொரு	172
ஆமுன்னிச்சையே	58	ஒன் லுநஞ்	94	தெளிவுவீரக்	89	பொய்யற்றவா	160
ஆமையா லுருப்	109	ஒரினுள்ளீமே	29	தேரினில்விடல்	83	பொல்லாதவெ	143
ஆலநீழலி	117	கண்டவைம்புலக்	69	தேர்கிவா	23	போற்றிநீ	131
ஆனேறிவார்	151	கண்டேன் களி	174	தேவையினை	158	மதித்தென்	168
இகழும்பொரு	170	கண்ணார் தூத	154	தொடக்கா	174	மறைத்தலு	92
இனையின் ஞாந	98	கண்ணைமதினைப்	175	தோன்றாத்தினை	163	மாறாயவோ	156
இருந்தோரு	167	காணாத பங்ககட	172	தோன்றாமல்	163	மாற்றையெனக்	183
இருப்பைநா	106	காணியீதெம	20	நயவாதுதில்	186	யானொருடற்	177
இன் லுக்குத்தரு	128	காரார் மிடற்	178	நவிலினிம்	9	வந்தித்தீடு	146
இன்றென்னை	179	கெடுவதாம்	14	நாமற்கருச்சனை	61	வழங்கெற்	161
உயது நெஞ்சமே	79	கொள்ளேனெனி	184	நாலுவேதமு	41	வாயினூற்பல	38
உரையேநனி	150	சுதர்மறை	115	நினைப்பினுங்	126	வாய்மை	53
உவந்தாயென	180	சார்ந்தாய்	163	நின்றாய்திருத்	145	வாழலாமான்	133
உன்னுகின்றனை	26	சாற்றாத்திருத்	155	நின் லுறதலை	66	வாழிநெஞ்ச	1
உன்னும் முணர்	166	செய்யாய் கரியான்	171	நீமெய்ஞ்ஞாந	63	வாழ்த்தேனுனை	176
என்னுமவடி	165	செய்யநந்	86	நீயே யருள்	144	வீருப்பமா	136
எல்லாமறி	152	செய்விப்பான்	183	நெஞ்சமேயினி	75	விளங்குமேழிற்	145
எற்கோவுன	157	தடுத்தமேலுமில்	47	நெஞ்சமேபுட	44	விளம்பற்கருஞ்	188
ஓனக்கீந்தினி	188	தருவதீமைய	55	பாவாற்பெரி	186	வீடுகூட்டு	104

சிவமயம்.

வைராக்கிய சதுக முக வரை.

அம்புயாசநன் அமைத்த அம்புவிதனில் “பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய தன்பம். பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்” என்பது எத்தற் குரிய பே ரறிஞரின் பெரு வாக்கு. ஆகலின், அறிவு செறிந்த ஆன்றோர்கள் அதுத்தற் கரிய பிறவித் தனை அதுத்து, இறவாப் பெரும் பேற்றினை எய்த விரும்புகின்றனர்.

‘சலந மநச் சங்கற்பத்தினாலேயே இம் மாண்பு பிறவி வந்தியைந்தது’ என்பது வேக முடிபு. ஆகவே, அம் மநத்தினை அவசியம் அடக்கல் வேண்டும். அஃதே பிரஹ்ம ஞானம் அடைதற்கும், இறவா வீடு எய்தற்கும், ஏற்ற ஏது வாம். அம் மந வடக்கமோ, அப்பியாசம் வைராக்கியம் எனும் இரண்டினாலேயே எய்தத் தக்க தாம். மற் றெவ் வாற்றாணும் அதனை மருவல் இயலாது. இவ் வண்மையினை, யோக சூத்திரம்:- “அப்யாசவைராக்க்யாப்யாம் தந்நிரோத:” என ஒதுகின்றது. பகவற் கீதையும்:- “அப்யாசேந து கௌந்தேய வைராக்க்யேண ச கிருஹ்யதே” எனப் பகர்கின்றது.

அப்பியாசம் வைராக்கியம் என்னும் இரண்டினுள், உலக போகங்களிலும், உடலிலும், வைராக்கியம் உறாதோர்க்கு அப்பியாசம் யா தொரு பயனையும் அளிக்காது. வைராக்கியத்தில் வள முற்றோரே சுபேச்சையாதி ஞான பூமிகளைச் சலப மாய் நண்ணுவர். சிர் பெறு சீவந் முக்தி நிலை சீக்கிரத்தில் சேர்வர். அவ் வைராக்கிய மில்லாதோர் அள வறு பல முயற்சிகள் செய்யினும், அரிய அப்பே ரின்பத்தினை எவ்வாறானும் எய்தற்கு இயலாதவரே யாவர்.

இது பற்றியே, அரிய சீவரிடத்து அருள், சீரிய சிவ பக்தி, திருந்தி துறவு, மெய்ஞ்ஞ்ஞாநம் ஆயவைகளே ஒரு வடிவான திவ்விய திருப் போ ரூர் பூநீமத்-சாந்த லிங்க சுவாமிகள், தாம் கொண்டுள்ள இந் நான்கினையும் அருள் கொண்டு ஏனையோரும் அடைந் துய்வான் விழைந்தனர். அதனால், முறையே கொலை மறுத்தல் (ஜீவ காருண்னியம்), வைராக்கிய சதகம் (சிவ பக்தி), வைராக்கிய தீபம் (துறவு), அவிரோத லந்தியார் (ஞாநம்) என்னும் நான்கு தூல்களையும் இயற்றி யருளினர். அவற்றுள் வைராக்கிய சதகம் என்பது அதனைக் கற்போர்க்கு வைராக்கியத்தை உண்டு பண்ணுவதில் ஒப் புயர் வற்றது. இது பெரும்பாலும் வைராக்கியத் தைக் கூறும் தூறு விருத்தப் பாக்களை உடைமையின், “வைராக்கிய சதகம்” எனப் பெயர் பெற் றுள்ளது.

இந் தூல், மறத்தி லுள்ள பற்றுக்க ளனைத்தையும் பாழாக்க வேண்டி; மூட மறத்தினை முன்னிலை யாக்கி, விவேகம் கூறலாக விளம்பப் பெற்றது. இது, மறத்திற்கு எவ் வெவ் விடயங்களில் பற் றுண்டாமோ, அவ் வவ் விடயங்களால் நன்மை இன்மையையும், தீமை உண்மையையும், தெளிவு செய்தி, வரு பொருள் ஒவ் வொன் றிலும் வைராக்கியத்தினை வருவிக்கின்றது. மேலும், மற மானது வே ரொன்றைப் பற்றினா லன்றி, முன் பற்றிய பற்றினை முற்றாய் விடாது. ஆதலின், உய்யு நெறி யாய உயர் சாதநங்களில், இன்ன இன்னவற்றைப் பற்றி, இன்ன இன்னவற்றை விடல் வேண்டும் என்று கூறுகின்றது.

ஒவ் வொரு விதச் சாதநங்களிலும் மிக உயர்ந்தது இது வாகலின், இதனையே செய்தல் வேண்டும். இது இயலாதாயின், மற் றொன்றாய் இதனைச் செய்தல் வேண்டும். இதுவும் இயலாதாயின், அடுத்த இதனைச் செய்தல் வேண்டும் என்று படிப் படியாகக் கீ முள்ள எல்லாச் சாதநங்களையும் இயம்புகின்றது.

உதாரணமாக:- 26-வது பாட்டில் “ஒன்றினையும் சுட்டிப் பாவியாது பாவநாதீத மாய் நில். அதற்கு உலி யின்றேல், பூரண பாவனை செய். இஃதும் முடியாதாயின், யாவும் இறைவன் திருமேனி என்று ஒர்ந்து கில். இன்றேல், குருவின் திருவுருவத்தை யாவது தியானஞ் செய்” என்று கூறுகின்றது.

இவ் விதம் அதில், முன் ஐம்பது பாக்கள் அமைந் துள்ளன. விவேக மானது, மநம் தானு மன்று, பற் றறுப்பான் தன் வயத் தது மன்று என் றறிந்து, அதனை விடுத்துத், தன்னையும் அதனை யும் கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல சிவத்தினை நோக்கிப்,

“ பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்,

பற்றுக் பற்று விடற்கு ” எனப் (குறள்) பொய்யா

மொழிப் புலவர் புகன்றவாறே, மறத்தினை சிறுத்திப் பற் றினைத் தையும் போக்கி முழு வைராக்கிய முற்று, முக்தி யெய்தற்கு முன்னே னும் இறைவனைப் பற்ற வேண்டு மாகலானும், இறையருளின் றி இவ் வைராக்கியாதிகளை எய்துதல் இயலா தாகலானும், அவ் விறைவனைப் பற்றித் துதித்து, அவ னருள் பெற்று உய்வான் வேண்டி, அவனைத் துதிக்கின்றது. இங்ஙன் இறுதி ஐம்பது பாக்கள் ஸ்ரீமந் நடராஜப் பெருமானின் தோத்திர ரூப மாய் அமைந் துள்ளன. இத் தகை அரிய நூலா மிதனைப் பக்தி சிரத்தையோடு ஒருவன் பயில்வா னாயின், மிக்க வைராக்கியத்தை மேவித், தீவிர முழுட்சுவாய்ச், சற் குருவைத் தேடி யடைந்து, சிவவண மநநாதி கள் செய்து சிறந்த சீவந் முக்த னாவது திண்ணம்.

இந் தூ லாசிரியரின் சீடர் ஏர் பெறு விருத்தாசலம், ஸ்ரீமத் குமார தேவ சுவாமிகள். அப் பெரியாரின் சீடர் அழகிய திருப் போரூர் ஸ்ரீமத் சிதம்பர சுவாமிகள். சாற்றும் இப் பெரியார் சற் குண சம்பன்னர். சீரிய சீலர். கவினிய கவிஞர். பண் பார் பண்டிதர். அகன்ற அறிவினர். புகழுறு புனிதர். இத் தகைப் பெரியார் இந் தூற்கு இனி தியற்றிய பொழிப் புரை ஒன்று பொற்

புற்றொளிக்கின்றது. எவரும் பத ஷுரை இயற்றினால் ரில்லை. அஃ
தொன் றிருப்பின் அனைவர்க்கும் பயன்படும். இதனை உணர்ந்தனர்
உயர் திரு காசிகாந்த ஞானாசார்ய சுவாமிகள். இப் பெரியாரோ,
குலவு கோயி லூர்க் குல குரு விமல ராம் ஸ்ரீமத் வீரசேகா ஞான
தேசிக சுவாமிகளின் சீடர். மன்னு திருப் பூவண மடாதிபதி.
மதிப்புறு தென் மொழி வட மொழி வல்லுனர். நவலுறு நூறு
நூலின் கர்த்தா. பகர்திரி பாஷாப் பண்டித மணி. சூன்றெனக்
குலவு பாசமய் கோளரி. விளம்பற் கரிய வேதாந்த வித்தகர்.
இத்தகை யாதி இயம்புதற் குரிய பட்டங்கள் பல படைத்துள
பண்பினர். கருத்தொடு இந் நூலினைக் கற்றிடு வோர்க்குப் புயன்
படு ம்ந்து பத ஷுரை ஒன்று இனி துறப் பற் பல இலக்கணக் குறிப்
பொடு ஆற்றி அழகுற அச்சிட்டருளினர். இதனை வாங்கி இச்சை
யாய்க் கற்போர்க்கு ஐயம் திரிபுகள் அனைத்து மின்றி, அர்த்த
மனைத்தும் அதிசுலப மாக விளங்கும் என்பது வெள்ளிடை மலையே.
ஆகவே, முக்தி யடையும் அவாவினர் அனைவரும் இதனை வாங்கி
ஆர்வமொடு கற்கின் உய்வார்கள் என்பது உறுதி உறுதி. சபம்.

S. நீலகண்டன்,

ஆந்தாச்சரமம்,

சேன்னை.

பக்தி சதகம்.

முதல் நினைப்புக் கவி 50. உதாரண நினைப்புக் கவி 99.
ஆகக் கவி 149.

பன் னிரு சீர்க் கழி நெடி லடி ஆசிரிய விருத்தம்.

ஆத்யே வாழிஎறி, உறபெறுதற் தானையு அடுத்தாந்
நவிலின் உடலை — அகரதுணை ஆர்பெரியர் கெடுஇன்ன யாத
செல் வதானையா னையெருத்த, ஒத்யே மெத்தண்ணல்
காணிமண் ணினுபுக்கில் தேர்கிரா யேறிஓடும் — உன்னுநாம்
பெரியஓ ரினுதீய வசதேவின் அன்றெனக்(கு) என்றென்றெணி,
மோத்யே அங்கிகரு பரணவந் திடுகருவி ஆடுகின் நிலைபுசை
செய் — முத்தவலி வாயினால் ஒதியுண விரிந்தநல் நாலுசின
சமயாசார, போத்யே நெஞ்சமே வில்வேண்டு தடுமந்திர
கையினால் அகலுகாய — பூத்தாரும் வாய்மைஒரு உண்பதரு
இல்லின்ப ஆமுன்அவா இச்சையாம். (1)

வாடிநா மாற்(கு)எப்பொ நீமெய்க்ஞா செம்மான்ம மிகமுயன்
நின்னுருத — வாங்கிமந் திரகண்ட வினவிபுக லரும்பார்த்த
எங்குஞ்சி நெஞ்சமேயி, பூடியோ அறிவெனும் அண்டநில உள்ளத்து
உய்துயா காபுறந்தாய் — பொய்விரும் வெறுத்தேரின் செவ்வேயு
உடற்(கு)அறிவி பொத்தையுன் செய்யுநந்தொ, மாடியே
அந்நமய ஊசமுட தனக்குஇண சேருஞ்ச தெளிவுயிர்க்க —
நாயிமறைத் தலும்அராப் பத்திதற் போதஒன் தானலா இணை
அமைத்த, ஆடிதே னைஎன்றும் இறுமற்று வீடுநன் கடஇருப்
பைதொடங்கி — ஆமைபுல னடபாக தாயுமா தந்தைதா யாஆடு
கின்நிலையே. (2)

ஏரிலா ஏனைஆ தாயிறவி சதுர்மறைமெய் ஆலவாழ்
கின்வீடொழி — என்னைகுட பெறுஅரு ஆதரிநல் நினைஊணு
முரைஇன்று சூழ்தருவனி, வேரிலாப் பெண்தீர்த்த போற்றிநீ
வாழலாம் இல்வேடி ழித்திருள்சேர் — விருப்பமா சங்ககிதி
நாய்சதக கவிமுதல் எளிதீம்ந திற்றேணியே.

ஆக விருத்தம் 2½க்கு நினைவுக் கவி 149.

உ. சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்ய) சதுகம்.

பாயிரம்

1. பொருள்வைநன் னகர்வா முகந்தலிங் கேச புனிதனைக் கோலிலூர் மேவும், அருடரு முக்தி ராமலிங் கேச வ்மலனைத் திருக்கள ரமர்ந்து, தெருளுறு மடியர் பவங்கெட வருளிச் சிந்மய சொரூபமாய்ச் செய்த, இருளிரி வீர சேகர விறையை யேத்திநின் றறுத்திரம் பணிவாம்.

2. களரினி விலங்கும் வலம்புரிக் களிற்றைக் கறையிடற் றண்ணலா சானை, அளவறப் பிறங்கு மமுதவல் வியினை யண்ணல்பா ரினூதக்காட் டிறையை, உளமிகத் தெளிந்தோங் குபரதி யுடைய ஷுத்தம சீடனுக் கருளும், வளமமர் வீர சேகர விறையின் வானடி களைத்திரம் பணிவாம்.

3. அருளினை யருள வைகைகற் கரையி லமர்ந்திடு மாணைமா முகனைத், தெருளொடு பத்தி மேவுறக் கருணை செய்திடுஞ் சண்முக விறையை, மருளடு பூவ ணத்துறை யிறையை மாசெளந் தரியநா யகியைக், கருணைநன் கமைந்த வீரசே கரனைக் காதலாய்க் கருத்தினில் வைப்பாம்.

4. தேர்தலிற் சிவமுஞ் சத்தியு மொன்றாய்த் திகழ்தலாற் பொருளொன்றே யென்று, பேர்தலிற் பத்தி சதகமென் னூலிற் பிறங்கவே கூறியும் பின்ன, ரார்தலை யொழிவை ராகதீ பத்து மவ்வித மறைந்தபே ரருளாஞ், சோர்தலிற் சாந்த லிங்கதே சிகனற் றாயதா மரையடி தொழுவாம்.

5. பேரையூர்ச் சாந்த லிங்கதே சிகளுற் பெறும்பத்தி சதகமென் னூலுக், கார்திருப் போரூர்ச் சிதம்பரா சானன் களித்தனன் பொழிப்புரை பின்னர்க், கார்பொழில் சூழும் பூவண முறையுங் காசிகா நந்தனாந் துறவோன், பார்புக முறவோர் பதவுரை தந்தான் பத்திமே லீட்டினுன் மாதோ.

கோவி லூர் மடத்தில், பாடம் நடக்கும் 16 நூள் முறை.

ஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞானாச்சாரிய ஸ்வாமிகள் இயற்றியது

தாக்குறையான நானூர்வ வாதக்கட்டளைகீ — தாசாரத் தாலாட்டுச் சிவந்ந போதம். வாக்குமகா ராஜத்தூற லுபத்திசத கம்நல் — வைராக்ய தீபமில் கணுவிருத்தி யரிய, வாங்குஞ் வதைப்பரணி வேதாந்த சூடா — மணிவிவே கசூடா மணிபஞ்ச தசியும், பாங்குமழ்கை வல்யநவ நீதமீ சுரகீதை — பகவற்கீ தைபிரம கீதைவா சிட்டமே.

பதி னறு நூற்கட்டுப் பன் னிருவர் கர்த்த ராவர்.

1. நானா லீவ வாதக் கட்டளை, சேஷாதத்திரி சிவன்.
2. கீதா சாரத் தாலாட்டு, திரு வேங்கட நாதர்.
3. சசி வந்ந போதம், அஞ்ஞ வதைப் பரணி, ஈசுவர கீதை, பிரஹ்ம கீதை, (நான்கும்) தத்துவ ராய சுவாமிகள்.
4. மகா ராஜத் தூறலு, குமார தேவர்.
5. பக்தி (வைராக்ய) சதகம், வைராக்ய தீபம். (இரண்டும்) சாந்த லிங்க சுவாமிகள்.
6. வேதாந்த சூடாமணி, சிவப் பிரகாச சுவாமிகள்.
7. விவேக சூடாமணி, உலக நாத சுவாமிகள்.
8. இலக்ஷணவிருத்தி, சிதம்பர சுவாமிகள்.
9. பஞ்ச தசி, நித்தியாநந்த சுவாமிகள்.
10. பகவற் கீதை, சேம நகர் பட்டர்.
11. வாசிட்டம், ஜள வந்தான்.
12. கைவல்ய நவநீதம், தாண்டவ ராய சுவாமிகள். எட்டு நூல் தமிழ், எட்டு நூல் மொழி பெயர்ப்பு.

எட்டு நூல், சக்தி விசிஷ்ட அத்வைதம்.

1. நானா லீவ வாதக் கட்டளை. 2. சசி வந்ந போதம். 3. மகா ராஜத் தூறலு. 4. பக்தி சதகம். 5. வைராக்ய தீபம். 6. அஞ்ஞ வதைப் பரணி. 7. இலக்ஷணவிருத்தி. 8. ஈசுவர கீதை என்னும் இவ் வெட்டு மாம்.

எட்டு நூல், சுத்த அத்வைதம், கேவல அத்வைதம்.

1. கீதா சாரத் தாலாட்டு. 2. வேதாந்த சூடாமணி. 3. விவேக சூடாமணி. 4. பஞ்ச தசி. 5. பகவற் கீதை. 6. கைவல்ய நவநீதம். 7. வாசிட்டம் (கீடா பிரமர வாதம்) 8. பிரஹ்ம கீதை. என்னும் இவ் வெட்டு மாம்.

நூன் முகம்

எழுவகைத் தோற்றத்துள் மாறுட வாக்கைத் தோற்றமே உயர்வு உடைய தாம். அதன்கண்ணே மோக்ஷ மடைதற்குச் சாதநங்கள் உண்டாகின்றமையால், ஏலை அறு வகைத் தோற்றங்களும் போகத்தினை மாத்திரம் அடையத் தகுதி உடையன ஆம். மோக்ஷ சாதநம், கர்மம் பக்தி ஞானம் என முத் திறப்படும். அவற்றுள், பக்தியும், ஞானமும், சுத்த அந்தக் காரண முடையவர்களால், எழிதில் அடையப்படும் என்பதனை உணர்ந்து, திருப் பேரையூரில் சமாதியுற்ற நிலங்கும் சாந்த லிங்க சுவாமிகள் முன்னாறு வருஷங்கட்கு முன்னர் பக்தியினைப் பிரதானமாகவும், ஞானத்தினைக் கௌணமாகவும், கொண்டு பக்தி சதகம் என தூறு செய்யுட்களால் ஒரு தூல் செய்தார்கள். அதற்குத் திருப் போளூர் சிதம்பர சுவாமிகள் ஓர் பொழிப்புரை இயற்றினார்கள். அதற்கு மேற்கோளாக தூறு செய்யுட்கள் கொடுத்து அலங்கரித்திருக்கின்றார்கள். “பொழிப்புரை கொண்டு பதப் பொருளைக் காண்பது அரிதாக இருக்கிறது” என்று பல அடியார் குளாங்கள் “முத உரை ஒன்று செய்ய வேண்டும்” என்று பல முறை விரும்பிக் கேட்டுக் கொண்டதனால், திருப் போளூர், சிதம்பர சுவாமிகள் பொழிப்புரையை ஆதாரமாகக் கொண்டு பத உரை, இலக்கணக் குறிப்பு முதலிய வற்றோடு எழுதி முடித்தோம்.

பதவுரை, பொழிப்புரை இரண்டும் சேர்த்து அச்சிட்டிருந்தால், படிப்பவர்களுக்கு உரையின் அருமை நன்கு விளங்குமெனக் கருதி, இரண்டையும் ஒன்றாக அச்சிட்டிருக்கின்றோம். விஷய அட்டவணை உதாரண நூற் குறிப்பு, உதாரணச் செய்யுள் முதற் குறிப்பு, முதலியவற்றோடு அலங்கரிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

செய்யுள் முகற் குறிப்பு, உதாரணச் செய்யுள் முதற் குறிப்பு, உபாசனை பிரதீகம் எனவும், அகங்கிரகம் எனவும், இரு வகைப்படும். அவ் விரண்டினுள் இதில், பிரதீக உபாசனை விவரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இது, ஐக்கிய வாத வீர சைவக் கொள்கையைக் கொண்ட சக்தி விசிஷ்ட சத்த அத்வைத தூ வாகும். தூலின் இறுதியில், “ஒங்கு அறி வாகி, காண்பவன், காட்சியும் அற்ற அபேத வாழ்வு எனக்கு ஈந்திடல் வேண்டும்” என்று கூறுகின்றமையின், திரி புடி நீங்கிப் பிரஹ்ம மாக இருப்பதே தங்கருத் தாக விளக்கிக் காட்டுகின்றார்கள் என்பதை உணர வேண்டும்.

அதனால், கோவிலூர் மடத்தில் சாந்தி பாடம் நடக்கும் முறையில் இதனை ஐந்தாவது பாடமாகப் பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றார்கள்.

காசிகாநந்த ஞாநாச்சார்ய ஸ்வாமிகள்,
திருப் பூ வணம்.

பக்தி சதக உதாரண நூல் 37 கவி 102.

தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி தொடர் எண்	கவி
1.	அருணகிரி அந்தாதி	1	13. சிவாநந்த மாலை	4	25. நல் வழி
2.	அறிவாநந்த சித்தியார்	6	14. சிவாநுபூதி விளக்கம்	1	26. நா லடியார்
3.	ஆநந்தத் திரட்டு	3	15. சந்திர மூர்த்தி தேவாரம்	1	27. நீதி வெண்பா
4.	ஒழிவில் ஓடுக்கம்	2	16. ஞான சூரியன் முறை	1	28. பகவற் கிதை
5.	கத்தர் அசுபூதி	3	17. தத்திவ சாயர் அடங்கன்	3	29. பட்டினத்தார் பாடல்
6.	கந்தர் அலங்காரம்	1	18. மேற்படி பாடு துறை	1	30. பிரபு லிங்க லீலை
7.	காசி காண்டம்	1	19. திரு அம்மாலை	2	31. பெருங் திரட்டு
8.	சம்பந்தர் தேவாரம்	1	20. திரு அருட் பயன்	2	32. பொன் வண்ணத் தந்தாதி
9.	சில ஞான தீபம்	1	21. திருக் கூறள்	15	33. மெய்க்ஞ் ஞான விளக்கம்
10.	சில ஞான வள்ளார்	2	22. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்	4	34. மெய்க் மொழி
11.	சில தரு மோத்தரம்	4	23. திரு வாசகம்	10	35. வாசிட்டம்
12.	சில போக சாரம்	3	24. தேவி காவேரத்தரம்	2	36. வீர ஆகமம்
					37. தொல காப்பியம்

ஆக நூல் 37க்குக் கவி 102.

வைராக்ய சதக உதாரண சாஸ்திரம் 37க்குக் கவி 102க்கு அட்டவணை.

தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி	
1.	மிகமுயன்று	1.	வாசிட்டம்	8	4-4-30
2.	இயற்கைகுணஞ்	210	4	கையினு லைறயண்ணு	4-4-44
		4-4-12	5	தாரதந மிகுமென்	4-4-104
				அறிவே னும்விதை சங்	

6	மெத்தென்ற	5-1-6	20	முத்தனே முதல்வா (அருட் பத்து)	8
7	இச்சையாம் விற்றகு	5-3-4	21	புத்தாரும் பொய்கை (தோணைக்ககம்	1
8	எரியங் கடலி	6 இதோ 9	22	நிலிரீர் நெருப்பியர் (மேற்படி)	5
	2. பகவற் கீதை 1		23	நாயிற் கடையாம் (குழைத்த பத்து)	8
9	வாங்கி ஐம்பொழி	6-1	24	பொத்தை யூன் (அதிசயப் பத்து)	7
	3. தத்துவ ராயர் அடங்கனி முறை 3		25	மெய்தா னரும்பி (திருச் சதகம்)	1
	(அமிர்த சாரம்)		26	வாழ்கின்றாய் (மேற்படி)	20
10	செவ்வே யுடலுஞ்	111	27	பத்து விலையிற் படு (அண்டப் பகுதி)	42
11	உள்ளத்தி ருந்து	183	28	8. சுந்தர ழரீந்தி சுவாமிகள் தேவாரம் 1	7
	மோக வதைப் பரணி - சசி வநந் போதம்.			தேனைக் காவல் (ஊர்த் தொகை)	
12	வினவிற்ப சத்தையறி	81	29	9. திரு நாவுக் கரசர் தேவாரம் 4	11
	4. பாடு துறை 1		30	இதுமாந்தி ருப்பன் (அங்க மாலை)	9
13	தந்தைதா யாவானுஞ்		31	நங்க டம்பனை (கடம்பூர்)	5
	5. பட்டிண்தீதார் பாடல் 2		32	அருப்புப் போல் (அரிசில் கரை புத்தூர்)	10
14	சினந்தனை யற்று (கைவாயம்)	3	33	சங்கனிதி பதுமனிதி (தாண்டகம்)	5
15	அண்மன் வீதி (பொது)	27		10. சம்பந்தர் தேவாரம் 1	
	6. ஒழிவில் ஒடுங்கும் 2			செல்வ நெடுமாடஞ் (கோயல்)	
16	உடற்குயிர் போற்	1-15	34	11. சுந்தர் அறுபுதி 3	12
17	நாயேயி	1-56	35	செம்மான் மகளை	26
	7. திரு வாசகம் 10		36	ஆதா ரம்பிலேன்	29
18	ஆடுகின்றிலை (ஆத்ம சத்தி)	1		இல்லே யெனு	
19	மேற்படி	99	37	12. சுந்தர் அலங்காரம் 1	74
	மேற்படி			ஆராப்புனை வேணியன்	

13. அருணை கிரி அந்நாதி 1

38

பாகதிக்கு வித்தா

58

14. பிரபு லிங்க லீலை 1

39

ஒடும் பொன்னும்

18-19

15. திருந் துறள் 15

40

வேண்டுதல் வேண்டாமமை

1-4

41

இருள்சே ரிருவினையுந்

1-5

42

பிறவிப் பெருங்கடல்

1-10

43

யாகாவா ராயினு

13-7

44

வலியினி லைமையான்

28-3

45

பெமாய்மையும்

30-2

46

புறந் தாய்மை

30-8

47

அறிவினாகு வதுண்டோ

32-5

48

ஒருபொழுதும் வாழ்வ

34-7

49

உறங்குவது போலுந்

34-9

50

புக்கில்மைந்தின்து

34-10

51

யாதனின் யாதனி

35-1

52

மற்றுந்தொ டர்ப்பாடெ

35-5

53

அவாவென்ப

37-1

54

ஒதியுணர்ந்நும்

84-4

16. பெருந் தீரட்டு 6

55

காயநீர்க் குயிழி

56

இவ்வின்ப மிகழ்ந்து

57

அண்டமெண்டி

குறுந் தீரட்டு

58

தீய வசகர்

59

பரணை மாகிய

60

வில் விளங்கிய

17. தெவி னாலோத்தரம் 2

61

மந்திரஞ் செபந்தி யானம்

62

சமயாசார சங்கற்ப

63

18. நா லடியார் 2

63

யானையெ ருத்தம்

64

குடருந் கொழுவும்

65

19 நீதி வேண்பா 1

65

இன்னறரும்

66

20. சிவ த்ருமோத்தரம் 4

66

என்நென் றெண்ணி

67

அங்கி யதனிற்

68

கருப்பா சயமே

69

மண்ணினூந்

70

21. சிவாந்ந மால் 4

70

எங்குஞ்சி வமொழிய

71

வீடொழியப்

72

நல்ல வறுசுவை

73

ஊணுமு ரைய

74

22 சிவ போக சாரம் 3

ஆர்பெரிய சார்

75	நாம்பெரிய ரெ	84	ஊசுமு டலினு	75
76	அமைத்த வினக்	98	தனக்கும நகு	77
77	23. சிவாநுபுதி விளக்கம் 1 வீர்ப்பு வெலுப்		இணங்குந வகுண சேருஞ்சு கம்பொ	79
78	24. சிவ ஓநந தீபம் 1		31. திரு அம்மாண 2	81
79	25. ஓநந தூரியன் 1 உடலை யொண்		தற்போதமற்றி பார்த்த விட	
80	26. மெய்ஞ் ஓநந விளக்கம் 2		32. வீர ஆகமம் 1	
81	தேவின்மா றுட வந்திடு மரணத்		அடுத்ததின் நன்மை	
82	27. ஆநந்தத் தீரட்டு 3		33. திரு அருட் பயன் 2	1
83	பெலுதற் கரிய		அகர ஷயிர்	94
84	மந்திரவாட் எப்பொருள் களுநக்		புலனடக்கி	
85	28. காசி காண்டம் 1 கருவிடை		34. பொசி வண்ணத் துந்தாதி 1	64
86	29. மெய்ம் மொழி 1 தானலா தொன்று		தொடங்கிய	28
87	30. அறிவாநந்ந சித்தியார் 6		35. நல் வழி 1	28
88	விரிந்தநல் வேத அந்நம யங்கொண்	24 73	உண்பதுநாழி	28
			36. சிவ ஓநந வள்ளலார் 2	28
			தீர்த்தம் பிரசாதம்	24
			பொண்ணுடை	
			37. தொல் காப்பியம் 1	754
			இயற்பெயர் முன்னர் (சொல் வதிகாரம் இடை யியல் 23)	

பக்தி சதுக விஷய அட்டவணை.

- 1 மநத்தை உடன் படுத்தல் கூறல்.
- 2 இனித் திரு வடியை அடையக் கடவம் என மநஞ் சம்மதித்தல் கூறல்.
- 3 மனைவியாதியருக்குத் துணை யாக இருக்க நினைத்தல் தவறு, சிவனே மனைவியாதியருக்குத் துணை, ஜீவர்கள் துணை யல்லர் எனக் கூறல்.
- 4 (1) உறவுப் பற்று. சிவ திரு வடியே துணை யாம், அஞ்ஞாநம் பகை யாம். அன்றி, வினை வழியே வந்த ஜீவர்களைப் பகைவர் என்றும், உறவர் என்றும் கருதல் கூடாது எனக் கூறல்.
- 5 (2) பொருட் பற்று. பொருள் செல்வம் அன்று. சிவன் அருளே பொருள். அதுவே அரிய செல்வம் எனக் கூறல்.
- 6 (3) சுகப் பற்று. கண்ட சுகம் அறித்தியம் எனக் கூறல்.
- 7 (4) இடப் பற்றுக் கூறல்.
- 8 (5) புசுழ்ப் பற்றுக் கூறல்.
- 9 தவத்தால் பெரியன் எனக் கூறல்.
- 10 சுவர்க்க இன்பம் கூறல்.
- 11 பிரபஞ்சத்தில் உவர்ப்புப் பிறவாமைக்குக் காரணம் கூறல்.
- 12 மநத்தினை வெறுத்தல் கூறல்.
- 13 மநத்தின் தவறுகளைக் கூறல்.
- 14 நாலு வேதமும் ஒரு சம நிலை கூற, அதை விடுத்து, அறு சமயப் படுகுழியில் வீழ்ந்து பிரமனது உறவையும், காலஞர் தொடர்பையும், தொடரல் கூறல்.

15 காலனுக்குத் தப்பிப் செல்லும் நெறி கூறல்.

16 இந்தச் சீரத்தின்கண்ணே இருந்து, சிவ திரு வடியை உறுதியாகப் பிடித்தல் வேண்டும் எனக் கூறல்.

17 பிரதியுத்தாலும், சப்தத்தாலும், இக் காயம் இனிக் கிடைக்காமையான், திரு வடியை அடைதற்கு தாமதம் பண்ணாமல் விரைதல் கூறல்.

18 ஞான சமாதி. எதிர் காலம் பற்றி நினைவேல், உடல் இருப்பது அரிது. இறந்த காலம் பற்றி நினைவேல், அதனால், பயன் இலை. நிகழ் காலச் சுக துக்கம் பற்றி நினைவேல், சிவன் வீணை வழி யாகச் சுக துக்கங்களைத் தருதலால் எனக் கூறல்.

19 இஷ்ட விஷயங்கள் கிடைத்தல் வேண்டும் என்னும் விருப்பம் வராம விருத்தலும், கிடைத்த விஷயங்களில் ஆசை செல்லா திருத்தலும், திரு வடியை மறவாதிருத்தலும் கூறல்.

20 சிவ திரு வடியை மறவாதிருத்தலும், நிராசையும், கூறல்.

21 அபராதமும், சிவ பூசையும், இவை இவை எனக் கூறல்.

22 ஞான நிஷ்டை கூடுதல் அரியது என்பதையும், தியான ஆதிகள் எளியது என்பதையும் மறுத்து, ஞான நிஷ்டை எளிது எனவும், தியான ஆதிகள் வலியன எனவும் கூறல்.

23 அசை வற நிற்பல் வீடு அடைதற்கு ஏது. சிவன் திரு சியப் பொருள் அன்று என்று கூறல்.

24 அசை வற நிற்பற்கு உபாயமும், வீடு வரு மாறும் கூறல்.

25 ஐம் புலக் காட்சி நீக்குதற்கு உபாயம், “யாவும் பிரஹ்மம்” என எக பாவனை செய்து, துவித பாவனை நீக்குதல் கூறல்.

26 நினைப்பு மறப்பு நீக்கிச் சம நிலை நிற்பற்கு நானா உபாயம் கூறல்.

27 ஞானாச்சாரம்- வாக்கு மொளறம் - உண்மை கூறல் - நன்மை யின்றிய இடத்து உண்மையும் பொய் - “யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார்” எனின், நன்மை பயக்கு மிடத்தும் பொய்யாம்.

“சிவ சொரூபம் அன்று” என்று ஒன்றையாவது கருதினாலும் பொய்யாம் எனக் கூறல்.

28 உடலை சமாதியில் அசை வற நிறுத்தல் - ஆசாரியாருக்குப் பணிவிடை செய்தல், எல்லாச் சீவர்கட்கும் ஹிதம் செய்தல் - உடலுக்கு ஹிதம் செய்யாதிருத்தல் என்பவற்றைக் கூறல்.

29 நமது தொழில் சிவனது பஞ்ச கிருத்ய மாம். நாமும் சிவ சொரூபம், பஞ்ச கோசங்களும் நாம் அல்ல என்று உள்ளங் கை நெல்லிக் கணி போல அநுபவ ரூபப் பிரத்தியக்ஷ மாகக் கூறல்.

30 சிவ பஞ்ச கிருத்தியத்தினை, “தெளிவு - விளக்குதல் (அநுக்கிரகம்), மயக்கு - திரோபவிக்குதல், விளிவையுறல் - சங்காரம், இக அகிதம் - திதி, தோற்றம் - சிருஷ்டி” எனக் கூறி, உன்னையும், பிராரையும், கருதிப் பூரிப்பு வாட்டங்களைப் பொருந்திச் சம்புவை மறந்தாய் எனக் கூறல்.

31 ஆணவமும், மாயையும், பந்தம் - அவற்றை விடுதல் வீடு, விடுதல் - பர பக்தி பர ஞானங்களா லாகும். நம் செயல் அநுவது பர பக்தி யாம். நாம் அநுவது பர ஞான மாம் எனக் கூறல்.

32 நம் செயல் ஒன்றும் இல்லை. ஒரு மயக்கத்தினால் பவ சாகரத்து அமிழ்ந்தோம். “இரு வினைகளையும் நான் செய்தேன்” என்னும் அபிமாநம் மயக்க மாம். இதனை விடுதல் கூறல்.

33 சர்வஞ்ஞ பரமேசுவரன் ஜீவர்கள் செய்த கர்மங்களை உணர்ந்து, அதற்குத் தக்க வாறு பலன் தருவன். அவனை, துக்கத் தினைத் தரின் ஒருவராலும் தடுக்க முடியாது. தாவரங்கள் உடம்பில் அபிமாநம் இல்லாமையினால் உடம்புகளோடு கூடியிருக்க வில்லையா? “பிராரப்த கருமப்படி நடக்கும்” எனக் கருதி மறவருத்தம் இன்றித் தேக அபிமாநத்தினை விடுக எனக் கூறல்.

34 வீட்டினை அடைந்தவர் இருமாப்புறுதலும், வீட்டினை அடையாமல் இருப்பவர் வணங்கித் தலை வளைத்தலும், தேக அபிமாநம் விடுதலும் கூறல்,

35 மோகிஷம் அடைதற் பொருட்டு நம்மிடத்து வந்து பொருந்துகின்ற மாயா காரியங்களை “எனது யான்” என அபிமாநித்து பயமும் ஆசையும் கொள்ளுதலும், உடலை ஈழுத்தியில் காத்த கடவுளே, நரவு கனவுகளில் உடலைக் காப்பன் எனக் கருதித் தேக அபிமாநத்தை விடக் கூறல்.

36 சுக ஆகார துக்காகாரமாயிருத்தலையும், கடவுள் திருவடியில் விருப்பம் வைத்தல் எவ் வினையை அநுபவிக்குங் காலத்தில் என்றும், கருப்பத்தில் வந்து நீர்க் குமிழி போல் அழியும் இந்தக் காயம் உள காலத்திலேயே குரு திருவடிக்கு அன்பு செய்தல் நன்மையாம் என்றும் கூறல்.

37 பஞ்ச இந்திரியங்களை நிக்கிரகிக்க வேண்டும், சந்திர சேகரனது சரணமே அடைக்கலம் எனத் தொழ வேண்டும், கடவுளது நாமத்தினே நாவால் செபிக்க வேண்டும். நாட்களை நன் னொளாகச் செய்யாமல், வீண் நா ளாகக் கழித்தல் கூடாது எனக் கூறல்.

38 மாதா வாகவும், பிதா வாகவும், வந்து திருவடி தந்த ஒரு மூர்த்தியின் அருளை விரும்ப வேண்டும். “காயம் மாயம்” என்று அறிந்த பின்னரும், மாதர்கள் தருகிற கலவியை விரும்பக் கூடாது, விரும்புதல் குற்றம் எனக் கூறல்.

39 தூல்களில் கூறியிருப்பது கடவுள் கிருபையல்லாதார் பவ சாகரத்தைக் கடவார், வேறு உபாயமும் இல்லை. கடவுள் அருளை விரைந்து அடைய வேண்டும். இது வரை மகளிர் போகத்தை விரும்பினது தவறு, நன்மை யன்று எனக் கூறல்.

40 கடவுளைத் தொழுது, அன்பன் ஆய், தேகம் நடுநடுங்கி உரோமம் சிவிர்ப்புற வேண்டும். ஆநந்த நடநம் செய்ய வேண்டும். கருக சபையை அடைய வேண்டும். மகளிரிடத்துப் போதலை நீக்கியிருக்கவேண்டும், இவற்றைச் செய்யாதிருக்கில், உடல் நீங்கும் காலத்தில் மிகுந்த துன்பம் அநுபவிக்க வேண்டும் எனக் கூறல்.

41 ஆல விருகூத்தின் கீழ் நான் கு முநிவருக்கு ஞாந உப தேசஞ் செய்த கால கால ஞாப சிவப் பிரகாசக் குரு மூர்த்தியினைத் தியானிக்க வேண்டும். அங்கனம் செய்யாது மகளிர் மயக்கம் கொண்டு சுழன்று திரிவது மிகவும் குற்ற மாம் எனக் கூறல்.

42 பெண்கள் சரீரத்தில் அசுத்தங்கள் நிறைந்திருப்பதால், அதில் ஆசை வைத்து உழலக் கூடாது

43 மகளிர் கூட்டுறவால் பயன் இல்லை, இந்திரியங் கழிந்து போவதால் தபோ பலம் எல்லாம் குறையும். உடலுக்கும் அழி வாம். நாம் அநிஷ ரூப மாம். அறியாமையைப் பொருந்தி உடல் அரிப்பைச் சுகம் எனக் கருதல் தவறு. சிவனை ஆதரித்தால் ஞானா நந்தத்தினை இனி யடைய லாம் எனக் கூறல்.

44 கிருத ஞா பாயச அறு சுவை அடிசிலை விரும்புதல் கூடாது, கூழ் காடி முதலியவற்றைப் புசித்தாலும், பசி போதலும், சீரணித்து அடங்கினால், வேறுபாடு இன்றி மல மாய்ப் போதலும் சமமே யாம். ஆனதால், நிமலனை நினைக்காது, அறு சுவை அடி சிலை விரும்புவது கூடாது எனக் கூறல்

45 மகளிரை நினைக்கினும், ஆண் குறி லேபமும், அறு சுவை அடிசிலை நினைக்கினும், நா நீர் ஊறலும் ஆகிய அடையாளங் களை உண்டாக்குகின்றது. இது போல் ஜீவர்கட்குத் துன்பம் செய்கின்ற சத்தரு வேறு இல்லை. அருந்தல் பொருந்தல்களை விரும்பாது ஒழித்துவிட்டால் சிவ திரு வடியை அடைய லாம். வேறு விக்கிரம் இன்று எனக் கூறல்

46 தேகத்தில் ஒரு வியாதி வந்து பொருந்தினால், மனைவி முதலிய பல போகங்களும் அந்நிய மாய்ப் போகும். உயிர் போன லும் விபூதியை நன்மை என்று கருதி உறவினரால் அணியப் பெறும், கடவுள் நாமத்தைக் கூறுவர். மாண காலத்துக்கு உப யோக மாக விபூதி முதலியவற்றை விரும்ப வேண்டும் எனக் கூறல்.

47 விபூதியை அணிந்து, உருத்திராக்ஷங்களைப் புனைந்து, பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிக்க வேண்டும். குரு விங்க சங்கமம் மூன்றையும் வணங்க வேண்டும். இவற்றால், பிறப்பு இறப்பினை நீக்கலாம். கருக சபைக் கடவுள் திரு வடியும் உள் ஒளிக்கும் ஒளி யாய்த் தோன்றும். அதைத் தொழுது வாழலாம் எனக் கூறல்.

48 திரு வடியை அடைந்து வாழலாம். சிவனது புகழ்க் கூட்ட மாகிய மலர்களால் பா மாலைகளை வளைந்து, திரு அடியீது, பொருந்து மாறு கொன்றை மாலை பொருந்திய புஜங்களின் மீது தரித்து வணங்கல் வேண்டும். விஷ்ணுவாலும் வராக ரூப மாகத் தேடப்பட்ட திரு வடியே புகலிடம் என்று கருதி, இஃ தன்றி பாழாகக் கருங் காக்கை போல் கதறிப் பல நாளைக் கழித்து நாசமாகக் கூடாது எனக் கூறல்.

49 பேரறிவினை யுடையோர் முன் ஞானிலே தோத்திரம் பண்ணிய பாடலைத் தோத்திரம் பண்ணினால், பிறவி யாகிய பகை ஒழிந்துபோம். விட புருஷனுக்கு இளம் பெண்டிர் வாக்கியம் போலும் கடவுளுக்கு அவ் வாக்கியங்கள். உபசாரம் என்று கருதித் தள்ளல் கூடாது. உறுதி மொழி எனக் கொள்ளல் வேண்டும். மந்தனை நெற்றிக் கண் விழித்து எரித்த கடவுள் அருளைப் பெறுவார் விருப்பமும் இதுவே யாம் எனக் கூறல்

50 இதனை விருப்ப மாய்க் கேட்க வேண்டும். விம்லனுக்கு அடிமை அல்லாதவர் மகா மேரு போன்ற பணத்தைச் சொரிந்தா ராயினும், அவர்களிடம் புல் நுணி அளவு அன்பு கூட. வைத்தல் கூடாது. சிவனடியாருக்கும் அடியா ராய்த் திரிந்து, அவர்கட்குப் பணி விடை செய்து இருத்தல் வேண்டும். இச் சொல்லை நம்பல் வேண்டும், நம்பாவீட்டால் கெடுதல் வரும் எனக் கூறல்.

காசிகாந்த ஞானாச்சார்ய ஸ்வாமிகள் இயற்றிய

பக்தி சதகச் செய்யுட் கீரமக் கருத்து விஷய அட்டவணை.

1 மாநாட யாக்கை அந்த புண்ணியத்தினால் கிடைத்தது. அது நீண்ட நாள்ராது. ஆதலினால், அவ்வுடல் உள்ள காலத்திலேயே அரன் துணைத் தானைத் தொழுது எழு வகைப் பிறவிகளைப் போக்கல் வேண்டும். நீ அந்நன்மம் செய்யாத காரணம் என்னை என்று மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

2 திரு வடியினைத் தரம் பாராது தந்த சிவப் பிரகாச சுவாமிகளின் அடிமை நாம் என்று யாரும் கூறத் திரிந்து அவருக்கு பணிவிடை செய்து அரிய வீட்டை அடைந்தாயில்லை. மனை முதலிய அளற்றில் கிடந்து வருந்தினை. நானே நமன் ஓலையும், எம தாதரும் வரும் போது இந்த மனைவி முதலியோர் துணை ஆவார்களா? என மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

3 மனைவி முதலியோருக்கு நம்மைத் தவிர வேறு துணைவா இல்லை என்று கருதி அரன் தானை மறந்தாய். உன்னை நமன் பிடித்துக்கொண்டு போவா னாயில் நீ குவலயத்து வந்து மனைவி முதலியோரைக் காக்கக் கூடுமா? ஜீவர்கட்குச் சிவன் துணை யன்றிச் சீவர்கள் துணைவர் ஆகார் என மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

4 எம்மைத் துணைய தாய்த் தொடர்தரு தொடர் பரனது திரு வடிகளே நமக்குத் துணையாம் என்றும், உள்ளத்தை வருத்தி நாசம் பண்ணுகின்ற பகையாவது, அஞ்ஞானமாம் என்றும் உள்ளப் படி அறிந்தாயில்லை. வினை வழி வந் துணைந்த ஜீவர்களை, இவர் பகைவர் இவர் உறவர் எனக் கருதி வெறுப்பு விருப்பு உற்று என்னையும் கெடுத்தாய் என மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

5 கெடுவ தாகிய பொருள் செல்வம் ஆகுமா? ஆகாது, பல வேறு வகையாய் துன்பம் தருவது ஆகும். பொருளை விடுதலே சுக மாம். முன்னர்ப் பொருளை விட்டவர்கட்கு உண்ணிப் போன்ற கூர்மையான புத்தி யில்லையே? இனிப் பொருள் மேல் வைத்த பற்றை விட்டு, சிவனது அருளையே பொரு ளென அடைவோம். அது தானே நமக்கு அரிய செல்வம் ஆம் என மநதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

6 சதுரங்க சேனைகள் சூழ மண் ணுலகை ஆண்டு அழியும் அரசர்கள் வாழ்வு இனிதன்றென்றும், பரிபூரண நிமல ஞானத்தினை அடைந்தால் அப்படி அடைந்தவர் தானே வா னுலகத்தாரும், மண் ணுலகத்தாரும், வந்து வணங்குவார்கள் என்றும், இந்த உண்மை வாழ்வைக் கண்டவுடன் முன் வீ ணாகப் போன நானைக் குறித்து இரங்கும்படியாகவும் வரும் என்று பெரியோர்கள் கூறிய வாக்கியங்களை உணர வில்லையோ என்றும், மநதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

7 “ஈது எமது காணி” என்றும், “ஈது எமது இடம்” என்றும், மண்ணைத் “தனது என்று கருதி மண்ணைகின்றாய்” என்றும், இந்த உலகமே நமக்கு இடம் அன்று என்று கூறப்படு மானால், இந்த உடம்புக்கு இடமா யுள்ள பிருதிவியை இடமாகக் கருதல் தகுமா என்றும், உயிர்கட் கெல்லாம் புக லிடம் நாகாபரண னுடைய திரு வடிகளே என்றும் மநதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

8 புகழினை விரும்புகின்றினை என்றும், புகழினது தன்மையினை விசாரித்து அறிய வில்லை என்றும், வேறு தேகத்தினை அடைந்தால், இதில் உள்ள புகழ் அந்தத் தேகத்தில் வந்து பொருந் துமா என்றும், அன்றி, நீ யாவது அறியக் கூடுமா என்றும், முன் ஐந்தத்தில் நமது பெயர் யாது, நாம் யார் என்றும், முன் ஐந்தத்து இகழ்ச்சி பெறினும் இவ் வாறே யாகும் என்றும், சமாந மின்றிய வீட்டையடைதல் புகழ் என்றும், பிறப்பை அடைதல் இகழ்ச்சி என்றும், மநதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

9 மண்ணோர் உன்னை பெரியன் என்று உணரும் ஆறு கருதுகின்றனை, உன்னுடைய இருதயத்தில் அந்தர், யாமி யாகப் பொருந்தியிருக்கின்ற ஈசுவரனே பந்தமும், வீடும், கொடுப்பவன். பிறர் உன்னை தவத்தால் பெரியன் என்று உணருவதால் என்ன பிரயோஜனம் ஆம், சிவ திரு அடி சாக்ஷி யாக அரிய தவம் செய். அப்படிச் செய்த பின் ஈசன், உலகத்தார் உன்னை அறிந்து வணங்கும்படி யான பெருமையினைச் செய்வான். என மறதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

10 விசாரித்துப் பார்க்கு மிடத்து பூமியில் மறுடப் பிறப்பு முதலாக உள்ள அறு வகைப் பிறப்பினிடத்தும் இன்பம் அற்பமேனும் இல்லை என்பது பிரத்தியக்ஷ மாக நீ அறியச் சாமர்த்திய முடையாய், இமையவர் போர்கள் ஆதி துன்பங்களை அடைவது தூல் கூறக் கேட்டிருக்கின்றாய், அரன் கழலே மிகுந்த சுக ரூபம் ஆம். வேறு ஒன்று இல்லை. என்று மறதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

11 பிறப்பு இறப்பில் துயரமும், கேடும், அருந்தல் பொருந்தல் களாலும், வியாதி முதலியவற்றாலும், வந்து பொருந்துகின்ற துன்பத்தினைபும் விசாரித்து விசாரித்து, எப் பொழுதும் எழு வகைப் பிறவிக்கும் பயந்தாய் இல்லை. சிவ னடியார் திரு வடிகளைப் பூசித்து, அவர் சந்நிதியில் நின்று அழுதாய் இல்லை. வணங்கினால் இல்லை என்று மறதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

12 பூசை செய்து தோத்திரம் சொல்லி தன்னை நினைக்கின்ற புண்ணியவான்களிடத்துப் பொருந்தியிருக்க விரும்புகின்ற கருக சபைக் கடவுளை அடைந்தாய் இல்லை. அடைந்தவரைப் போலப் பேசுகின்றாய். துறவறத்தார் போல விளங்குகின்றாய். அந்நியரது மனைவியை விரும்புகின்றாய். சீ சீ இங்கிருந்து என்ன காரியம் செய்தாய். நீ சாவாய். கெடுவாய். என்று மறதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

13. வாயினால் பல தூலை படித்து அறிந்து, பிறர்க்கு நல்ல வழிகளை உபதேசித்தும், நீ லோக ஆசாரத்தை கொஞ்சமேனும் விட்டாய் இல்லை. பிறர் கொள்ளுவதற் காகக் குங்குமப் பொதியினைச் சமந்து செல்கின்ற கழுதை உண்ணப் பார்க்கிலும் உயர்வு உடைய தாம். எதனால் எனின், அதற்கு மாதுட சரீரமும் இல்லை. அன்றியும், மந்தில் வஞ்சகமும் இன்மையினால், அது உன்னிலும் உயர்வு உடைய தாம் என மந்தைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

14. நாலு வேதமும் ஒரு சம மான நிலைமையைக் கூற, புதுமையினைச் செய்கின்ற சகல கேவல அவஸ்தைகட் குட்பட்டு, அவ ரவர் மனோ கற்பனையினால் செய்யப்பட்ட அறு வகைச் சமய மாகிய படு குழியில் வீழ்ந்து தத்தளிக்கின்றாய். இதுவே வேலையாக உனக்கு உடலைத் தருகின்ற பிரமனது உறவையும், அந்த உடலை விடுவிக்கின்றதே வேலை யாக விடுவிக்கின்ற நமனது உறவையும், இன்னமும் தொடருகின்றனை போலும் என மந்தைப் பார்த்து விவேகம் (பரிகாச மாகக்) கூறல்.

15. தேக அந்தத்தில் முதல்வ னாகிய கடவுளை விடாது பற்றியவர் நிற்க, மற்றையோர் கொடிய நமனைக் கடந்து போதல் அரிய தாம். இவற்றிற்கு மிருகண்டு மகரிஷியின் புதல்வ ராகிய மார்க்கண்டேயரே சாஹி யாம். இந்த உடலுக்கு அழிவு இந்தக் காலம் என்று அறியக் கூடாமையினால், 'எப் பொழுதும் அான் சரணமே தஞ்சம்' என்று கருதி, சரண விட்டு நீங்காதிருப்போ மாயின், நாமும் அந்த நமனது சாமர்த்தியத்தைத் தடுக்க லாம் என மந்தைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

16. பின் ஒரு ஜன்மத்தில், இந்த மாதுட சரீரத்தை யாவது பெறுதல் எளி தன்று, வேத கிரியின்கண் பெருந் தவத்தினை உடைய சம்பரன் சம்பாதி என்னும் இரு தவத்தர் கழுகு உடல்

பெற்று இருத்தல் சாக்ஷி யாகும். ஆனதால், அரி தாகக் கிடைத்த விவேகமும், அரி தாகக் கிடைத்த மாநாட தேகமும் இருக்கும் போதே, கைலயங்கிரி வாசனை பல கவலைகளைக் கெடுத்தது, ஒப்பற்ற உணர்வுடையவனாகி, நீங்காது சிற்பாய் என்று மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

17. இந்த உடலம் மிண்ணைப் பார்க்கிலும் விரைந்து நீங்குமாயின், விரைந்து அரணைத் தொழ வேண்டும். அங்கனம் இன்றி, இவ்வுலகத்தில் சகலமும் செய்ய நினைக்குதல், சூரிய கிரணத்தினால் விரிகின்ற காணலை 'இது தடாக ஜல மாம்' எனக் கருதி, சாமர்த்தியத்தினால், நெற்பயிர் முதலியவற்றைச் செய்ய நினைப்பவர் நினைவுக்குச் சமாளம் ஆம் எனக் கருதி விடுவாய் என மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

18. இந்த (முகக் கால) உண்மையையும் உணர்வாயாக. எதிர் காலம் பற்றி எதையும் நினைக்காதே, ஏன் எனின், அவ்வளவு காலம் வரை உடல் இருப்பது நிச்சயம் இல்லை. சென்ற காலச் செயல் ஒன்றையும் கருதாதே, ஏன் எனின், அதனால் பிரயோசனம் இல்லை. நிகழ் காலம் குறித்து தீமை நன்மை ஏதேனும் ஒன்றை நினையற்க, சிவன் வினை வழி யாகத் தருதலால் என (முகக் காலம் குறித்து) மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

18A. நல்ல நெஞ்சமே! உண்மையாகிய இதனையும் நீ அறிவாயாக. (நீ ஞான நிஷ்டை கூடுமிடத்து ஒரு கணப் போதாயினும் அந்நிஷ்டையில் நீங்காது இருக்கவேண்டுமாகலின்) வருங் காலங்களில் கணப் போதாயினும் ஒன்றினையும் கருதிச் செல்லற்க. அக் கணப் போதளவும் இவ்வுடல் இருத்தற்கு நிச்சயம் பண்ணக் கூடாது. அதனால், சென்ற காலத்து ஒரு கணப் போதாயினும் "இன்னது செய்யாது விடுத்தேன்" என்று கருதற்க. அதனால் ;

பயன் (ஒன்றும்) இல்லை. நிகழ் காலத்தில் கணப் போதாயினும் நீ சுக துக்கங்களை நினைவது எதற்கு? “நமது நல் வினை தீ வினைகளின்படியே சிவன் அறிந்து நமக்குச் சுக துக்கங்களைத் தருதலால்” என்று மநதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

19. பழவினை தானே துன்பத்தினைத் தருதல் போல, சுகத்தை (நன்மை)யும் பழவினை தானே காலம் கருதிக் கொடுக்கும் (என உணர்ந்து எதிர் காலத்து ஒன்றையும் கருதாது விடுத்து), உயர்ந்த கம்பத்தினின்று (அந் நிலைக்குத் தவறு வராது, அதன் கண் கருத்தை வைத்துத் தியாகியைப்) புகழ்தல் முதலிய நோக்கு வித்தைகளைப் பழக்கத்தால் காயத்தில் காட்டுதல் செய்யுள் கூத்தரைப் போலவும், பா புருஷனை நச்சிய ஒரு நாரி, அவன் மேல் கருத்தை வைத்துத் தன் புருஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது ஏவற் றொழிவைச் செய்தல் போலவும், நீ ஐந்து இந்திரியங்களினாலும் ஐந்து விஷயங்களைப் பிடித்தாலும் சொல்லாநின்ற (அவ் விஷயங்களை இன்பம் என்று கருதி அவற்றின்கண்) ஆசை வையாமல், (திரு வடிக்கண் ஆசையை வைத்து அதனை) இராக் காலத்திலும், பகற் காலத்திலும் விட்டு நீங்காதே, வீட் டின்பம் எளிதில் உண்டாம் என்று மநதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

20. “உனது ஆசையே மேன் மேலும் பிறப்பினை உண்டாக்கும் வித் தாம்” என்று நீ கருதி, அந்த அவாவை தடுத்தல் செய்வாய். தடுத்தால், ஆசை யாகிய கடல் வற்றும். வற்றவே, நீனை வாகிய திரை நாச மாம். நாச மாகவே, (விஷய வாசனை) நீனைவு எல்லாம் (ஒருங்கே) இறந்து போகும். எப் பொழுது அந் நீனை வெல்லாம் இறந்தனவோ, அப் பொழுது தானே சந்திர சூடாகிய எமது தந்தையினது பரிபூர்ண மாகிய திரு வடியையும் தொழுதற்கு ஐயம் இன்று என்று மநதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

21. யாம் இன்றைக்கு சிவனது திரு வடிக்குத் (திரு மஞ்சந பத்திர புஷ்பங்களாற் செய்யும்) அருச்சுனை முதலிய உபசாரங்களைக் கொண்டு நன்மை செய்தேம் எனவும், இன்றைக்கு அவை செய்குதல் இன்மையால் தீமை செய்தேம் எனவும், உனது நிலை சிறிது ஓர் அசைவு பொருந்திற்றாயினும், அத் திரு வடிக்குச் செய்யும் அபராதம் அதவே யாம் என்றும், அஃது எங்கனம் அபராதம் ஆம் எனவும், ஓர் அணு அளவாயினும் ஒன்றைச் சுட்டியெழுந்து செல்கின்ற நிலைவும் இன்றி, அசையாது கிற்றி யெனின், இதவே 'சிவ திரு வடிக்கு இன்பம் மிகுந் துறச் செய்யும் பூசை' என நெஞ்சமே நீ நிச்சயித்து அறிதி என்று மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

22. மநமே! நீ 'உண்மை ஞான மாகிய நல்ல நிஷ்டை கூடுதல் அரியது' எனவும், 'அணு அளவாயினும் நினைவு ஒழியாது செய்யாவின்ற தியாக செப சிவ பூஜை முதலிய செய்குதல் எளியது' எனவும் கருதாநின்றனை. சிறு பிள்ளைகளது கூட்டத்தினை புடையையோ நீயும், (தியாகம் முதலியவற்றை மந மொழி மெய்களினால் செய்யாது சும்மா இரு நீ என்று யான் கூற, அங்கனம்) சும்மா இருக்குதல், செய்தற் கரிதாய் (அவற்றைச் செய்குவல் என்று) சென்று வருந்தும் வருத்தம் உனக்கு எளிதாய் இருந்த இப் புதுமை என்னையோ? (இதனை நீ) நின்று சொல்லுவாயாக என்று மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

23. நெஞ்சமே! உனக்கு அசை வற நில்லாது தியாக மாதிகளைக் கருதி அசைகுதல் நல்ல விருப்பம். எனக்கு அவ்வசைவை வீட்டுச் சும்மா இருக்குதல் நல்ல விருப்பம். இவ்வீடத்துச் சும்மா இருக்குதல் குற்றம். மே லாகிய வீட்டினை (தியாகம் முதலிய நன் மார்க்கத்தில்) சென்று அறிவேன் என்று கருதி அலைகின்றனையோ, வீடு காட்சிப் பொருள் அன்று..

ஒன்றையும் நினையாது இருப்பதே அவ் வீட்டை அடைதற்கு உபாய மாம் என்று அறிவாய் என மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

24. ஐம் பொறிகளால் காணப்பட்ட சப்தாதி விஷயக் காக்கிகளும் போய், அவ் விஷயக் காக்கியால் காணத்தில் ஏறியிருந்த வாசனைகள் அனைத்தும் விட்டு நீக்கி, (இவ் வாசனை முடிவில் தோன்றும்) மறைப்பும் அற்று, கிரீத் தாங்க சமுத்திரம் போல், நீ விளங்காநின்றனை யானால், மஹே! பிறவித் துன்பங்களுள் ஒரு துன்ப மாயினும் நமக்கு உண்டாமோ, அவ் விடத்து வீடு உள்ளங் கை ரெல்லிப் பழம் போல உண்டாம். முன்னர் பொருந்தியிருந்த பிறவித் துன்பத்திற்குப் பயந்த பயம் அனைத்தும் நீங்கும். குரு துரியத்தையும் யாம் அடைய லாம் என்று மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

25. வாக்கு மனோதீத மாயிருக்கின்ற (மாற்ற மனங் கழிய நின்ற) பாப் பிரம மாகிய கடலின்கண், விட்டு நீங்காத பரையாகிய திரையானது, “ஈசுவானும், (நாத தத்துவ முதல் பிருதிவீ தத்துவம் ஈ ராகிய) சகங்களும், சராசாங்களா யுள்ள உயிர்களும், என்று சொல்லப்பட்ட றுரை திவலை குமிழிகளைத் தோன்றச் செய்து ஒடுக்கும்” என்று நான்கு வேதங்களும் சொல்லும் எனின், அக் கடல் திரையில் தோன்றிய இப் பிரபஞ்சத்தினுள், எதனை எமது என்று பிடிப்பம், எதனை எமது அன்று என்று விடுப்பம் எல்லாவற்றையும் ஆகந்த சொரூபம் என்று கருதி, இந் திச்சம ரூபத்தால் ரெஞ்சமே “அது இது” என்று பகுக்குந் துவிதபாவனை யை நீ நீக்குதி என்று மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

26. மஹே! இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாவியாது பாவநா அதீதம் ஆகி நிற்குதலைச் செய். அங்கனம் நின்றற்கு வலி இல்லை எனின், அணு திரண காஷ்டம் முதலியவற்றினும் குறைவுபடாத

யகம்' என்னும் வட மொழி விகாரம். பிரத்தியக்க மா - 'பிரத்தி யக்க மாக என்பதன் கடைக் குறை. வல்லாய் - முன் னிலைக் குறிப்பு வினை முற்று. அடைவதும் - உம் - இறந்தது தழீஇய வெச்சம். உணர்ந்தாயே - ஏ - அசை நிலை. இலா - 'இல்லாக' என்னும் குறிப்புப் பெய ரெச்சத்தின் விகாரம். அலால், இலை - இவை இடைக் குறைகள். அன்று, ஏ - அசை நிலைகள்.

(சித்-ரை) ஓரி னுள்ளமே பாரின் மானுடர் முத லுள வறு பிறப்பிடுஞ் சேரு மின்பமொன் றில்லை யென்பது பிரத்தியக்க மா நீ வல்லாய் எ-து,—நெஞ்சமே உண்மை யாக விசாரிக்கு மிடத்து இப் பூமிக்கண் மக்கண் முதல் தாவர மீரூயுள்ள அறு வகைப்பிறப் பினுள்ளும் பொருந்தாநின்ற சுகம் ஒ ரணு வள வாயினும் இன் றென்பது காட்சிப் பிரமாண மாக நீயே அறிய வல்லாய்,

போர்க ளாதி துன் பிமையவ ரடைவதும் புகல் தூ லுணர்ந் தாயே எ-து,—அஃ தன்றிச் சத்துருக்களோடு அமர் செய்தல் முத லியவற்றால் வருந் துன்பங்களைத் தேவர்கள் பொருந்துவதும் வேதாகம சாஸ்திரங்கள் கூற அதைச் சத்தப் பிரமாணத்தால் அறிந்தனை யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு மக்கண் முதலிய அறு வகைப் பிறப்பிற்கும் மே லாய தேவப் பிறப்பின்கண்ணும் இன்பம் இன் றென்றீர், இனித் தான் சுக மாவது யா தென்று மநங் கேட்ப,

நேரிலா அரன் கழலலான் மிகு சுக நிலை பிறி திலை யன்றே எ-து,—அதற்கு ஒரு வாற்றானும் உவமை கூறற் கரிய சிவனது திரு வடியே யல்லது மிகுந்த பே ரின்ப நிலை வேறு இன் றென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

பிறப்பும், இறப்பும், காமமும், நோயும், பயமும், முதலிய துன் பங்களைத் தேவர்க ளடைதலிற் போர்க ளாதி துன் பென்று கூறப் பட்டது. அன் றென்றது - அசை நிலை. இதற்கு உதாரணம்: பெருந் திரட்டு. "தீய வசூர் பகையுண்டு செற்ற மார்வ மிக

வுண்டு, நோயுண் டநங்க னுருண்டு கோய்கட் கெல்லார் தாயான, காய முண்டு கைதொழுவேண்டினரு முண்டு கற்பத்தே, மாயுந் தன்மை யுண்டானால் வாறோர்க் கென்னை வளனுண்டே.” ஆந்தக் திரட்டு. “தேலின்மா னுடத்திற் றுன்பந் திகழ்வதிப் பரிசே யென்றா, லாவகீழ் விலங்கு பக்கி யாதிதா வரமற் றெல்லா, மோவிய துன்ப வெள்ளத் துழைத்தலோ ரளவு முண்டோ, பாவமா நிரயந் தன்னிற் படுதயர் பகரல் வேண்டா.” மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க. (10)

[இங்ங்ம் கூறிய உபதேச மொழினை அர்த்த அங்கீகார மாக உட் கொண்டு: பிரபஞ்சத்தில் மிகவும் உவர்ப்புப் பிறவாமல் நின்ற மந்தத்தைப் பார்த்து மேற் கூறுகிறது.]

11. அன்றே னக்குநீ யொருதுணை பிறப்பிறப் பதீற்றய ரமுங்கேடுந், தின்ற லொன்றலால் வியாதியா தீகளினுற் சேறிதய ரமுமோர்ந் தோர்ந், தேன்று மேழ்பவக் கஞ்சிலை நெஞ்சமே யின்பவீ டெதுவென்றே, நின்று நின்றழு தீலை தொழு தீலைசிவ னேசர்தாள் பூசித்தே.

(பத உரை) எனக்கு — (பிறப்புத் துன்பம் என்றும், வீடு இன்பம் என்றும், உனக்கு நானா உபாயங்களினாலும், யான் அறிவித்தும், நீ அப் பிறப்பினை நீக்கி, வீட்டினை அடைதற்கு ஏது வாய தவத்தினை விரைந்து செய்யாது, தாமசம் பண்ணுகின்றனை யாகலின்,) எனக்கு, ஒரு—ஒப் பற்ற, துணை—துணை, நீ அன்று—நீ அன்று (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் விடுக்கச் சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடுத்தேன். தவமும் செய்கின்றேன். நீர் இன்னும் கூறிய வாரும் கேட்க நிற்கின்றேன். இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனம் கூறியது என்னை என்று மரம் கேட்ப.), பிறப்பு—பிறப்பில் (கருப்பாசயப் பை உறுத்துதல் முதலிய ஐந்தினால் வருகின்ற துன்பத்தையும்), இறப்பதில்—இறப்பில் (அத்

சூன்பத்தின் எண் மடங் காகிய,) சூயரமும் — சூன்பத்தோடு, கேடும்—(வருகிற) நாசத்தையும், தின்றல்—(இவற்றிற் கிடையா யுள்ள திதிக்கண்) அருந்தல், ஒன்றலால்—பொருந்தல்களாலும், வியாதி — நோய், ஆதிகளினால் — முதலியவற்றாலும், செறி — அடையாநின்ற, சூயரமும்—சூன்பங்களையும், என்றும்—(இடை விடாது) எக் காலமும், ஓர்ந்து—ஓர்ந்து—ஆராய்து (ஆராய்ந்து), ஏழ்—(அவ்) வெழு வகை, பவக்கு—பிறப்பிற்கும், நெஞ்சமே— நெஞ்சமே, அஞ்சிலை—(நீ) பயந்தா யில்லை, சிவன்—(அஃது அன்றி அப் பிறப்புத் சூன்பங்களை நீக்குதல் செய்யும்) சிவனது, நேசர்— (திரு வடிக்கு) நேய ராகிய அடியாரின், தான்—திரு வடிகளை, பூசித்த—அருச்சித்து, தொழு திலை—வணங்கினை யில்லை, இன்ப— இன்ப, வீடு—வீ டாவது, எது—யாது, என்று—என்று, நின்று— (அவர்களைக் கேட்டு) நின்று, நின்று—நின்று, அழு திலை—அழுதா யில்லை (ஆகலின், யாம் கூறிய வாறு நீ கேட்டது என்னை என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

கருப்பாசயப் பை யுறுத்துதல் முதலியன:— 1. கருப்ப ஆசயப் பை உறுத்துதல். 2. அதில் ஜலம் பூரித்தல். 3. உதர அக்கிரியால் வேஷதல். 4. பிரசுத வாயு முரித்துத் தள்ளுதல். 5. யோசித் சுவாரத்தில் நெருக் குண்டல் என்னும் ஐந்து மாம்.

(இ-பு) பிறப்பிறப்பு, தின்ற லொன்றல் - இவை யிரண்டும் உம்மைத் தொகைகள். இறப்பதில் - அது - பகுதிப் பொருள் வீசுதி. இல் - ஏழ். னுருபு. சூயரமும் கேடும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளான. ஒன்றலால், ஆதிகளினால் - இவற்றி னி னுதி யில் எண் ணும்மைகள் தொக்கன. சூயரமும் - உம் - இறந்தது தழீஇய வெச்சம். ஓர்ந்து ஓர்ந்து, நின்று நின்று - இவ் வடுக்குக ளிரண்டும் தொழிற் பயில்வுப் பொருளான. ஏழ் - 'எழு' என்னு மெண்ணுப் பெயரின் வீகாரம். என்றும் - உம் - முற்று. பவக்கு - 'பவத்துக்கு' என்பதன் வீகாரம். நெஞ்சமே - விளி. என்றே - ஏ - அசை நிலை. பூசித்தே - ஏ - ஈற் றசை:

(சித-ரை) ஆன் நெனக்கு நீ யொரு துணை எ-து,— பிறப்புத் துன்ப மென்றும் வீடு இன்ப மென்றும் உனக்கு நானா ஷபாயங் களிநாலும் யாம் அறிவித்தும் நீ அப் பிறப்பினை நீக்கி வீட்டினை அடைதற்கு ஏது வாய தவத்தினை விரைந்து செய்யாது தர்மசம் பண்ணுகின்றனை யாகலின் எனக்கு நீ ஒப் பற்ற துணை யன் நென்று விவேகங் கூற, அதற்கு நீர் விடுக்கச் சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடுத்தேன், தவமுஞ் செய்கின்றேன், நீர் இன்னாக் கூறிய வாறுங் கேட்க நிற்கின்றேன், இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனங் கூறியது என்னை யென்று மறங் கேட்ப,

பிறப் பிறப்பதிற் துயரமுங் கேடுந் தின்ற லொன்றலால் வியாதியாதிகளினால் செந் துயரமு மோர்ந் தோர்ந் தென்று மேழ் பவக் கஞ்சில நெஞ்சமே எ-து,— பிறப்பிற் கருப்பாசயப் பை உறுத்தல் முதலிய வைந்தினால் வருகின்ற துன்பத்தையும், இறப் பில் அத் துன்பத்தி னெண் மடங் காகிய துன்பத்தோடு வருகிற நாசத்தையும், இவற்றிற்கு இடையா யுள்ள ஸ்திதிக்கண் அருந்தல் பொருந்தல்களாலும் நோய் முதலியவற்றாலும் அடையாநின்ற துன்பங்களையும் இடைவிடாது எக் காலமும் ஆராய்ந்து அவ் வெழு வகைப் பிறப்பிற்கும் நெஞ்சமே நீ பயந்தா யில்லை,

இன்ப வீ டெது வென்றே தின்று தின் றழு திலை தொழு திலை சிவ னேசர் தான் பூசித்தே எ-து,— அஃ தன்றி அப் பிறப்புத் துன்பங்களை நீக்குதல் செய்யுஞ் சிவனது திரு வடிக்கு நேய ராகிய அடியாரது திரு வடிகளை அருச்சித்து வணங்கினை யில்லை, இன்ப வீ டாவது யா தென்று அவர்களைக் கேட்டு தின்று தின்று அழுதா யில்லை, ஆகலின், யாம் கூறிய வாறு நீ கேட்டது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

“வியாதிகளினூற் செறிதுயரம்” என்றமையால் அருந்தல் பொருந்தற்கு ஏது வாகிய திரவியந் தேடுதல் அதனைப் பாதுகாத்தல்

நரை திரை மூப்பு முதலியவற்றால் வருந் துன்பமும் கொள்க. கருப்பாசயப் பை யுறுத்தல் முதலிய வைந்து துன்ப மென்றது— கருப்பாசயப் பை யுறுத்தல், அதிற் சலம் பூரித்தல், உராக்கிரியால் வேவுதல், பிரசுத வாயு முரித்துத் தள்ளுதல்; யோசித் துவாரத்தில் நெருக் குண்டல் ஆகிய இவ் வைந்து மென்றறிக. இவற்றிற்கு உதாரணம்: சிவ தருமோத்தரம். “என்றென் றெண்ணியிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட்ட டழியுமெ ழில்வரைக்கீ, மொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பா சயப்பை யுறுத்துதலான், மன்ற லுத்தி மறிந்தாழ்வான் வருத்த மென்ன வருந்தியிடு, நின்ற கருப்பா சய லுத்தக வெள்ளங் கொள்ள நிறையழிந்தே.” (8-21) என்றும், “அங்கியதனிற் றங்கியிடு மயோ மயத்த கும்பத்திற், றங்கு மொருவன் றபனம்போற் றபன மெய்துந் தாயுதரத், தங்கி சுடவே யழலனைய சூசி யதன லாகத்ததைப், பங்கிக் திடவே படுமிடரி னிருநாற் குணிதம் பட்டமுட்கும்.” (8-22) என்றும், “கருப்பா சயமே சுட்டமதா மதனி லதிகக் கடுங்காலு, முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னை யுணர்வு மந்கிலையே, மரிக்க வாலேக் கரும்பெனவே யோநி வழியின் வலிதொலைய, நெருக்கப் பட்டு நிலய்சையே தோன்று முயிரு னிலையுடனே.” (8-23) என்றும், இப் பிறப்பி னெண்மடங்காய துன்பத்தோடு வரு நாசத்திற்கு உதாரணம்: பெருந் திரட்டு. “பரண மாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதக் கையிற்றந்த, விரண மானவை கொண்டிட் விவரைவிட் டியம்பிடா திவனேகு, மரண வேதனை யாவரா லறியலா மயங்கியைம் புலனந்தக், கரண மியாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்.” என்றும், மெய்ஞ் ஞாந விளக்கம். “வந்திடு மாணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ, லுந்திமே லையும் பித்து முணர்வொடு பொறிக லங்கி, நந்திடா விருளே மூடி நாவுலார் தலமந் தென்னே, யிந்தமா விறப்பிற் துன்பம் பவத்துன்பத் தெண்ம டங்கே.” என்றும், ஆந் தத் திரட்டு. “கருவிடை யழுந்தூந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுறிற் கொடியவெந் நோயான், மருவுவெந் துயரு நரைதிரை யெய்தி வருந்திடுந் துன்பமுங் கூற்றா, லுருவினை யொருவுந் துன்பமு

யீட்டுங் கருக்குழி யொன்றுது தயரும், வெருவா வெண்ணி யின்பவீ டதனை மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்.” என்றும், “நின்று நின் றழு திலை” யென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம். “ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யாண்கழற் கன்பிலை யென்பருகிப், பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர், சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுயிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே, தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றரியேனே.” (ஆத்ம சத்தி 1) என்றும் மற்றும் வருவனவற் காண்க. (11)

[நீர் கூறிய வாறே பிறவித் துன்பத்திழ்தப் பயழம், இதனை நீக்கி விட்டு இன்பத்தினை அடைவதற்கு ஏது வாகிய அடியவ ரிடத்து அன்பும், எனக்கு இன்றுயது உண்மை. இன்பப் பய படுத்தி னோடும் கூடி வீட்டினை அடைதற்கு ஏது செய்கின்றேன் என்று மனம் கூற, அதற்கு, நீ என்னை அங்கனம் செய்கின்றாய் என்று பின்னும் அதனை வேறுத்து மேல் கூறுகின்றது.]

12. பூசை செய்துதோத் திரஞ்சோலித் தனைநினை புண்ணியர் பானண்ணற், காசை செய்திடு மட்பலக் கூத்தனை யடைகிலை யடைந்தாரிற், பேசு கின்றனை யறவரின் விளங் கினை பிறர்மனை நயக்கின்றாய், சீசி யிங்கிருந் தென்செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே.

(பத உரை) தனை - தனது, பூசை செய்து - (திரு வடியைக் காயத்தால்) அர்ச்சித்து வணங்கி, தோத்திரம் - (வாக்கால்) தோத் திரம், சொலி - பண்ணி, நினை - (மனத்தால்) தியாகித்து வழிபடும், புண்ணியர்பால் - (பத்தி) புண்ணியங்களை யுடைய அடியாரிடத்து, நண்ணற்கு - எழுந்தருளுவதற்கு, ஆசை - (திரு ஷுனத்து) இச்சை, செய்திடும் - செய்யாநின்ற, அம்பலம் - (கரக) சபைக்கூண், கூத்தனை - நடநம் புரிவோனை, அடைகிலை - (மன மொழி மெய்களால் வணங்கி) அடைந்தாயில்லை, அடைந்தாரில் - (அவனது திரு

வடினய) அடைந்த அடியார் போல், பேசுகின்றனை - (வார்த்தை மாத்திரம்) சொல்லுகின்றனை, அறவரின் - (பசு புலித் தோல் போர்த்தது போல், உள்ளத்தில் வஞ்சம் வைத்துக் கொண்டு புறத்தித்) ஆற வறத்தார் போல், விளங்கினை - (அவரது வேடத்தால்) விளங்காநின்றனை, பிறர் - (எனக் குரிய மனைவியைத் துறந்து தவம் செய்கின்றேன் என்று தொடங்கிப்) பிறர்க் குரிய, மனை - மனைவியை, நயக்கின்றாய் - இச்சிக்கின்றாய், சீசி - சீசி, நெஞ்சமே - (முன் இருந்த இவ் லறமும் அன்றி, அதனை விட்டுப் பின்னர் அடைந்த ஆற வறமும் அன்றி, இவற்றின் நடுவண் நின்று கூடா பொழுக்கம் செய்கின்றனை) நெஞ்சமே, இங்கு - (நீ) இவ் விடத்தில், இருந்து - இருந்து, என் - என்ன (காரியம்), செய்தாய் - செய்து கொண்டனை, செத்திலாய் - (இனி நீ இருந்தால் இக் கூடா பொழுக்கத்தால் என்னைப் பவத் துன்பத்திலே தள்ளுவாய் ஆகலின் நீ) சாவாய், செடுவாய் - செடுவாய் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) சொலி, கலை - இவை இடைக் குறைகள். தலை - முதலாகு பெயர். புண்ணியர் பால் - பால். ஏழ் னுருபு. புண்ணியர், கூத்தன், அறவர் - இவை மூன்றும் குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர்கள். செய்திடும் - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. அடைந்தாரில், அறவரின் - இல், இன் - ஒப்புப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபுகள். அடைந்தார் - இறந்த காலத் தெரி நிலை வினையா லணையும் பெயர். மனை - இட வாகு பெயர். சீசி - அருவருப்பைக் குறிக்கு மோ ரிடைச் சொல். என் - 'என்ன' என்பதன் விகாரம். நெஞ்சமே - விளி. செத்திலாய் - முன் னிலை யொருமை எதிர் மறை இறந்த காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. முன்னரே செத்தாயில்லை என்பது பத ஷரை, இனி யாவது சாவாய் என்பது தாற்பரிய அர்த்தம். இத் தாற்பரியமே உரையிற் கூறப்பட்டுள்ளது. அது பத ஷரையாகாது. இவ் எதிர் மறை வினைக்கு - சா - பகுதி, த் - இறந்த கால விடை நிலை. இவ் - எதிர் மறை யிடை நிலை. ஆய் - முன் னிலை விசுதி. இவ் வா றன்றி, இதனை உடன்பாட்டு வினை

யாகக் கொள்ளின் - சா - பருதி. த - எழுத்துப் பேறு. இல் - சாரியை. ஆய் - முன்னிலையேவல் விசுதியாகக் கோடல் நேரும். அது வலிந்து கொள்வ தாதலின் நேரிய தன்று. கெடுவாயே - ஏ - ஈற்றசை.

(சிந்த-ரை) பூசை செய்து தோத்திரஞ் சொலித் தனை நினை புண்ணியர்பா னண்ணற காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனை யடைகிலை எ-து,—தனது திரு வடியைக் காயத்தால் அருச்சித்து வணங்கி வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணி மறத்தால் தியாரித்து இங்ஙனம் வழிபடும் பக்தி புண்ணியங்களை யுடைய அடியாரிடத்து எழுந்தருளு வதற்குத் திரு வுளத்து இச்சை செய்யாநின்ற கருக சபைக்கண் நடம் புரிவோனை மற மொழி மெய்களால் வணங்கி அடைந்தா யில்லை,

அடைந்தாரிற் பேசுகின்றனை யறவரின் விளங்கினை பிறர் மனை நயக்கின்றாய் எ-து,—அவனது திரு வடியை யடைந்த அடியார் போல் வார்த்தை மாத்திரஞ் சொல்லுகின்றனை, பசு புலித் தோல் போர்த்தது போல் உள்ளத்தில் வஞ்சகம் வைத்துக் கொண்டு புறத்துத் துற வறத்தார் போல் அவரது வேடத்தால் விளங்கா நின்றனை, எனக்கு உரிய மனைவியைத் துறந்து தவஞ் செய்கின்றே னென்று தொடங்கிப் பிறர்க் குரிய மனைவியை இச்சிக்கின்றாய்.

சீசி யிங் கிருந் தென் செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடு வாயே எ-து,— சீசி முன் னிருந்த இல்லறமு மன்றி அதனை விட்டுப் பின்னர் அடைந்த துற வறமு மன்றி நடுவ ணின்று கூடா வொழுக்கஞ் செய்கின்றனை, நெஞ்சமே நீ இவ் விடத்தில் இருந்து என்ன காரியஞ் செய்துகொண்டனை, இஃரி நீ இருந்தால் இக் கூடா வொழுக்கத்தால் என்னைப் பவத் துன்பத்திலே தள்ளுவா யாகவின் நீ சாவாய் கெடுவாய் என்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

“தனைநினை புண்ணியர்பா னண்ணற் காசைசெய்திடும்” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம். “முத்தனே முதல்வா முக்கண முனிவா மொட்டரூ மலர்பறித் திறைஞ்சிப், பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப் பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ், சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தமே வியசி, ரத்தனே யடியே னைரிச் தழைத்தா லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.” (அருட் பத்து - 8) “பிறர் மனை நயக்கின்றாய்” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “வலியி னிலமையான் வல்லுருவம் பெற்றம், புலியின்றோல் போர்த்தமெய்ந் தற்று.” (28-3) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (12)

[நீர் கூறிய முறையே செய்கின்றது அன்றி, என் மேல் தவறு ஒன்றும் கண்டிலை. இங்குயம் இருப்பது “செத்திலாய் டெடுவாய்” என்று என்னை வேறுத்துந் கூறினர். என்பால் தவறு தான் யாது? என்று மனம் டெட்ப, அதற்கு, விவேகம் மேற் கூறுகின்றது.]

13. வாயி னாற்பல நூல்படித் துணர்ந்துநல் வழிபிறர்க் குரைசெய்து, நீயு லோகவா சாரமோ ரணுத்துணை யானுநீங் கீலைநெஞ்சே, தூய தாமிவண் பிறர்கோளக் குங்குமஞ் சுமந்துசெல் கரமுன்னிற், காய மாங்குடத் தின்றதற் கன்றியுட்களவுமின் மையினாலே.

(பத உரை) பல — பல, தூல் — (நூந) சாஸ்திரங்களை, வாயினால்—வாயினால், படித்து—படித்தும், உணர்ந்தும்—(அவற்றினைது பொருள்களோ ஆராய்ந்து) அறிந்தும், பிறர்க்கு—பிறர்க்கு, நல் வழி—நன் நெறி (யாவும்), உரை செய்தும்—(அவர் சம்மதிப்பச்) சொல்லியும், நீ—நீ, உலோக ஆசாரம்—(முன் னிருந்த) உலோகாசார (வழக்க)த்தில், ஓர்—ஒரு, அணு—சிறிது, துணை யானும்—அள வாயினும், நீங்கிலை—(உள்ளே) துறந்தனை யில்லை.

(இங்ஙனம் பிறப் பிறப்பிற் கேது வாய உலோகாசாரம் துறத்த வின் மையால், வீட்டிற் கேது வாய ஞானாசாரம் பற்றிய தின் நென்பது நன்று அநிந்தேன்), நெஞ்சே—நெஞ்சமே, இவண் - இவ் விடத்து பிறர்—மற்றையர், கொள—கொள்ளுதற்காக, குங்குமம்—குங்குமப் பொதி, சுமந்து—தாங்கி, செல்—செல்கின்ற, கரம்—கர்த்தபம், உன்னில்—உன்னிலும், தாயது ஆம்—நின்மல மாம் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, பல தூல்களைக் கற்று அநிந்து பிறர்க்கு உரைக்கச் சிவ பூசை தோத்திரம் பண்ண, இவற்றால் யாவரும் மதிப்ப இருந்த என்னை, மிருக சண்டாளம் ஆகிய கர்த்தபத்திற் குங் கீழ்ப் படுத்திக் கூறனர். இஃது என்னை என்று மநம் கேட்டப), அதற்கு—(அதற்கு, நீ மக்கள் யாக்கையைப் பெற்று தூற் பொருள் உணர்ந்தும், வீட் டின்ப மாய பயனைப் பெறாது, அப் பயன் பெற்றோன் போல், நெஞ்சில் வஞ்சகம் வைத்துக் கொண்டு அந் தூற் பொருளைப் பிறர் பயன் கொளக் கூறுகின்றாய்.) அக் கர்த்தபத்திற்கு, மானுடத்து—மக்களிடத்து, காயம்—ஆக்கையும், இன்று—இல்லை, அன்றி — அஃ தல்லாமலும், களவும் — (யான் சுமந்த குங்குமம் பிறர் பயன் கொளக் கொடுத்தேன் என்ற) வஞ்சமும், உள்—உள்ளத்து, இன்மையினால்—இன்றாகலின், (உன்னை அதனினும் கீழ்ப் படுத்திக் கூறியதால் தோஷம் என்னை என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) உணர்ந்தும், உரை செய்தும் - உம் - இரண்டும் உயர்வு சிறப்புப் பொருளான. அணுத் துணையானும் - உம் - முற்றுமமை. நெஞ்சே - விளி. கொள - கொள்ள என்பதன் இடைக்குறை. செல்கரம் - வினைத் தொகை. உன்னில் - இல் - எல்லைப் பொருள தாய ஐந்தனுருபு. களவும் - உம் - இறந்தது தழீஇய ஏச்சம். இன்மையினாலே - ஏ - ஈற்றகை. உள் - உளம் என்பதன் விகாரம். குங்குமம் - ஆகு பெய ராய்ப் பொதியை யுணர்த்திற்று. கரம் - களவு மின்மையினால் உன்னிற் றாய தாம், எனக் கூட்டுக.

(சித்-ரை) வாயினுற் பல தூல் படித் துணர்ந்து நல் வழி
பிறர்க் குரை செய்து நீ உலோக வாசார மோ ரணுத் துணையானு
நீங்கிலை நெஞ்சே எ.து,—பல ஞான சாஸ்திரங்களை வாயினுற் படித்
தும் அவற்றினது பொருள்களை ஆராய்ந் தறிந்தும் பிறர்க்கு நன்
னெறி யாலும் அவர் சம்மதிப்பச் சொல்லியும் நீ முன் னிருந்த
உலோகாசார வழக்கத்தில் ஓ ரணுவள வாயினும் உள்ளே துறந்தனை
யில்லை, இங்ஙனம் பிறப்பிற் கேசு வாய உலோகாசாரம் துறச்ச
லின்மையால் வீட்டிற் கேசு வாய ஞானாசாரம் பற்றிய தின்
றென்பது நன் றறிந்தேன் நெஞ்சமே.

அயதா மீவண் பிறர் கொளக் குங்குமஞ் சமந்து செல்கர
முன்னில் எ.து,—குங்குமப் பொதி சமந்து செல்கின்ற கர்த்தபம்
உன்னிலும் நின்மல மா மென்று விவேகங் கூற, அதற்குப் பல தூல்
களைக் கற்றறிந்து பிறர்க்கு உரைக்கச் சிவ பூசை தோத்திரம்
பண்ண இவற்றா லியாவரும் மதிப்ப விருந்த என்னை மிருக
சண்டாள மாகிய கர்த்தபத் திற்குங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறினார், இஃ
தென்னை யென்று மறங் கேட்ப,

காய மானுடத் தின் றதற் கன்றி யு' களவு மின்மையினுலே
எ.து,—அதற்கு நீ மக்க ளியாக்கையைப் பெற்று துற் பொரு
ளுணர்ந்தும் அந் துற் பொருளால் வீட்டின்ப மாய பயனைப் பெறாது
அப் பயன் பெற்றோன் போல் நெஞ்சில் வஞ்சம் வைத்துக் கொண்டு
அந் துற் பொருளைப் பிறர் பயன் கொளக் கூறுகின்றாய், கர்த்தபத்
திற்கு மக்களிடத் தாக்கையு மின்று, அஃ தன்றியும் யான் சமந்த
குங்குமம் பிறர் பயன் கொளக் கொடுத்தே னென்று வஞ்சமும்
உளத் தின்றாகலின் உன்னை அதனினுங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறியதால்
தோஷம் என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ.து.

உலோகாசார நீங்கிலை யென்றமையால் ஞானாசாரம் பற்றிய
தின் றென்பது வருவிக்கப்பட்டது. குங்குமம் — ஆகு பெயர்.

வாயினுற் பல தூல் படித் தென்பதற்கு உதாரணம் : திரு வள்ளுவ நாயனார். “ ஒநி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப், பேதையிற் பேதையா ரில்.” (84-4) “பிறர் கொளக் குங்குமஞ் சமந்து செல்” என்பதற்கு உதாரணம் : அழிவாநந்த சித்தியார். “விரிந்தநல் வேத புராணங்க ளாகம மிக்ககலை, தெரிந்து படித்துப் பொருள்செப்பித் தானிலை சேர்ந்துநில்லா, திருந்தசண் டாளரி னேற்றங் கழுதை யெழிற்குங்குமம், பரிந்து சமந்தும்பின் வஞ்சம் பண் றைபயனெழிலே.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (13)

[எனினுள்ளத்தின்கண் வஞ்சம் இருந்தமையால் நீர் இகழ்ந்து கூறிவீர். பற்றுக்கள் யாவும் விடுத்த எனக்கு இது விடுதல் அரிதோ, இதனையும் விடுத்தேன். இனி ஒரு மார்பின்கத் திலே நீன்று துவத்தைப் பண்ணி விட்டை அடைவதற்கு அறு வகைச் சமயங்களுள் ஒரு மே லாய சமயம் எனக்கு நீர் கூறுக என்று மனம் கேட்ப, அதற்கு, விவேகம் மேற் கூறுகின்றது.]

14. நாலு வேதமு மொருசம நிலைசொல நவைசெய் ரவத்தைப்பாற், கோலு மவிரு சமயமா கியபடு குழியினூ டிழிகின்றாய், வேலை யாவுனக் குடறரு விதியுற வையுமதை விடுவிக்கும், கால னுர்தோடர் பையுமினந் தோடருதி போலு நீ கடைநெஞ்சே.

(புத உரை) நாலு—(இருக்கு முதலிய) நான்கு, வேதமும்— வேதங்களும், ஒரு—ஒப்பற்ற, சம—(சகல கேவலங்களுக்கு மத்திய மாகிய) சுத்த, நிலை—அவஸ்தையே, சொல—(வீடு அடைதற்கு ஏது என்று) சொல்ல, நவை—(காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக் குற்றங்களைபும், செய்—(உண்டாக்குதல்) செய்கின்ற, ஈர்— (சகல கேவலங்கள் என்கிற) இரண்டு, அவத்தை—அவஸ்தைகளின், பால்—பகுதி யாக, கோலும்—(சமயிகள் தங்கள் சித்த விகற்பத் தாற்) கோலிய, மூ இரு—அது வகை, சமயம் ஆகிய—மதம் ஆகிய,

படு குழியினூடு—(பிறவிப்) படு குழியிலே, இழிகின்றாய்—(நீ) இறங்காதின்றாய் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இவ் வறு சமயங்களையும் படு குழி என்றீர். இது என்னை என்று மநம்கேட்ப, அதற்கு, இங்ஙனம் கேட்டமையாற், சமயங்களின் மேலே பற்றுக்கள் நீ இன்னம் விடுத்திலையாகவின்,), வேலை (ஆக)—(இதுவே) வேலை யாக, உனக்கு—உனக்கு, உடல்—உடல், தரு—கொடுக்கின்ற, விதி—பிரமனது, உறவையும்—உறவினையும், அதை—(அவரைக் கொடுக்கப்பட்ட) உடல்களை, விடுவிக்கும்—(விடுவித்தலே வேலை யாக) விடுவிக்கிற, காலனார்—கூற்றனரது, தொடர்பையும்—நட்பினையும், இனம்—(எவ் வகைப் பட்ட பற்றுக்களையும் விடுத்துப் பிறப் பிறப்பை நீக்குவதற்கு ஏது வாய் வந்தும்) இன்னமும்; நீ—நீ, தொடருதி—தொடர்கின்றனை, போலும்—போலும், கூடை—(யாவைக்குங்) கீழாய, நெஞ்சே—நெஞ்சமே (என்று விவேகம் கூறிற்று.) என்று.

(இ-பு) வேதமுங் - உம் - முற்று. ஒரு, ஈர், மூ விரு - இவை விகார எண்ணுப் பெயர்கள். அவத்தைப்பால் - பால் - ஏழு னுருபு, பகுதி என்னும் இடப் பொருள் குறித்தது. படு குழி, தரு விதி - இவை வினைத் தொகைகள். குழியினூடு - இன் - சாரியை. ஊடு - ஏழு னுருபு. வேலையா - ஆ - ஆக என்பதன் கூடைக் குறை. உறவையும், தொடர்பையும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளான. விதி புறவு, காலனார் தொடர்பு - இவை ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைகள். இனம் - இன்னம் என்னும் கால வெல்லு குறிக்கு மிடைச் சொல்லின் இடைக் குறை. போலும் - ஒப்பில் போலி. நெஞ்சே - விளி.

(சித-ரை) நாலு வேதமு மொரு சம நிலை சொல நவைசெய் சுவத்தைப்பாற் கோலு மூ விரு சமய மாகிய படுகுழியினூ டிழிகின்றாய் எ-து,—இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களும் சகல கேவலங்களுக்கு மத்திய மாகிய சுத்தாவஸ்தையே வீ டடைதற்கு ஏது

யென்று சொல்லக் காம வெகுளி மயக்க மென்னு முக் குற்றங்களை யும் உண்டாக்குதல் செய்கிற சகல கேவலங்க ளென்கிற இரண்டவஸ்தைகளின் பகுதி யாகச் சமயிகள் தங்கள் சித்த விகற்பத்தாற் கோவிய அது வகைச் சமய மாகிய பிறவிப் படு குழியிலே நீ இரங்காநின்ற யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு இவ் வது சமயங்களை யும் படுகுழி யென்றீர் இது என்கை யென்று மறங் கேட்ப, அதற்கு இங்ஙனம் கேட்டமையாற் சமயங்களின் மேலே பற்றுக்கள் நீ இன்னம் விடுத்திலையாகலின்,

வேலையா ஷனக் குட றரு விதி யுறவையு மதை விடுவிக்குங் காலனார் தொடர்பையு மினந் தொடருதி போலு நீ கடை நெஞ்சே ஏ-து,—இதுவே வேலை யாக உனக்கு உடல் கொடுக்கின்ற பிரம னாகிய உறவினையும், அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட உடல்களை விடுவித்தலே வேலை யாக விடுவிக்கிற கூற்ற னாகிய நட்பினையும், எவ் வகைப்பட்ட பற்றுக்களையும் விடுத்துப் பிறப் பிறப்பை நீக்கு தற்கு ஏ-து வாய் வந்தும் இன்னமும் தொடர்கின்றனை போலும் நீ யாவைக்குங் கீ ழாய நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூறிற்று, ஏ-து.

வேதாகமங்கள் கூறிய நெறி செல்வோர்க்குப் பிறப் பிறப்பு நீக்குதலே யன்றி மற்றைச் சமய நூல்கள் கூறிய நெறி செல்வோர்க்கு அவை நீங்கா வென்பது இதனாற் காண்க. “நாலு வேதமு மொரு சம நிலை” யென்பதற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப் பிள்ளை நாயனார். “சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கையற்று, நினைந்தது மற்று நினையா தகுமற்று நின்மலமாய்த், தனந்தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற, வனந்தலி வென்றிருப் பேனத்த நேகயி லாயத்தானே.” (கைலாயம் 3) “சமய மாகிய படு குழியின்” என்பதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். “சமயா சாரசங் கற்பவி கற்பமு, மமையா தாங்குல வாசாச மானது, மிமையா தாரும்வி டாதவில் வாழ்க்கையு, மமையார் தோளாய் விடுதலா சாமே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (14)

[இனி இந்த வ்யூரைக் கொண்டு போகின்ற வாலனுக்குத் தப்பிச் செல்லும் நேறி எனக்கு நீர் கூறுக என்று மநம் கேட்ப, அதற்கு, விவேகம் மேற் கூறுகின்றது.]

15. நெஞ்ச மெயுட லந்தமா தியைவிடார் நிற்கமற்
றையார்க்கெல்லாம், வெஞ்ச மற்குதிப் பரிதிவைக் கொருமிரு
கண்புத் தீரன்சான்ருல், அஞ்ச லிவ்வுடற் கிறுதியிப்
பொழுதென வறியொணை மையினுளுந், தஞ்ச மென்றரன்
சரண்விடே லியாமுமச் சமன்வலி தடுப்பாமே.

(பத உரை) நெஞ்சமே — நெஞ்சமே, உடல் அந்தம் —
தேகாந்தத்தில், ஆதியை — (யாபீர்க்கும் முதல்வ னாகிய) சிவனது
திரு வடியை, விடார் — மறவாத பெரியோர்கள், நிற்க — நிற்க,
மற்றையார்க்கு — மற்றைச் (சரியை கிரியைகளைச் செய்கின்ற) சீவர்
கட்கு, எல்லாம் — எல்லாம், வெம் — கொடிது (ஆகிய), சமன் —
கூற்றை, குதிப்பு—கடந்து போதல், அரிது—அரிது (என்று விவே
கம் கூற, அதற்கு, அவ் வடியை மந மொழி மெய்களினால் வழிபடு
வோர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது என்று கூறினார். இதற்குப்
பிரமாணம் உண்டோ என்று மநம் கேட்ப,)) இவைக்கு—(அதற்கு,
சிவனது திரு வடியைத் தேகாந்தத்தின் மறவாது பிடித்துக் கூற்
றைக் கடப்பது முடியும் என்பதும், அத் திரு வடியை மந மாதியால்
வழிபட்டும் அவனைக் கடத்தல் அரிது என்பது மாய) இவைகளுக்கு
ஒரு—ஒப்பற்ற, மிருகண்டு புத்திரன் — மிரு கண்டு மா முநி
புதல்வ ராகிய (மார்க்கண் டேயரே,) சான்று—சாக்ஷி (என்று
விவேகம் கூற, அது எங்ஙனம் என்று மநம் கேட்ப, அதற்கு,
அவர் மந மாதிகள்நல் வழி பட்டும் கூற்றன் வந்து பிடித்தான்.
அங்ஙனம் அவன் பிடித்த போது பயத்தால் மறவாது சிவனது திரு
வடியை அவர் பிடித்தமையால், அந்தக் கூற்றினையும் கடந்தா ராக்
லின், அவற்றிற்கு அவரே சாக்ஷி என்பது அறிதி என்று விவேகம்
கூற, அதற்கு, திரு வடியை வழி படுதலால் யான் கூற்றைக் கடக்க

லாம் என்று இருந்தேன். நீர் கூறியவாற்றால், அவனை இவ் வழி பாட்டால் கடக்கக் கூடாது என்பது அறிந்து அச்ச முற்றேன். இனி அவனைக் கடத்தற்கு ஏது வாகிய திரு வடிவையப் பிடிப்பதற்கு உபாயம் நீர் கூறுக என்று மனம் கேட்பு), அஞ்சல்—(அதற்கு, நீ) அஞ்சற்க, இவ் உடற்கு—இத் தேகத்திற்கு, இறுதி—அந்தம், இப் பொழுது—இன்ன காலம், என — என்று, அறிய — (நம்மால்) உணர, ஒணமையின் — கூடாமையால், நாளும் — (எந்) நாளும், ஆரன் — (மற்றைய, நினை வெல்லாம் ஒழித்துச்) சிவனது, சரண் — திரு வடி, தஞ்சம்—நீனை, என்று—என, விடேல்—(அதனையே) விடாது பற்றுதி, அச் சமன்—(இங்ஙனம் செய்தி எனின்) அக் கூற்றன், வலி—(நம்மைப் பிடிக்க வரும்) சாமர்த்தியத்தை, யாமும் — நாமும், தடுப்பாம் — தடுத்தாக்கொள்வாம் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(கு-பு) நெஞ்சமே-விளி. ஆதி-ஆகு பெயர். விடார்-எதிர் மறைத் தெரி நிலை வினையா லணையும் பெயர். சமற் குதிப்பு-இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. சான்றால்-ஆல்-அசை. அஞ்சல்-முன் னிலை யேவல் எதிர் மறைத் தெரி நிலை வினை முற்று. என-என்ன என்பதன் இடைக் குறை. அறியோணமையின் என்புழி அறி-அறிய என்னும் வினை யெச்சத் தீது தொக்கது. ஒணமையின்-ஒண்ணமையின் என்னும் எதிர் மறை வினை யெச்சத் திடைக் குறை. நாளும்-உம்-முற்று. விடேல்-முன் னிலை யேவல் எதிர் மறைத் தெரி நிலை வினை முற்று. விடேலியாமும்-இ-சாரியை. உம்-இறந்தது தழீஇய வெச்சம். தடுப்பாமே-எ-ஈற்றசை.

(சித-ரை) நெஞ்சமே யுட லந்த மாதியை விடார் நிற்க மற்றையர்க் கெல்லாம் வெஞ்சமற் குதிப் பரிந்து எ-து,—நெஞ்சமே தேகாந்தத்தில் யாவருக்கு முதல்வ னாகிய சிவனது திரு வடிவைய மறவாத பெரியோர்கள் நிற்க மற்றைச் சரியை கிரியைகளைச் செய்

கின்ற சிவர்கட் கெல்லாம் கொடி தாகிய கூற்றைக் கடந்து போதல் அரிது என்று விவேகங் கூற, அதற்கு அவ் வடியை மந மொழி மெய்களினால் வழி படுவோர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது என்று கூறினீர், இதற்குப் பிரமாண முண்டோ வென்று மநங் கேட்ப,

இவைக் கொரு மிரு கண்டு புத்திரன் சான்றால் எ-து,—அதற்குச் சிவனது திரு வடியைத் தேகார்த்தின் மறவாது பிடித்துக் கூற்றைக் கடப்பதற்கும், அத் திரு வடியை மநமாதியால் வழிபட்டும் அவனைக் கடத்தல் அரி தென்பதற்கும், ஒப் பற்ற மிருகண்டு மா முனி புதல்வ ராகிய மார்க்கண்டேயரே சாக்ஷி யென்று விவேகங் கூற, அது எங்ஙன மென்று மநங் கேட்ப, அதற்கு அவர் மந மாதிகளால் வழி பட்டும் கூற்றன் வந்து பிடித்தான் அங்ஙனம் அவன் பிடித்த போது பயத்தால் மறவாது சிவனது திரு வடியை அவர் பிடித்தமையால் அந்தக் கூற்றினையும் கடந்தா ராதலின் அவரே சாக்ஷி யென்பது அறிதி யென்று விவேகங் கூற, அதற்குத் திரு வடியை வழிபடுதலால் யான் கூற்றைக் கடக்கலா மென்று இருந்தேன், நீர் கூறியவாற்றால் அவனை இவ் வழிபாட்டாற் கடக்கக் கூடா தென்பது அறிந்து அச்ச முற்றேன், இனி அவனைக் கடத்தற்கு எது வாகிய திரு வடியைப் பிடித்தற்கு உபாயம் நீர் கூறுக வென்று மநங் கேட்ப,

அஞ்ச லிவ் ஷுடற் கிதுதி யிப்பொழு தென வறியொணை மையி னானுந் தஞ்ச மென் றான் சரண் விடே வியாமு மச்சமன் ல்லி தடுப்பாமே, எ-து,—அதற்கு நீ அஞ்சற்க, இத் தேகத்திற்கு அந்தம் இர்தகக் கணப்போ தென்று நம்மால் அறியக் கூடாமை யால் எந் நாளும் மற்றை நினை வெல்லா மொழித்துச் சிவனது திரு வடி தஞ்ச மென்று அதனையே விடாது பற்றுதி, இங்ஙனஞ் செய்தி யெனின் அந்தக் கூற்றன் நம்மைப் பிடிக்க வருஞ் சாமார்த்தியத்தை நாமும் தடுத்துக் கொள்வா மென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

தஞ்சம்-பற்றுக்கோடு. இதற்கு உதாரணம் : பெருந் திரட்டு.
 “வில்வி ளங்கிய விண்ணவர் மிகுத்தவாழ் நாளு, மல்லி ரும்பக
 டிலன்னுமீர் வாரினு லரிந்து, கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றை
 யார் குலைவுரார் குறுகி, னல்லி ருந்தென் டுவந்தெதிர் கொள்ளு
 வான் ஞாநி” என்றும், திரு வள்ளுவர். “வேண்டதல் வேண்
 டாமை யிலானடி சேர்த்தார்க், கியாண்டு மிடும்பை யில” என்றும்,
 மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (15)

[இப் போது பெற்ற இக் காயத்தின்கண் நின்று ஒரு தலை
 யாகத் திரு வடியை மறவாது பிடிக்க வேண்டும் என்று இன்னும்
 வற்புறுத்துதல் மேற் கூறுகின்றது.]

16. தடுத்து மேலுமிங் வருவமாயி னும்பெறல் சற்றல
 மறைகாகத், திடத்தின் மாதவ ரிருவர்கங் கேனவடைந்
 திருத்தல்சான் றரிதாகிக், கிடைத்த தேகமும் விவேகமு
 மிருக்குஞான் றேகிரீ சனைநெஞ்சே, யடுத்தி லாய்பல கவலை
 மாய்த் தோருணர் வாகிரின் றகலாதே.

(பந உரை) தடுத்து - (இத் தேகத்தை) விட்டு, மேலும் -
 இனியும், இவ் உருவம்-இம் மாணுட தேகம், ஆயினும்-ஆயினும்,
 பெறல்-பெறுதல், சற்று-எளிது, அல்-அன்று (என்று விவேகம்
 கூற, அதற்கு, இம் மாணுட தேகமா யினும் பெறல் அரிது என்று
 மிகவும் அருமைப் படுத்திக் கூறுகின்றீர். இது கிடைப்பது அரிது
 என்பதற்கு ஒரு காஷிப் பிரமாணம் உண்டோ? என்று மநம்
 கேட்பு,) இருவர் மாதவர்-(அதற்கு, சம்பரன் சம்பாதி என்னும்)
 இரண்டு முனிவரும் (புத்தியை விரும்பி மே லாகிய தவத்தினைப்
 பண்ண, அதனை சிவன் வந்து தோன்றி, “உமக்கு என்னை வேண்
 டியது” என்று கேட்ப, அதற்கு, தாம் கருதிய அதனை மறைத்து,
 “முத்தி வேண்டும்” என்று கேட்ப, அதற்கு, “நீர் கருதியது
 ஒன்றும், நம்மைக் கேட்பது மற் றொன்றுமோ” என்று திரு வள்

எத்தின் முனிவு செய்து சாபம் கொடுத்தருள, அதனால், அவ்
 விருவோரும்) மறை நாகத் திடத்தின்-வேத கிரியின்கண்ணே,
 கங்கு-கழுகு, என-என்று சொல்லும்படி, அடைந்து இருத்தல்-
 (கிருத யுக முதல் இந்தக் கல்யுக மளவும் இத் தேகம் கிடையாது
 இன்னும்) பொருந்தி இருத்தலே, சான்று-சாக்ஷி (என்று விவே
 கம் கூற, அதற்கு, வினா வேறு இன்றி நமம் சம்மா இருப்ப),
 அரிது ஆகி - (ஆகலின், மிகவும்) அரி தாய், கிடைத்த - கிடைக்கப்
 பெற்ற, தேகமும் - (இந்த மானுட) சாரமும், விவேகமும் - (இத
 னால், தன்னைத் தலைவனை அறிய வருகிற அரிது ஆகிய) ஆராயவும்,
 இருக்கும்-இருக்கிற, ஞானறே-இக் காலத்திற் றானே, பல-(தேக
 போகங்களைக் கருதுகின்ற) பல (வேறு வகைப்பட்ட), கவலை -
 கவலைகளையும், மாய்த்து - கெடுத்து, ஓர் - ஏக, உணர்வு - அறிவு,
 ஆகி-ஆய், நின்று-நிலைத்து, கிரி ஈசனை-கைலயங்கிரி வாச னாகிய
 சிவனது திரு வடிவைய, அகலாது-(விட்டு) நீங்காது, அடுத்திலாய்-
 (நீ) அடைந்தாயில்லை, நெஞ்சே-நெஞ்சமே (நின் கருத்து இருந்
 தது என்னை? என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) மேலும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. உருவாயி
 னும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. சற்றல - அல - அஃறினைப் பலவின்
 பால் எதிர் மறைக் குறிப்பு வினை முற்று. அது ஈண்டு ஒருமை
 யிற் பன்மை மயக்கம். தேகமும் விவேகமும் - உம் - இரண்டும்
 எண்ணுப் பொருளான. ஞானறே - ஏ - பிரி நிலை. நெஞ்சே - விளி.
 அடுத்திலாய் - முன் நிலை யேவல் எதிர் மறைத் தெரி நிலை வினை
 முற்று. அகலாது அடுத்திலாய்.

(சித-ரை) தடுத்து மேலு மிவ் வருவ மாயினும் பெறல்
 சற் றல எ-து, - இத் தேகத்தை விட்டு இனி மேல் இம் மாநுட
 தேக மாயினும் பெறல் எளி தன் நென்று விவேகக் கூற, அதற்கு
 இம் மாநுட தேக மாயினும் பெறுதல் அரி தென்று மிகவும்
 அருமைப் படுத்திக் கூறுகின்றீர், இது கிடைப்பது அரி தென்

பதற்கு ஓர் காட்சிப் பிரமாண மூண்டோ வென்று மநக் கேட்ப,

மறை நாகத் திடத்தின் மாதவ ரிருவர் கங் கென வடைந் திருத்தல் சான்று எ-து,—அதற்குச் சம்பரன் சம்பாதி யென்னு மிரண்டு முனிவரும் புத்தியை விரும்பி மே லாகிய தவத்தினைப் பண்ண, அதனாற் சிவன் வந்து தோன்றி உமக்கு என்னை வேண்டிய தென்று கேட்ப, அதற்குத் தாம் கருதிய அதனை மறைத்து முத்தி வேண்டும் என்று கேட்ப, அதற்கு நீர் கருதிய தொன்றும் நம்மைக் கேட்பது மற்றொன்றுமோ வென்று திரு ஷுத்தின் முனிஷு செய்து சாபங் கொடுத்தருள், அதனால் அவ் விருவோரும் வேத கிரியின்கண்ணே கழு கெனக் கிருத யுக முதல் இந்தக் கலியுக மளவும் இத் தேகங் கிடையாது, இன்றும் இருத்தலே சாஷி யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு வினா வேறு இன்றி மநஞ் சம்மா விருப்ப,

அரி தாகிக் கிடைத்த தேகமும் விவேகமு மிருக்கு ஞான்றே கிரீசனை நெஞ்சே யடுத்திலாய் பல கவலை மாய்த் தோ ருணர் வாசி நின் றகலாதே எ-து,—ஆகலின் மிகவும் அரி தாகக் கிடைத்த இந்த மாநுட தேகமும், இதனில் தன்னைத் தலைவனை அறிய வருகிற அரி தாகிய விவேகமு மிருக்கிற இக் காலத்திற் றானே தேக போகங்களைக் கருதுகின்ற பல வேறு வகைப்பட்ட கவலை களையும் கெடுத்து ஏக வறி வாய் நின்று கைலையங்கிரி வாச ஞாகிய சிவனது திரு வடியை விட்டு நீங்காது நீ அடைந்தாயில்லை, நெஞ் சமே நின் கருத் திருந்தது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

அரி தாகி யென்பது விவேகத்தோடும் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. “தடுத்தே மேலு மிவ் வருவமாயினும்” என்பதற்கு உதாரணம்: ஆநந்தத் திரட்டு. “மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெவ்

லான் மற்றதகொண், டந்ஊதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் -
 லிந்தடிடல், கொண்டமுத்தி செல்லுங்கு நிப்பின்னிச் சிற்றின்பங்,
 கண்டுவினைக் காளாங்க ணக்கு.", "விவேகமு மிருக்கு ஞான்றே"
 என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். "கையினு வறையுண்
 னும் பந்துபோலக் காலனா வறையுண்டு கணக்கிலாத, மெய்
 யிலே புகுந்தலுத்து விவேகம்பெற்றும் விரகிலார் சிலர்பிறப்பின்
 மீண்டும்வீழ்ந்தார், மையினுன் மூன்றுலகாம் பணதிசெய்து
 வருநிற்கும் போமாகி வளர்ந்துவாளா, பொய்யினுன் மிகவிரியும்
 வேலையுடே பொருதிகைபோற் பரபதத்தே புரிந்தமாயை."
 (4-4-30) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (16)

[இங்ஙனம் சத்தப் பிரமாணத்தாலும், காசுடிப் பிரமாணத்
 தாலும், இக் காயம் கிடைத்தந்த அரிது என்று அறிவிக்க,
 அறிந்து மதம் சம்மதிப்ப, இவ்வித் திரு வடியைத் தாமதம் பண்ணு
 மல் விரைந்து நினைத்தந்த மேற் கூறுகின்றது.]

17. அகலு மிவ்வுடன் மினின்விரைந் தேனின்விரைந்
 தரற்றெழீ தலதிங்கே, சகல முஞ்சேய நினைகுத றினையினித்
 தடப்புன லிதுவேன்றே, பகலி னுல்விரி கானலை நெஞ்சமே
 கருதிநெற் பயிராதி, இகலி னுஞ்சேய நினைபவர் நினைவை
 யொத் தீடுமென விடுவாயே.

(பத உரை) மினின் - (மேகத்தின்கண் தோன்றி அழியும்)
 மின்னல் போல, விரைந்து-அதி சீக்கிர மாக, அகலும் - (மாயையின்
 கண் தோன்றிக் கண காலத்து) அழியும், இவ் ஷடல்-இந்த உடலும்,
 எனின்-என்றால், விரைந்து-(இஃது உள்ள போதே) அதி சீக்கிர
 மாக, அரன்-சிவனது (திரு வடியை), தொழு-வணங்குதி, ஈது-
 (இத் திரு வடியை இடைவிடாது) வணங்குதல், அலது-அன்றிப்
 (பொய் யாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய் யாகக் கருதிக் கொண்டு),
 இங்கு-இப் பிரபஞ்சத் துள்ள, சகலமும்-அது வகைத் தொழிலையும்,

செய-செய்ய, நினைகுதல்தனை-(தொடங்க) எண்ணுவதை, பகலினால்-சூரிய கிரணத்தினால், விரி-(பொய்யாய்) விரிகின்ற, காணலை-காணல் சலத்தை, தட புனல்-(மெய்யான) தடாக சலம், இது-ஈது, என்று-என்பதாக, கருதி-எண்ணி, நெல் ஆதி-நெல் முதலிய, பயிர்-பைங் கூழினி, இகலினால்-(தமது) சாமர்த்தியத்தால், செய-(உண்டாக்குதல்) செய்ய, நினைபவர்-(அநியாமையாற்) கருதுவாரது, நினைவை-கருத்தை, ஒத்திடும்-போலும், என-(என் கருத்தும்) என (அறிந்து), நெஞ்சமே-மநமே, இனி விடுவாய்-இனி விடுப்பாயாக (என்று விலேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(கு-பு) மினின், எனின், அலது, செய-இவை முறையே மின்னின், என்னின், அல்லது, செய்ய என்பவற்றின் இடைக்குறைகள். மின்னின் - இன் - உவம் உருபு. எனின் - இன் - வினை எச்ச விருதி. அரன்-ஈண்டு ஆகு பெயர். ஈது-நீண்ட கூட்டு. சகலமும் - உம் - முற்று. நினைகுதல்தனை - கு - தன் - சாரியைகள். என்றே - ஏ - அசை நிலை. நெஞ்சமே - விளி. நினைபவர் - தெரி நிலை வினையாலணையும் பெயர். ஒத்திடும் - இடு - பகுதிப் பொருள் விருதி. விடுவாயே - ஏ - ஈற்றசை. சகலமுஞ் செய நினைகுதல்தனை இனி விடுவாய் எனக் கூட்டுக.

(சிந-ரை) அகலு மிவ் ஷடன் மினின் விரைந் தெனின் விரைந் தரற் ரெழு எ-து, — மேகத்தின்கண் தோன்றி நின்று அழிபும் மின்னல் போல மாயயின்கண் தோன்றிக் கண காலத்து அழிபும் இந்த உடல மென்றால் இஃது உள்ள போதே அதிசீக்கிரமாகச் சிவனது திரு வடிவைய வணங்குதி,

ஈ தல திங்கே சகலமுஞ் செய நினைகுத றிலை எ-து, — இத்திரு வடிவைய இடைவிடாது வணங்குத லன்றிப் பொய் யாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய் யாகக் கருதிக்கொண்டு இப் பிரபஞ்சத் துள்ள அது வகைத் தொழிலையுஞ் செய்யத் தொடங்குவதை,

இனி தடப் புன லிது என்றே பகலினால் விரி காலை
 நெஞ்சமே கருதி நெற் பயி ராதி யிகவினாற் செய நினைபவர் நினைவை
 யொத்திடு மென விடுவாயே எ-து,—சூரிய கிரணத்தாற் பொய்யாய்
 விரிகின்ற கானற் சலத்தை மெய்யான தடாக சலம் ஈ தென்று
 கருதி நெற் பயிர் முதலிய பைக் கூழினைத் தமது சாமர்த்தியத்தால்
 உண்டாக்குதல் செய்ய அறியாமையாற் கருதுவாரது கருத்தைப்
 போலும், என் கருத்து மென அறிந்து நெஞ்சமே இனி விடுப்பா
 யாக வென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

சூரிய கிரணத்தாற் பொய்யாத் தோன்றுங் கானற் சலம்
 போலச், சிவத்தை விட்டு நீங்காத அபிநா சக்தியாற் பிநா சத்தி
 பொய் யாய்த் தோன்றுதலின், இப் பிநா சத்தி காரிய மாகிய
 பிரபஞ்சம் கானற் சலத்தி னிழல் போலப் பொய் யெனக் கூறப்
 பட்டது. கானற் சலத்தைப் பொய் யென்று அறிந்தவன் பைங்
 கூழ் செய்ய நினையாமை போலப், பிரபஞ்சத்தைப் பொய் யென்று
 அறிந்தவன் இப் பிரபஞ்சத் தொழில்களின் முயலான் என்பது
 அறிக. “அகலு மிவ்வுடல்” என்பதற்கு உதாரணம்: சூறுந் திரட்டு
 “காயநீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புனலிது தனக்கிங்,
 காயலித் துயர மளவிலை யிதைநீ யாய்வுற மையிலழிந் தற்றாய்,
 நீயினிக் கவலை நினைவெலா மொழித்து நெஞ்சமே வந்தெனக்
 குடன்பட், டாயநற் சொரூபர்க் கன்பதே யிசைந்தா லரியதே தார்
 நமக் கெதிரே.”, “பிரபஞ்சம் பொய்” யென்பதற்கு உதாரணம்:
 திரு வாசகம். “பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்,
 பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே, தீர்த்தாய் திகழ்
 தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய், கூத்தாவுன் சேவடி: கூடும்
 வண்ணந் தோணைக்கம்” (தோணைக்கம் 11) மற்றும் வறுவன
 வற்றாற் காண்க.

(17)

[பிரபஞ்சம் பொய் என்பதும், திருவடி மெய் என்பதும்,
 இங்ஙனம் நீர் அறிவிக்க. ஐயம் இன்றி நன்று உணர்ந்தேன்.

“உமது கிருபையை என் என்று உரைப்பேன்” என்று மநம் கூற, அதற்கு, ஞான சமாத் கூடுதற்கு மந்தத்தை உட்கிபடுத்தி மேற் கூறுகின்றது.]

18. வாய்மை யீதுணர்ந் தீதீநன் னெஞ்சமே வரு கணத் தேதேனு, நீநி னைந்தீடே லவ்வள வுடலுற னிச்சயிப் பரித்ததாற், போய தோர்கணச் செயலுனேல் பயனிலை புகனி கழ் கணத்தேனுந், தீமை நன்மைநீ நினைவதென் வினை வழிச் சிவன்றரு குதலாலே.

(பந உரை) நல் — (யான் கூறிய நன் மார்க்க நெறியே சென்று எனக்கு நன்மை தருகின்ற) நல்ல, நெஞ்சமே—மநமே, வாய்மை—உண்மை (யாகிய), ஈது—இதனையும், உணர்ந்திடுதி— (நீ) அறிவாய், நீ—நீ, வரு—(ஞான ிட்டை கூடுமிடத்து ஒரு கணப் போதாயினும் அந் ிட்டையில் நீங்காது இருக்கவேண்டும் ஆகவின்) வரும், கணத்து—(காலங்களில்) கணப் போ தாயினும், ஏதேனும்— யா தொன்றினையும், நினைந்தீடேல்—கருதிச் செல்வற்க, அவ் வளவு—அக் கணப் போ தளவும், உடல்—(இவ்) வுடம்பு, உறல்— (உயிரோடு) இருத்தலை, நிச்சயிப்பது—நிச்சயம் பண்ணல், அரிது— கூடாது, அத்தால்—அதனால், போயது—சென்ற காலத்து, செயல்—(நிகழ்ந்த) செய்கைகளை, ஓர்—ஒரு, கணம் — கணப் போ தாயினும், உனேல்—கருதற்க, பயன்—(அதனால்) பயன், இலை—(ஒன்றும்) இல்லை (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு வருங் காவம் சென்ற காலங்களில் “ஒன்றையும் நினைவேல்” என்று கூறி வீர். இஃது உண்மை. நிகழ் காலத்து, “அந்ந பாநாதிகளைக் குறித்தாயினும் நினைக்கலாதோ” என்று மநம் கேட்ப), புகல்— (அதற்கு,) உன்னால் சொல்லப்பட்ட, நிகழ்—நிகழ் (காலத்தில்), கணத்தேனும் — கணப் போ தாயினும், நீ — நீ, நன்மை — சுக, தீமை—துக்கங்களை, நினைவது—கருதுவது, என்—என்னை, வினை— (நமது) நல் வினை தீ வினைகளை (அறிந்து அவற்றின்), வழி—படியே,

சிவன்—சிவ பெருமான் (பல மாகிய சுக ஆக்கக்கலை), தருகுதலால் -- (நமக்கு) அருத்துவித்தலால் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ.று.

(இ-1) ஈ.ஆ - நீண்ட சுட்டு. உணர்ந்திடுதி - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. நெஞ்சமே - விளி. ஏதேனும் - உம் - முற்று. நினைந்திடேல் - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. ஏல் - எதிர் மறை ஏவல் வினை விசுதி. அவ் வளவு - அத் துணைக் காலத்தைக் குறித்தது, உறல், நிச்சயிப்பது - இவை தொழிற் பெயர்கள். அத்தால் - அத்து - அது என்னும் சுட்டுப் பெயர் இடையில் ஒற்று இரட்டித்தது. போயது - தெரி நிலை வினையா லீனையும் பெயர். உனேல் - உன்னேல் என்னும். எதிர் மறைத் தெரி நிலை ஏவல் வினை முற்றின் இடைக் குறை. இலை - 'இல்லை' என்னும் எதிர் மறைக் குறிப்பு வினை முற்றின் இடைக் குறை. புகல் - 'புகலப்பட்ட' என்னும் செய்ப்பாட்டு வினை ஈற் அறுப்புக்கள் தொகப் பெற்று முதனிலை மாத்திர மாக நின்றது. கணத்தேனும் - உம் - இறந்தது தழீ இயது. நினைவது - தொழிற் பெயர். நன்மை தீமைகள் - ஆகு பெயராய், அவற்றின் காரிய மாகிய சுக ஆக்கக்கலைக் குறித்தன. என் - 'என்ன' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பு முற்றின் விகாரம். தருகுதலாலே - கு - சாரியை. ஏ - ஈற் றசை.

(சித-ரை) வாய்மை யீ துணர்ந்திடுதி நன் நெஞ்சமே எ.து,—யான் கூறிய நன் மார்க்க நெறியே சென்று எனக்கு நன்மை தருகின்ற நல்ல நெஞ்சமே உண்மை யாகிய இதனையும் நீ அறிவாய்,

வரு கணத் தேதேனு நீ நினைந்திடே லவ்வளவு டு லுற் றிச்சயிப் பரி தத்தால், எ.து,—நீ ஞாந திட்டை கூடுமிடத்து ஓர் கணப் போ தாயினும் அந் திட்டையின் நீங்காது இருக்க வேண்டு மாகலின் வருங் காலங்களிற் கணப் போ தாயினும் யா தொன்றினையுங் கருதிச் செல்லற்க, அக் கணப் போ தளவும் இவ் வுடல் இருத்தற்கு நிச்சயம் பண்ணக்கூடாது அதனால்,

போய் தோர் கணச் செய லுனெல் பய னிலை எ-து,—
சென்ற காலத்து ஓர் கணப் போ தாயினும் இன்னது செய்யாது
விடுத்தேன் என்று கருதற்க, அதனும் பயன் ஒன்று மில்லை
யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு வருங் காலஞ் சென்ற காலங்களில்
ஒன்றையும் நினைவே லென்று கூறினீர், இஃ ஆண்மை; நிகழ்
காலத்து அந்ந பாநாதிக்களைக் குறித் தாயினும் நினைக்கலாகாதோ
லென்று மறங் கேட்ப,

புக னிகழ் கணத்தேனுந் தீமை நன்மை நீ நினைவ தென்
வினை வழிச் சிவன் றருகுதலாலே எ-து,— அதற்குச் சொல்லப்
பட்ட நிகழ் காலத்திற் கணப் போ தாயினும் நீ சுக துக்கங்களை
நினைவது என்னை, நமது நல் வினை தீ வினைகளின்படியே சிவன்
அறிந்து சுக துக்கங்களை நமக்கு அருத்துதலால் என்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-து.

இதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனர்; “ஒருபொழுதும்
வாழ்வ தறியார் கருதுப, கோடியு மல்லப ல.” (34-7) என்றும்,
ஒளவையார் நல் வழி, “உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுடி,
மென்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன - கண்புதைந்த, மாந்தர் குடி
வாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச், சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே
தான்” (28) என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (18)

[பிரிய விடயங்கள் வர வேண்டும் என்று கருதாது இருத்
தற்கும், வந்த விடயங்களின் மேல் ஆசை செல்லாது தீரு வடியை
மறவாது இருத்தற்கும், மேல் உபாயம் கூறுகின்றது.]

19. தருவ தீமையி னன்மையு மூழடுத் ததையுயர்
கழைமேனின், றுரைக ளாதிசேய் கூத்தரிற் பிறனைநச்
சொருமக டவனேவல், புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றி
னும் புகனிரா சையைநீயுற், றிரவி னும்பக லினும்விடே
னெஞ்சமே யின்பவீ டெளிதாமே.

(பத உரை) நெஞ்சமே-மநமே (நீ), அடுத்ததை-(உனக்கு எக் காலத்து எவ் வினைப் பயன், அநுபவிக்கப்) பொருந்தியது அதனை (கொடுக்கும் ஆகவின், பழ வினைப்படியே வரும் என்று அறிந்து; எதிர் காலத்து ஒன்றையும் கருதாது விடுத்து), ஊழ்-பிரார்த்த வினை, தருவ(து)-(தவறாது) கொடுப்பதாம் (ஆகவே), தீமையின்-(உனக்கு வெறுப் பாகிய) துன்பத்தை (நீ விரும்பாதிருக்கவும் அதற் குரிய பழ வினை தானே கொடுப்பது) போல, நன்மையும்-(உனக்கு விருப்ப மாகிய) சுகத்தைபும் (நீ விரும்பா திருக்க அதற் குரிய அவ் வினை தானே கொடுக்கு மாகவின்), உயர்-உயர்ந்த, கழை மேல்-கம்பத்தின்கண், நின்று-நின்று, உரைகள்--(அந் நிலைக்குத் தவறு வாராது அதன்கட் கருத்தை வைத்துத் தியாகியைப்) புகழ்தல், ஆதி-முதலிய நோக்கு வித்தைகளை, செய்-(பழக்கத்தாற் காயத்திற் காட்டுதல்) செய்யும், கூத்தரின்-கூத்தரைப் போலவும், பிறனை-பர புருஷனை, நச்சு-விரும்பிய ஒரு-ஒரு, மகள்-நாரி, தவன்-(அவன் மேல் கருத்தை வைத்துத் தன்) புருஷ னுடைய, ஏவல்-ஏவற் றொழில்களை, புரிதல் தன்னின்-(பழக்கத்தால்) செய்தல் போலவும், ஐந்து-ஐந்து, பொருள்களால்-இந்திரியங்களால், பற்றினும்-(நீ) ஐந்து விஷயங்களைப் பொருந்தினும், புகல்-சொல்லாநின்ற, பிராசையை-(அவ் விஷயங்களை இன்பம் என்று கருதி வைக்கும்) ஆசையி னின்மையை, நீ உற்று-நீ பொருந்தி (திரு வடிக்கண் ஆசையை வைத்து), இரவி னும்-(இதனை) இராக் காலத்திலும், பகலினும்-பகற் காலத்திலும், விடேல்-(அத் திரு வடிவைய) விட்டு நீங்காதே, (இங்ஙன் செய்வையேல்) வீடு இன்பம்-(யாவார்க்கும் அரி தாகிய) வீட்டின்பம், எளிது-(உனக்கு) எளிதில், ஆம்-உண்டாம் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) தருவ-'தருவது' என்பதன் கடைக் குறை. தீமையின்-இன்-உவம வருபு. நன்மையும்-உம்-இறந்தது தழீஇய வெச்சம். அடுத்தது-வினையா லினையும் பெயர். ஆதி-என்பத

குறல் நோக்கு வித்தை முதலியன கொள்ஃ. கூத்தரின், புரிதல் தன்னின் - இன் - இரண்டும் உவம உருபுகள். தன் - சாரியை. ஐந்து + பொறி = ஐம் பொறி - 'ஐந்த' என்னும் குற்றிய லகர வீற்று எண்ணுப் பெயர். "ஆறே ழல்லவற்றீ னீற்றுயிர் மெய்யே சும்" என்ற விதிப்படி, "சு" என்னு முயிர் மெய் நீங்கப் பெற்று, "ஐந்" என நின்று. பின் "ஐந்த நெற் றடைவ தினமுங் கேடும்" என்ற விதிப்படி, வரு மொழிப் பகரத்திற் கின மாகிய, "ம்" ஆகத் திரிந்து, "ஐம் பொறி" என நின்றது. பற்றினும் - உம் - இழிவு சிறப்போடு, பற்றல் கூடாது என்னும் எதிர் மறைப் பொருள் குறித்து நின்றது. இரவினும் பகலினும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. நெஞ்சமே - விளி. எளிதாமே - ஏ - ஈற் றசை. அடுத்ததை ஊழ் தருவது எனக் கூட்டுக.

(சித-ரை) தருவ தீமையி னன்மையு மூ முடுத்ததை எ-சு,— உனக்கு வெறுப் பாகிய துன்பத்தை நீ விரும்பாதிருக்கவும், பழ வினை தானே கொடுப்பது போல், உனக்கு விருப்ப மாகிய சுகத்தை யும் நீ விரும்பாதிருக்க அவ் வினை தானே கொடுக்கும்; உனக்கு எக் காலத்து எவ் வினைப் பயன் அருபவிக்கப் பொருந்தியது அதனை யாகலிற் பழ வினைப் படியே வரு மென்று அறிந்து எதிர் காலத்து ஒன்றையும் கருதாது விடுத்து,

உயர் கழைமே னின் றுரைக ளாதி செய் கூத்தரிற் பிறினை நச் சொருமக டவனேவல் புரித றன்னின் எ-சு,— உயர்ந்த கம்பத் தின்க ணின்று அந் நிலைக்குத் தவறு வராது அதன்கட் கருத்தை வைத்துத் தியாகியைப் புகழ்தன் முதலிய நோக்கு வித்தைகளைப் பழக்கத்தாற் காயத்திற் காட்டுதல் செய்யுங் கூத்தரைப் போலவும், பரபுருஷனை நச்சிய ஓர் நாரி அவன் மேற் கருத்தை வைத்துத் தன் புருஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது ஏவற் றொழில்லைச் செய்தல் போலவும்,

ஐம் பொதிகளாற் பற்றினும் புக னிராசையை நீ யுற் நிவிர
னும் பகலுனும் வீடே னெஞ்சமே யின்ப வீ டெளிதாமே எ-து,—
ஐந் திந்திரியங்களாலும், ஐந்து விஷயங்களைப் பிடித்தாலுஞ்,
சொல்லாநின்ற அவ் விஷயங்களை இன்ப மென்று கருதி அவற்றின்
கண் ஆசை யுறாது, திரு வடிக்கண் ஆசையை வைத்து இதனை
இராக் காலத்திலும், பகற் காலத்திலும் விட்டு நீங்காதே, யாவார்க்கும்
அரி தாகிய வீட் டின்பம் உனக்கு எளிதில் உண்டா மென்று
விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

தவன்-புருஷன். இதற்கு உதாணம்: பெருந் திரட்டு.
“இல்லின்ப மிகழ்ந்து பேரின்பம் வேண்டி யெழிற்குரு வருடனின்
மேலா, நல்லுணர் வதனைப் பெற்றொரே காந்த நண்ணியே சமாதி
யிற் றொடங்கி, யஃபக னோக்க னாவமாட் டிடுவோ னறைதரு
பணிக்கன்மீ காமன், வல்கரிப் பாகன் போலநோக் குவார்க்கு மனை
யின்மீட் டிச்சையு மெழுமோ.” எனவும், மற்றும் வருவனவற்றற்
காண்க. (19)

[எக் காலழம் இடை விடாது திரு வடியை மறவாது
இருத்தல் பிரதானம், ஈது அஹி நிராசையுடனும் இருக்க வேண்
டும் என்று கூறினார். இது எந்னை என்று மதம் கேட்ட, அதற்கு,
மேற் கூறுகின்றது.]

20. ஆமு னிச்சையே மேலுமே லும்பிறப் பளிக்கும்
வித் தேனெஞ்சே, நீம றித்தீடா சைக்கடல் சுவறுமே நீனை
வேணுந் திரைமாயும், போயி றந்தேலா நீனைவுமெப் போழ
திலப் போழதபூ ரணமாய, சோம சேகரத் தேந்தைபோற்
கழலையுந் தொழலைய மிசைநாமே.

(பத உரை) நெஞ்சே-மநமே, உன்-உனது, இச்சையே-
அவாவே, மேலும் மேலும்-மேன் மேலும், பிறப்பு-(பல) பிறப்பினை,

அளிக்கும்-உண்டாக்கும், வித்து ஆம்-(ஒரு) விதை யாம், என-
என்று (சருதி), நீ மறித்திடு-நீ அந்த அவா மறத்தின்கண் முனைக்கும்
தோறும் அதனை விவேகத்தாலே பார்த்து நீ தடுக்குதல் செய்,
ஆசை-(அங்கனம் செய்தியேற் கண்ட விஷயங்களை யிச்சிக்கும்)
ஆசை யாகிய, கடல்-சமுத்திரம், சுவலும்-வற்றும், நீனைவு-(அக்
கடல் வற்றவே பிற விஷயங்களிற் செல்லும்) எண்ணம், எனும்-
என்கின்ற, திரை-அலை, மாயும்-நாச மாய், நீனைவும்-(அந் நீனைவு
எனும் திரை நாச மாகவே, முன்னர் இரத்திரியங்களாற் கண்டு மறத்
தின்கண் ஏறியிருந்த விஷய வாசனை அதனா லாம்) நீனைவு,
எல்லாம்-எல்லாம், இறந்து போம்-(ஒருங்கே) இறந்து போம், எப்
பொழுதில்-(அந் நீனைவு எல்லாம்) எப் பொழுது இறந்தனவோ,
அப் பொழுது-அப் பொழுது தானே, சோம சேகரத்து-சந்திர
சூடன் ஆகிய, எந்தை-எமது தந்தையினது, பூரணம் ஆய-பரி
பூரண மாகிய, பொன்-பொன் போன்ற, கழலையும்-திரு வடியையும்,
நாம்-யாம், தொழில்-தொழுதற்கு, ஐயம்-சந்தேகம், இலை-இன்று
(என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

உடல் விட்டு உயிர் நீங்குங்கால் யாது ஓர் அவாத் தோன்றிற்று,
அவ்வவாவின் வழித் தாய்ச் சென்று உயிர் பிறத்தலின், அவாப்
பிறப்பிற்கு வித்து எனப்பட்டது. பகவற்கீதை எட்டாவது அத்
யாயம் எழு வகை வினா வுரைத்தல்-1வது பாட்டு, “இந்த் ஷடவம்
விடும்பொழுது யாவன் யாதொன் றினைநினந்தான், அந்த வளவே
வந்தப்பா வனையர் லதனை யடையுமால், எந்த னியல்பே யெய்
பொழுது மிதயத் திடையகொண் டென்பாலாஞ், சிந்தை யொடும்வா
ளமர்தொடங்கி லதனா லெனையே சேருதியால்”. (8-6) என்னும்
பகவற்கீதைப் பிரமாணத்தால் உணர்க.

(இ-பு) இச்சையே - ஏ - பிரிநிலையும், தேற்றமு மாய். மேலும்
மேலும்-இவ் வடுக்கு, பிறப்பின் தொடர்ச்சியைக் குறித்து நின்றது.
உம் - இரண்டும் இறந்தது தழீஇயன. நெஞ்சே - விளி. மறித்திடு -

இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. சுவறுமே - வ - ஆசை நிலை. எலா நினைவும் - உம் முற்று. எந்தை - 'எம் தந்தை' என்பதன் மரூஉ. எனும், எலாம், இலில் - இவை இடைக் குறைகள். கழிலையும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. கொழல் - தொழிற் பெயர். அத னீற்றில் குவ் வருபு தொக்கது. நாமே - ஏ - ஈற் றசை.

(சீத-உரை) ஆ மு னிச்சையே மேலு மேலும் பிறப் பளிக்கும் வித் தென நெஞ்சமே நீ மறித்திடு எ-து,—உனது அவாவே மேன் மேலும் பல பிறப்பினை உண்டாக்கும் லூர் வித் தென்று நீ சருதி அந்த அவா மறத்தின்கண் முனைக்குந் தோறும் விவேகத்தாலே பார்த்துத் தடுக்குதல் செய்,

ஆசைக் கடல் சுவறுமே நினை வெனுந் திரை மாயும் எ-து,—அங்கனஞ் செய்தியேற் கண்ட விடயங்களை இச்சிக்கும் ஆசையாகிய கடல் வற்றும், அக் கடல் வற்றவே புற விஷயங்களிற் செல்லு நினை வாகிய திரை நாச மாம்,

போ மிறந் தெலா நினைவும் எ-து,—அந் நினை வெனுந் திரை நாச மாகவே முன்னர் இந்திரியங்களாற் கண்டு மறத்தின்கண் ஏறியிருந்த விஷய வாசனை நினை வெல்லாம் ஒருங்கே இறந்து போகும்,

எப் பொழுதி லப் பொழுது பூரண மாய சோம சேகரத் தெந்தை பொற் கழிலையும் தொழ லையமிலை நாமே எ-து,—அந் நினை வெல்லாம் எப் பொழுது இறந்தது, அப் பொழுது தானே சந்திர சூட னாகிய எமது தந்தையினது பரி பூரண மாகிய திரு வடியையும் தொழுதற்கு ஐய மின் றென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

உடல் விட்டு உயிர் நீக்குங்கால் யா தோர் அவாத் தோன்றிற்று அவ் வவாவின் வழித் தாய்ச் சென்று உயிர் பிறத்தலின் அவாப் பிறப்பிற்கு வித் தெனப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “அவா வென்பவெல் லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றந்,

தவாஅப் பிறப்பினும் வித்தூ.” (73-1) எனவும், “ஆசைக் கடல் சுவதுமே நினை வெனுந் திரை மாயும்” என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். “இச்சையாம் விறகு மாண்டா லெண்ணமாம் வன்னி மாளு, நிச்சய மாகுந் தேயத் தியாகமாம் நெடுந்தே ரேறி, மெச்சிய ஷதாரக் கண்ணுல் வேட்கையான் மிகவும் வாடுங், கொச்சைஞா லத்தை நோக்கிக் குறைவற விருப்பாய் தீரா.” (5-3-4) எனவும், மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க. (20)

[நினைவுகள் யாவும் இறந்து போக வேண்டும் என்று கூறி னார். சிவ பூசை முதலிய சமீ நருமங்க ளாயினும் செய்ய வேண்டாவோ என்று மதம் கேட்ப, அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.]

21. நாம ரற்கருச் சனைமுத லியகோடு நலஞ்செய்தே மவையின்றித், தீமை செய்துளே மெனவுமுன் னிலையொரு சிறிதசை வடைந்தாலும், யாமி யற்றப ராதமென் னினைவுமற் றசைகிலே யெனினெஞ்சே, யேம மிக்குறச் செய்யுநன் கிறை கழற் கெனத்துணிந் திடுநீயே.

(பத உரை) நாம்—யாம், அரற்கு—(இன்றைக்குச்) சிவனது திரு வடிக்கு, அருச்சனை—(திரு மஞ்சர பத்திர புஷ்பங்களாற் செய்யும்) அருச்சனை, முதலிய—முதலிய (உபசாரங்களை), கொடு—கொண்டு, நலம்—நன்மை, செய்தேம்—செய்தேம் (என்றும்), அவை—(இன்றைக்கு) அவை, இன்.ரி—(செய்குதல்) இன்மையால், தீமை—தீமை, செய்துளேம்—செய்தேம், எனவும் — என்றும், உன்—(இங்ஙனம் கருதுதலைப் பற்றி) உனது, நிலை—நிலையானது, ஒரு சிறிது—கொஞ்சம், அசைவு—சலரத்தை, அடைந்தாலும்—பொருந்திற்றாயினும், யாம்—நாம், இயற்று—(அத் திரு வடிக்குச்) செய்யும், அபராதம்—குற்றம் (அதுவே யாம் என்று விவேகம் கூற), என்—(அதற்கு, பூசை செய்தேன் செய்கின்றிலேன் என்னு நினைவு சிவனுக்கு அபராதம் செய்தல்) என்னை (என்று மரம்

கேட்ப, அதற்கு) ஈது என்று சுட்டி யறியக் கூடாத சிவத்தைச் சுட்டி யறிதலே அபராதம் செய்தல் என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அங்ஙனம் சுட்டாமற் சிவத்தை அறிதற்கு உபாயம் எங்ஙனம் என்று மநம் கேட்ப,), நினைவும் அற்று—(அதற்கு, ஓர் அணு வன்வாயினும் ஒன்றைச் சுட்டி) எழுகின்ற கருத்து மொழிந்து, அசை கிலை—(ஒரு சிறிதும்) அசை வின்றி நிற்பை, எனின்—ஆயின், இறை—(இதுவே) சிவனது, கழற்கு—திரு வடிக்கு, ஏமம்—இன்பம், மிக்குற—மிருந்துற, நன்கு—நன் றுக, செய்யுள்—செய்யும், என—(பூசை) என்று, நெஞ்சமே—நெஞ்சமே!, நீ—நீ, துணிந்தீடு—நிச்சயித்து அறிதி (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) அரற்கு - என்பது ஆகு பெயராய் அரனது திரு வடியைக் குறித்தது. முதலிய - குறிப்பு வினையா லிணையும் பெயர். கொடு - 'கொண்டு' என்பத னிடைக் குறை. எனவும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. ஒரு சிறிது - என்பது ஒரு சொன் னீர் மைத் தாய், அற்பம் என்னும் பொருள் தந்தது. அடைந்தாலும் - உம் - அடைதல் கூடாது எனப் பொருள் தருதலின் எதிர் மறை. என் - 'என்ன' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பு முற்றின் விகாரம். நினைவும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. நெஞ்சே - விளி. நீயே - ஏ - ஈற்றசை.

(சித்-ரை) நா மாற் கருச்சினை முதலிய கொடு நலஞ் செய்தே மவை யின்றித் தீமை செய்துளே மெனவு முன் னிலை யொரு சிறி தசை வடைந்தாலும் யா மியற் றபராதம், எ-து, — யாம் இன்றைக் குச் சிவனது திரு வடிக்குத் திரு மஞ்சர பத்திர புஷ்பக்களாற் செய்யும் அருச்சினை முதலிய உபசாரங்களைக் கொண்டு நன்மை செய்தே மெனவும், இன்றைக்கு அவை செய்குதல் யின்மையால் தீமை செய்தே மெனவும். இங்ஙனங் கருதுதலைப் பற்றி உனது நிலை சிறிதோ ரசைவு பொருந்திற்றாயினும் அத் திரு வடிக்குச் செய்யும் அபராதம் அதுவேயா மென்று விவேகங் கூற,

என் எ-து,—அதற்குப் பூசை செய்தேன் செய்கின்றிலே
 னென்னு நினைவு சிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தல் என்னை யென்று
 மநங் கேட்ப, அதற்கு ஈ தென்று சுட்டி யறியக் கூடாத சிவத்தைச்
 சுட்டி யறிதலே அபராதஞ் செய்தல் என்று விவேகங் கூற, அதற்கு
 அங்ஙனஞ் சுட்டாமற் சிவத்தை யறிதற்கு உபாயம் எங்ஙன மென்று
 மநங் கேட்ப,

நினைவு மற் றசைகில யெனி னெஞ்சே யேம மிக்குறச்
 செய்யு நன் கிறை கழற் கெனத் துணிந்திடு நீயே எ-து,—அதற்கு
 ஓ ரணு வளவாயினும் ஒன்றைச் சுட்டி யெழுந்து அசையாது நிற்றி
 யெனின், இதுவே திரு வடிக்கு இன்ப மிகுந்துறச் செய்யும் பூசை
 யென நீ நெஞ்சமே நிச்சயித்து அறிதி யென்று விவேகங் கூறிற்று,
 எ-து.

தானு முருவமா யிருந்து கொண்டு சிவனையும் ஓ ருரு வாகக்
 கண்டு அருச்சினை பண்ணுதல் கற்பனை யாகலின் இது அபராத
 மென்றும், தான் அறி வாய் நின்று அறிவிற்கு அறி வாகிய சிவத்தின்
 கண் அசைவற நின்றல் உண்மையாகலின் இதுவே பூசை யென்றுங்
 கூறப்பட்டன. இதற்கு உதாரணம்: ஆநந்தத் திரட்டு. “எப்
 பொருள் கஞ்ந்தா னாகி யிலங்கிடப் படுவா னீச, னப்படி விளங்கு
 கின்ற தறிதலே யவன்ற னக்கு, மெய்ப்படு பூசை வேரோர் செயலினு
 லன்று மெய்யே, யிப்படி ஞானந் தன்றா லிறைஞ்சிடப் படுவா
 னீசன்.” எனவும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

[இங்ஙனம் அசைவற நின்றல் எனக்குக் கூடாது, சிவன்
 இங்ஙனம் இருப்பான் என்று தியானம் செய்கின்றேன் என்று
 கூறிய மந்தத்தைப் பார்த்து மேற் கூறுகின்றது.]

22. நீமேய்ஞ் ஞானநன் னிட்டைசா ருதலரி தேனவு
 னெஞ் சகமேசற், ரேய்வி லாதுசெய் தியானமா திகளேளி

தேனவுமுன் னுகின்றாய், சேய்க டம்மினத் தாய்கொல்சும்
மாலிருக் குதல்சேயற் சரிதாசிப், போயு ழைப்புனக் கேளி
யதா யிருந்தவிப் புதுமையென் புகனின்றே.

(புத உரை) நெஞ்சுகமே—மநமே! நீ—நீ, மெய்—(அது
என்றும் இது என்றும் ஒன்றினையும் சுட்டி நினையாது சும்மா இருச்
கின்ற) உண்மை, ஞான—(சொருபு) ஞான (நிலை யாகிய), நல்—நல்ல,
நிட்டை—நிஷ்டையினை, சாருதல்—கூடுதல்; அரிது—அரியது;
எனவும் — என்றும், சற்று — (ஒர்) அணு வளவாயினும், ஒய்கு
இலாத—(நினைவு) ஒழியாது, செய்—செய்யாநின்ற, தியானம்—
தியான, ஆதிகள்—செப சிவ பூசை முதலிய (செய்குதல்), எளிது—
எளியது, எனவும் — என்றும், உன்னாநின்றாய் — கருதாநின்றனை,
சேய்கள்—(ஆகலின், அன்னை நீ ராட்டல் முதலிய உபசாரங்களைச்
செய்து மல ரணையில் இருத்தவும், அவ் விடத்திற் சுகத்திற் சும்மா
இராத, புறத்து எழுந்து ஓடி வருந்தும்) சிறு பிள்ளைகளது, இனத்
தாய்—கூட்டத்தினை யுடையையோ (நீயும்), சும்மா—(தியானம் ஆதி
களை மக மொழி மெய்களினால் செய்யாது) சும்மா (இரு என்று யான்
கூற), இருக்குதல்—(அங்கனம்) இருத்தல், செயற்கு—செய்தற்கு,
அரிது ஆகி—அரிய தாய், போய்—(அவற்றைச் செய்குவல் என்று)
சென்று, உழைப்பு — வருந்தி யீட்டுகை, உனக்கு — உனக்கு,
எளியது ஆய்—எளி தாய், இருந்த—உள்ள, இப் புதுமை—இவ்
வற்புதம், என்—என்னையோ, நின்று—(யாவார்க்கும் சும்மா இருச்
தல் எளிது, ஓடித் திரிதல் அரிது, அவர்களுக்கு அங்கனம் இருப்ப,
உனக்கு இங்கனம் இருந்த இதனை நீ எங்குஞ் செல்லாது) நின்று,
புகல்—(எனக்குச்) சொல்லுக (என்று விவேகம் கூறிற்று). எ-து.

(இ-பு) அரி தெனவும், 'எளி தெனவும் - உம் - இரண்டும்
எண்ணுப் பொருளன். நெஞ்சமே - விளி. இலாத - இல்லாத
என்பதன் இடைக் குறை. சேய்கள் தம் - தம் - சாரியை. இனத்
தாய் கொல் - கொல் - வினாப் பொருளது. புதுமை - பண்புப் பெயர்.

என் - 'என்ன' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பின் விகாரம். நின்றே-
ஏ - ஈற் றசை.

(சித்-ரை) நீ மெஞ் ஞாந நன் னிட்டை சாருத லரி தெனவு
நெஞ்சகமே சற் றேய்விலாது செய் தியாந மாதிக ளெளி தெனவு-
முன்னுநின்றாய் எ-து,—நெஞ்சமே நீ அது வென்றும், இது வென்
றும், ஒன்றையுஞ் சுட்டி நினையாது சும்மா விருக்கின்ற உண்மை
ஞாந மாகிய நல்ல நிஷ்டை கூடுதல் அரிய தெனவும், ஒரணுவள
வாயினும் நினைவு ஒழியாது செய்யாநின்ற தியாந செப சிவ பூசை
முதலிய செய்குதல் எளிய தெனவும் கருதாநின்றனை,

சேய்க டம் மினத்தாய் கொல் எ-து,— ஆகவின் அன்னை
நீ ராட்டல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து மல ரணையில் இருத்த
வும் அவ் விடத்திற் சுகத்திற் சும்மா விராது புறத்து எழுந்து ஒடி
வருந்துஞ் சிறு பிள்ளைகளு கூட்டத்தினை யுடையையோ நீயும்,

சும்மா விருக்குதல் செயற் கரி தாகிப் போ யுழைப் புனக்
கெளியதா யிருந்த விப் புதுமை யென் புக னின்றே எ-து,—தியாந
மாதிகளை மந மொழி மெய்களிஊற் செய்யாது சும்மா விரு நீ
யென்று யான் கூற, அங்ஙனம் இருக்குதல் செய்தற்கு அரி தாய்
அவற்றைச் செய்குவ லென்று சென்று வருந்தும் வருத்தம் உனக்கு
எளியதா யிருந்த இப் புதுமை யென்னையோ? யாவர்க்குஞ் சும்மா
விருத்தல் எளிது, ஒடித் திரிதல் அரிது, அவர்களுக்கு அங்ஙன
மிருப்ப, உனக்கு இங்ஙனம் இருந்த இதனை நீ நின்று எனக்குச்
சொல்லுக வென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

மந மாதி முக் கரணங்களும் அசையாது நின்ற விடம் மெய்ஞ்
ஞாந நிஷ்டை யென்பதும், அவை யசைந்து செய்யுந் தியாந சமாதி
கள் அந் நிஷ்டை வருதற்கு எது வென்பதும் அறிக. “மெய்ஞ்
ஞாந நிஷ்டை” யென்பதற்கு உதாரணம்: கந்த ராசுபூதி.

“செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன், பெம்மான் முருகன் பிறவா
 னிறவான், சும்மா விருசொல் லறவென் றலுமற், றம்மா பொரு
 ளொன் அமரீந் திலனே.” (12) “சேய்கடம் மினத்தாய் கொல்”
 என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். “மிகமுயன்று வருந்
 தாமற் சமமா கின்ற வேண்டுகொளாற் றன்முயல்வால் வினோதந்
 தன்னாற், பகர்மநமாஞ் சிதுமகவை நிறுத்தல் வேண்டும் பலபிறப்
 பிற் பரிசயங்க ளகலப் பண்ணி, யகல்சபலா தனையுதித்தான்
 முயற்சி பேரா மையுறினுஞ் சுபமுயல்வை யதுதி. தல்ல, திகழ்
 மநம்போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியு மட்டுந் தேசிகனூல் சொல்
 வழியிற் செல்லு வாயே.” (2--0--4) மற்றும் வருவனவற்றற்
 காண்க. (22)

[அசை வற நிற்கல் நேரே வீட்டை அடைதற்கு ஏது வாச
 லீ, அதனையே இன்னும் வற்புறுத்தி மேல் கூறுகின்றது]

23. நின்ற ருதலை குதல்விருப் புனக்கதை நீத்திருக்
 குதனெஞ்சே, யென்ற னக்குநல் விருப்புவா ளாவிவ ணிருத்
 தநீ துயர்வீடு, சேன்று காண்குவ லெனரினைந் தலைதியோ
 சிவந்தீரு சியமன்ற, லொன்று நீயுலா திருப்பதே யதைத்
 தொட ருபாயமென் றறிகண்டாய்.

(பத உரை) நின்ற ருது—(அசை வற) நிலவாது, அலை
 குதல்—(தியாநம் ஆதிகளைக் கருதி) அசைகுதல், உனக்கு—நினக்கு,
 விருப்பு—(நல்ல) விருப்பம், அதை—அவ்வசைவை, நீத்து—விட்டு,
 இருக்குதல்—(சும்மா) இருத்தல், நெஞ்சே—மநமே, என்தனக்கு—
 எனக்கு, நல்—நல்ல, விருப்பு—விருப்பம் (என்று விவேகம் கூற,
 அதற்கு, இங்ஙனம் சும்மா இருந்தால் எங்ஙனம் வீடு அடைகுதும்
 என்று மநம் கேட்பு), வாளா—சும்மா, இவண்—இவ் விடத்தில்,
 இருத்தல்—இருக்குதல், தீது—குற்றம், உயர்—மேலாகிய, வீடு—
 வீட்டினை, சென்று—(தியாநம் முதலிய நன் மார்க்கத்திற்) சென்று,

காண்குவல்—அறிவேன், என—என்று, நினைந்து—கருதி, அலை தியோ—அலைகின்றனையோ (நீ என்று விவேகம் கேட்ப, அதற்கு, “யான் அங்ஙனம் தான் கருதுகின்றேன்” என்று மநம் கூற, அதற்கு, “நம் மிருவார்க்கும் வீட்டை அடைவதே கருத் தாகலின், நீ செல்லும் நெறியால் அதனை அடைய லாம் எனின், நீ கூறிய வாறு யான் கேட்கின்றேன். யான் செல்லும் நெறியால் அதனை அடைய லாம் எனின், யான் கூறிய வாறு நீ கேட்குதியா?” என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, “நன்று கூறினீர்” என்று மநம் சம்மதிப்ப, சிவம்— (அதற்கு, நீ கருதிய தியாநாதிகளால் வீட்டினை அடைய லாம் எனின், அச் சிவ ரூப) வீடு, திருசியம்—(மநாதிகளால் அறியும்) காக்கிப் பொருள், அன்று—அல்லாதது (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் இங்ஙனம் கூறியவற்றால் எனது உபாயத்தால் அதனை அடைதற்கு அரிது என்ப தாயிற்று. இனி, அதனை அடைதற்கு எனக்கு ஓர் உபாயம் நீர் கூறுக என்று மநம் கேட்ப, ஒன்றும்— (அதற்கு, அணு வள வேனும்) ஒன்றையும், நீ—நீ, உனது—நினை யாது, இருப்பதே — (அசை வற) இருத்தலே, அதை—அவ் வீட்டை, தொடர்—அடைதற்கு, உபாயம்—(நேரே) உபாய மாம், என்று—என, அறி—அறிவா யாக (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) நின்றுருது-உறு-துணை வினை. ஆ-எதிர் மறையிடை நிலை. நெஞ்சே-விளி. என் றனக்கு-தன்-சாரியை. அன்றல்-ஆல்-அசை நிலை. ஒன்றும்-உம்-முற்று. உனது-உன்னு என்பதன் இடைக் குறை. இருப்பதே-ஏ-பிரி நிலையும், தேற்றமு மாம். கண்டாய்-முன் நிலை யசை.

(சி-ந-ரை) நின்றுரு தலைகுதல் விருப் புனக் கதை நீத்திருக் குத நெஞ்சே யென் றனக்கு நல் விருப்பு எ-து,—அசை வற நில் லாது தியாந மாதிகளைக் கருதி அசைகுதல் உனக்கு நல் விருப்பம் அவ் வசைவை விட்டுச் சம்மா விருக்குதல் நெஞ்சே எனக்கு நல்

விருப்ப மென்று விவேகங் கூற, அதற்கு இங்ஙனஞ் சம்மா விருந் தால் எங்ஙனம் வீடு அடைகுது மென்று மநங் கேட்ப,

வாளா விவ ணிருத்த நீ துயர் வீடு சென்று காண்குவ லென நினைந் தலைதியோ, எ-து,—சம்மா விவ் விடத்தில் இருக்குதல் குற் றம், மே லாகிய வீட்டினைத் தியான முதலிய நன் மார்க்கதிற் சென்று அறிவே னென்று கருதி அலைகின்றனையோ நீ யென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு ‘யான் அங்ஙனந் தான் கருதுகின்றே’ எனென்று மநங் கூற, அதற்கு “நம் மிருவார்க்கும் வீட்டை அடைகுவதே கருத் தாகலின் நீ செல்லு நெறியால் அதனை அடையலா மெனின், நீ கூறிய வாறு யான் கேட்கின்றேன், யான் செல்லு நெறியால் அதனை அடையலா மெனின், யான் கூறிய வாறு நீ கேட்குதியா” வென்று விவேகங் கூற, அதற்கு ‘நன்று கூறினீ’ றென்று மநங் சம்மதிப்ப,

சிவன் நிரிசய மன்றால், எ-து,—அதற்கு நீ கருதிய தியானாதி களால் வீட்டினை அடையலா மெனின், அவ் வீடு மநாதிகளால் அறியுங் காட்சிப் பொருள் அன் றென்று விவேகங் கூற, அதற்கு “நீர் இங்ஙனங் கூறியவற்றால் எனது உபாயத்தால் அதனை அடை தற்கு அரிது, அதனை அடைதற்கு எனக்கு ஓ ருபாயம் நீர் கூறுக” வென்று மநங் கேட்ப,

ஒன்று நீ யுனா திருப்பதே யதைத் தொட ருபாய மென் றறி கண்டாய் எ-து,—அதற்கு அணு வளவேனும் ஒன்றையும் நினையாது அசை வற விருத்தலே அவ் வீட்டை அடைதற்கு நேரே உபாயமா மென்று அறிவாயாக வென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

சிவ மென்பது வீடு. இதற்கு உதாரணம்: பகவற்கீதை. “வாங்கி யைம்பொறி நின்றம நத்தினை, நீங்கி டாவகை தின்னுளி ருத்தியே, தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தைசெ யாமையாம், பாங்கி யாதது வேபயில் வாயரோ.” (6-19) என்றும், தேவிகாலோத்தரம். “மந்

திரஞ் செபந்தி யானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா, வந்தமி வாச முத்திக் குபாயமே யறியல் வேண்டுஞ், சிந்தனை புறனே செல்லிற் றுயரமே திரிய மீட்கிற், பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வார்” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (23)

[வீட்டை அடைந்த உபாயம் அசை வற நீற்றல் என்று கூறினார். இனி அசை வற நீற்றதது உபாயமும், அங்குளம் நீற்றல் வீடு வரும் ஆறும் எங்குளம் என்று மரம் கேட்ப, அதந்த, மேற் கூறுகின்றது.]

24. கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற் கலந்தவா தனையாவும், விண்டு மூடமற் றுலையிலாக் கடலென விளங்கினை யெனினெஞ்சே, யுண்டு கொன்னமக் கொருதுய ராங்குவீ ளொங்கையிற் கனியேயாம், பண்டை மேவிய பய மெலா மறுங்குரு பதத்திலும் புகலாமே.

(பத உரை) கண்ட—(ஐம் பொறிகளாற்) காணப்பட்ட, ஐ புலம் — சப்தாதி விஷயங்களின், காட்சி — பிரத்தியக்ஷங்களும், போய் — நீங்கி, காட்சியால் — (அவ் விஷயப்) பிரத்தியக்ஷத்தால் கலந்த — (கரணத்தில்) சேர்ந்திருந்த, வாதனை — வாசனைகள், யாவும்—அனைத்தும், விண்டு—(விட்டு) நீங்கி, மூடம்—(இவ் வாசனை முடிவில் தோன்றும்) மறைப்பும், அற்று—ஒழிந்து, அலை இவா— நிர்த்தரங்க, கடல் — சமுத்திரம், என—போல, விளங்கினை எனின்—விளங்கினாயானால், நெஞ்சமே—மனமே, ஒரு—(பிறவித் துன்பங்களுள்) ஒரு, துயர்—துயர் (ஆயினும்), நமக்கு—எமக்கு, உண்டு கொல்—உண்டாமோ, ஆங்கு—அவ் விடத்து, வீடு — வீடு, உளம்—உள்ளம், கையிற்—கையின்கண்(ஊள்ளு), கனி—(நெல்லிப்) பழம் (போல), ஆம்—உண்டாம், பண்டை—முன்னர், மேவிய— பொருந்தியிருந்த, பயம்—(பிறவித் துன்பத்திற்கு அஞ்சிய) அச்சம்,

எலாம்—அனைத்தும், அலும்—நீங்கும், குரு—குரு; பதத்திலும்—
 தூரிய நிலையையும், புகலாம்—(யாம்) அடையலாம் (என்று
 விவேகந் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) யாவும்-உம்-முற்று. இலா, என, எனின், உளம்,
 எலாம் - இவை இடைக் குறைகள். நெஞ்சமே-விளி. உண்டு
 கொல் - கொல் - வினாப் :பொருளது. கனியே - ஏ - அசை நிலை.
 இதனிறுதியில் உவம வருபு தொக்கது. பண்டை-ஐ-சாரியை.
 பதத்திலும்-உம்-இறந்தது தழீஇயது. இல்-ஏழ்னுருபு, அது
 இரண்ட்னுருபு நிற்க வேண்டிய விடத்து வந்து மயங்கிற்று.
 புகலாமே-ஏ-ஈற்றசை.

(சித-ரை) கண்டவைம் புலக் காட்சி போய்க் காட்சியாற்
 கலந்த வாதினை யாவும் விண்டு மூட மற் றிலையிலாக் கடலென
 விளங்கினை யெனி னெஞ்சே எ-து,—ஐம் பொறிகளாற் காணப்
 பட்ட சத்தாதி விஷயக் காட்சிகளும் போய் அவ் விஷயக் காட்சி
 யாற் காணத்தில் ஏறியிருந்த வாசனைகள் அனைத்தும் விட்டு நீங்கி,
 இவ் வாசனை முடிவில் தோன்று மறைப்பும் அற்று, நிர் த் தரங்க
 சமுத்திரம் போல விளங்காகின்றனயானால் நெஞ்சமே,

உண்டு கொன் னமக் கொரு தாய ராங்கு வீ டுளங் கையிற்
 கனியேயாம் எ-து,—பிறவித் துன்பங்களுள் ஒரு துன்ப மாயினும்
 நமக்கு உண்டாமோ அவ் விடத்து வீடு உள்ளங் கை நெல்விப் பழம்
 போல வுண்டாம்,

பண்டை மேவிய பய மெலா மறுங் குரு பதத்திலும் புகலாமே
 எ-து,— முன்னாப் பொருந்தியிருந்த பிறவித் துன்பத்திற்கும்
 பயந்த பய மனைத்தும் நீங்கும் குரு தூரியத்தையும் யாம் அடையலா
 மென்று விவேகந் கூறிற்று, எ-து.

கேவல சகலங்களி னன்றிச் சுத்த நிலையில் துன்பம் இன்மை யால் ஒரு துய ருண்டு கொன் னமக் கென்றும், அச் சுத்த நிலை பெற்றோர் குரு துரியமும் அடைவ ராகலிற் குரு பதத்திலும் புக லாமே யென்றுங் கூறப்பட்டன. இதற்கு உதாரணம்: சசி வநந் போதம். “வினவிற் ப ரத்தையறி வுறுதற்க வத்தைபுலன் வினை மாறியே, நனவிற்சு முத்திலிலை வரினப்பொ ருட்டிகழு நல மாகவே.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (24)

[அசை வற நின்றந்த உபாயம், ஐம் புலக் காட்சியும், ஈரண வாசனையும், மறைப்பும், நீங்குதல் என்று கூறினார். அக் ஈரண வாசனையும், மறைப்பும், நீங்குதற்கு ழுணீனர், ஐம் புலக் காட்சி நீங்க வேண்டுமாகலிற், இக் காட்சி நீங்குதற்கு உபாயம் எங்கனம் என்று மதம் கேட்ப, அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.]

25. புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற் புணர்பரைத் திரையீசன், சகமொ டாருயி ரேனுங்ரை யாதிக டந்துமாற் றிடுமென்றே, பகரு நான்மறை யெனினதி லேதையேதைப் பற்றுவாம் விடுகிற்பாஞ், சுகசொ ரூபமே யனைத்துமென் றுகற்றுதி துவிதபா வனைநெஞ்சே.

(பத உரை) புகல்-சொல்லுதற்கு, அரும்-அரிய (வாக்கு மநங்கட் கதீத மான என்பது தாற்பரியம்), பரப் பிரமம் ஆம்-பரப் பிரஹ்மம் ஆகிய, கடல்தனில்-கடலின்கண், புணர் (விட்டு நீங்காமல்) பொருந்திய, பரை - பரை ஆகிய, திரை - அலை (ஆனது), ஈசன் - ஈசானும், சகம் - (நாத தத்துவ முதல் பிருதிவீ தத்து வம் ஈறாகிய) உலகங்களும், ஆர் - (சராசரங்களாய்ப்) பொருந்திய, உயிர்-சீவர்களும், எனும்-என்று (சொல்லப் பட்ட) துரை-துரை, ஆதிகள் - (திவலை குமிழிகள்) முதலியவற்றை, தந்து - தோன்றச் செய்து, மாற்றிடும் - ஒடுக்கும், என்று - என்ப தாக, நான் - நான்கு, மறை - வேதங்களும், பகரும் - சொல்லும், எனின் -

என்றால், அதில்-அக் கடற் றிரையிற் றேன்றிய இப் பிரபஞ்சத்தி னுள், எதை-எதனை, பற்றுவாம்-(எமது என்று) பிடிப்பம், எதை-எதனை, விடுகிற்பாம்-(எமது அன்று என்று) விடுப்பம் (இங்ஙனம் பற்றுதற்கும், விடுப்பதற்கும், அப் பிரமத்தை விட வே நிண்மையால்), அனைத்தும்-எல்லாவற்றையும், சுக-ஆநந்த, சொரூபம்-வடிவம், என்று-என்ப தாக (நிச்சயிக்கும் இந் நிச்சய ஞானத்தால்) நெஞ்சமே-மநமே! சுவித-(அது இது என்று பகுக்கும்) பேத, பாவனை - எண்ணத்தை, அகற்றுதி -(நீ) நீக்குதி (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

பரை திரை ஆனமையின், ஈசன் ஐகம் ஜீவன், தூரை திவலை ருமிழிக ளாயின.

சுவித. பாவனை அகற்றுதலை - சிவானு பூதி விளக்கம் - "வெறுப்பு விருப்பென்று வேறுபொருள் தோடலிறை, உறுப்பிற் குறையாதோ ளுணர்வுடையோர் சொல்லுவாரோ." என்பதாலும், ஈசராதிக்கள் அலை என்பதை விசார சாகரம் முதல் ஸ்தோத்திரம், "இந்து ஞாயிது மகபதி யீசன் விண்டொடு நான்முகன், அந்த கன்றற பதியருட் சத்தி யைந்துக ரத்தினன், சந்த வானவர் நாகர் கந் தருவர் தானவர் தரையுளோர், சிந்து ரூபவ பாரமாய்த் திகழு மென்னுடை யலைகளே." என்று, "அபார மான எனது ஸ்வரூப சமுத்திரத்தில், விஷ்ணு - மகேசன் - பிரஹ்மா - சூரியன் - சந்திரன் - வருணன் - இயமன் - சத்தி - தநேசன் - கணேசன் என்னும் பதின் மரும் அலைக ளாக இருக்கின்றார்கள்." என்பதாலும் அறிக.

ஜீவ ஈசுவரர்க்கு, மாயையால், தோற்றம் ஒடுக்கம் கூறியது, விசேஷிய பாக மாகிய, ஜீவ ஈசுவர சேதநங்கட்கு அன்று என உணர்க. சேதநங்கள், உத்பத்தி நாசம் இன்றி வித்திய மாகவின், அதிஷ்டாநம் - ஆபாசம் - ஆசிரயம் - மூன்றும் சேர்ந்து, ஜீவ ஈசுவரர்க்கு ஸ்வரூப மாகும். அம் மூன்றனுள், அதிஷ்டாந-சேதந பாகம்,

உத்பத்தி - நாசம் உடையதாமேல், பரிணாமியாய் - சாவயவ மாய் - நீணளில் - தேய்ந்து - தேய்ந்து - இறந்து, ஸ்வரூபம் இல்லாமல், சூரிய மாய்ப் போகும். அங்ஙனம், சீவ ஈசுவரர்கள், ஸ்வரூபம் இல்லாமற் போவார்களே யாயின், 'தத்வமசி' என்னும் மஹா வாக்கியத்தால் சீவேசர்கட்கு ஐக்கியம் கூறுவது முரணும், ஆகவின், விசேஷிய பாக மாகிய, அதிஷ்டாநம் - உத்பத்தி - நாசம் இன்றிய தாம். இனி விசேஷண பாக மாகிய, ஆபாச சகித மாயை அவித்தைகட்கு, உத்பத்தி நாசங்கள் கொள்ளினே, அவைகள் அநாதி யாகவின் அவைகட்கு உத்பத்தி கூடா தாம். தத்துவ ஞானத்தினு லன்றி இடையில் அவைகட்கு நாசமும் கூற லடா தாம். பின்னரோ, ஈசுர பாவமும், சீவ பாவமும், மாயாவித்தை களி னதீர மாம். அவித்தை மாயைகள் சித்தியாத போது சீவேசுர வடிவங்களுஞ் சித்தியா வாம். சிருட்டி காலத்து அவித்தை மாயை கள் விளங்கவின் சீவேசுர விளக்கமு முண்டு. பிரளயத்தில் அவித்தை மாயைகள் ஒடுங்கவின் சீவேசுர ஒடுக்கமு மாம். இத் தோற்ற வொடுக்கத்தையே ஆசிரியர், "தந்து மாற்றிடும்" என்னும் வாக்கியத்தாற் கூறின ரென அறிக. அபிந்நா சக்தி பரை. பிந்நா சக்தி மாயை. பிந்நா சக்தியால், ஐக ஜீவ பரம் மூன்றும் தோன்றி ஒடுங்குகின்றன. அபிந்நா சக்தி யாகிய பரை, பிரஹ்ம சேதநத்தில், லீநம் ஆகி விடுதவின், சக்தியின்மையின், ஜீவ ஈசுவரத் தோற்றம் இன்மையால், பொருள் ஒன்றே என்பதும், அதுவே நித்தியம் என்பதும், அம் முப் பொருள்கள் அநித்தியம் என்பதும், அவை கற்பித மாதலால் அக் கற்பிதத்தி னபாவம் அதிஷ்டாந சொரூபமே என்பதும் பெற்றும்.

அற்றேல், கைவல்லியம் விருத்திப் பிரபாகரம் முதவிய கிரந்தங் கள், சீவேசுரரை அஞ்ஞாந காரிய மெனக் கூறுகின்றனவே எனின், மேற் கூறிய அதீந மாதலையே காரிய மென உபசரித்தார். அல்லது, காரியம், உற்பத்தி காரியத்துவ கற்பித காரியத்வங்களால் இரு திறப் படும், அவித்தை மாயைகள் அநாதியாதவின் அவைகட்கு உற்பத்தி

காரியத்துவம் பொருந்தாது. பின்னரோ, அவை அநாதியாயினும் அதிஷ்டாநத்திற் கற்பிதங்க ளாதலின், கற்பித காரியத்துவங் கொண்டு அங்ஙன் கூறப்பட்டன என அறிக. இக் காரிய பேதம் ஆத்ம புராணம் சாந்தோக்கிய உபவிடதத்தின் தாற்பரிய வர்ணனத் திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

(இ-பு) கடறனில்-தன்-சாரியை. இல்-ஏழ னுருபு' சக மொடு-ஒடு-எண்ணுப் பொருளில் வந்த இடைச் சொல். என்றே-ஏ-அசை நிலை. விடுகிறபாம்-கில்-ஆற்றல் இடை நிலை. சொருபமே-ஏ-தேற்றம், அனைத்தும்-உம்-முற்று. நெஞ்சே விளி.

(சித-ரை) புக லரும் பரப்பிரமமாங் கடறனிற் புணர் பரைத் திரை யீசன் சகமொ டாருயி ரெனு தூரையாதிக டந்து மாற்றிடு மென்றே பகரு நான் மறை யெனின் எ-து, -வாக்கு மனோதீதமாயிருக்கின்றபரப் பிரமமாகிய கடலின்கண் விட்டு நீங்காத பரையாகிய திரையானது, ஈசானும். நாதத்துவ முதற் பிருதிவிதத்துவம் ஈராகிய சகங்களுஞ், சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களு மென்று சொல்லப்பட்ட தூரை திவலை குமிழிகளைத் தோன்றச் செய்து ஒடுக்கு மென்று நான்கு வேதங்களுஞ் சொல்லு மெனின்,

அதி லெதை யெதைப் பற்றுவாம் விடுகிறபாம் எ-து, அக் கடற் றிரையில் தோன்றிய இப் பிரபஞ்சத்தினுள் எதனை யெம தென்று பிடிப்பம், எதனை எமது அன் றென்று விடுப்பம், இங்ஙனம் பற்றுதற்கும், விடுப்பதற்கும், அப் பிரமத்தைவிட வேறின்மையால்,

சக சொருபமே யனைத்து மென் றகற்றுதி துவித பாவனை நெஞ்சே எ-து, -எல்லாவற்றையும் ஆநந்த சொருப மென்று இந் திச்சய ஞானத்தால் நெஞ்சமே அது இது வென்று பகுக்குந் துவித பாவனையை நீ நீக்குதி யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

பிரமத்திற்கு அபிந்நமா யிருக்கின்ற பரை யசைவான மாயை யிற் பிரபஞ்சந் தோன்றி யொடுங்குதலின், அப் பரை திரையென்று கூறப்பட்டது. உயி ரொன்பது-தானியாகு பெயர்.. ஆகம 'நெறி' கூறி வேத நெறி கூறுதன் மற்றொன்று விரித்த லென்னுங் குற்ற மாகாதோ வெனின், இந் தூல் சமரச நெறியாகலாலும், ஆகமத்திற் சோகம் பாவனை கூறலானுங் குற்ற மாகா தென்பது அறிக. இதற்கு உதாரணம்: திரு வம்மாளை, "பார்த்த விடமெல்லாம் பரமன்காணம்மாளை, பாராம விந்நாரும் பாழ்பட்டே னம்மாளை"- என்றும், சிவாநந்த மாலை, "எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னாளை யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம் - பொங்குமிருண், மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும், பொய்பொய்பொய் பொய் பொய்பொய் பொய்-" என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (25)

[ஐம் புலக் காட்சி நீங்குதற்கு உபாயங் கூறீரீர். இனி நீனைப்பும் மறப்பும் அற்றுச் சம நிலையி னின்றற்கு நாநா வுபாய முய் நீர் கூறல் வேண்டு மென்று மதங் கேட்ப; அதற்கு மேற் கூறுகின்றது.]

26. நெஞ்ச மேயினிப் பாவநா தீதமாய் நின்றிடிந் நெனிநிற்பா,யெஞ்ச ருதகல் புரணபா வனையையோர்ந் தீலை யெனி னுலகெல்லாம், அஞ்ச நக்களன் மேனியென் றோர்ந் தீலை யெனினருள் சுரந்தேம்பால், வஞ்ச மற்றிடும் படிக்கிவ ணடைந்ததோர் வடிவையோர்ந் துய்வாயே.

(பத உரை) நெஞ்சமே-மநமே! இனி இதன் மேல், பாவநா- (ஒன்றையுஞ் சுட்டிப் பாவியாது). பாவனைகள், அதீதம் ஆய்- கடந்த (இறந்த) நிலையை யுடையவ னாகி. நின்றிடு-நிற்குதலைச் செய், இன்று-(அங்கன் நின்றற்கு வல்) இல்லை, எனின்-என்றால், எஞ்சுறாது-(அணு திரண காஷ்ட முதலியவற்றி

னும்குறைவு படாது, அகல்-விரிந்த, புரண(-பரி) பூரண, பாவ
 னைய-பாவனை யையாயினும், ஓர்ந்து-கருதி, நிற்பாய்-அந் நிலையில்
 நிற்கக் கடவாய், இலை-(அதற்கு மேல் ஆற்றல்) இன்று, எனின்
 என்றால், உலகு-(சட சித் தாய் விளங்காநின்ற இப்)பிரபஞ்சம்,
 எல்லாம்-அனைத்தும், அஞ்சநக் களன்-காள கண்டத்தினை யுடைய
 சிவனது, மேனி-(அவ்நட மங்கள) மூர்த்தம், என்னு-என்ப தாக,
 ஓர்ந்து நிற்பாய்-உணர்ந்து (ஏக பாவனை பண்ணி) நிற்பி, இலை-
 (அதற்கும் ஆற்றல்)இன்று, எனின்-என்றால், அருள்-அச் சிவம்
 தானே)கிருபை சுரந்து-நிரம்பி, எம்பால்-எம்மிடத்துள்ள, வஞ்சம்-
 (மும்) மலங்களும், அற்றிடும்படிக்கு-அறும்படிக்கு, இவண்-இந் நிலத்
 தின்கண், அடன்து, (கருணையால் மாநுடச் சட்டை சாத்தி) எழுந்
 கருளி வந்ததாய-ஓர்-ஓப் பற்ற, வடிவை-(குரு)மூர்த்தத்தை, ஓர்ந்து
 நிற்பாய்-(அவற்றை நீக்கு முபாய மென) அறிந்து (இடைவிடாது
 தியானித்து) நிற்பி, உய்வாய்-(அங்ஙன் செய்தியேல்) பிழைப்பை
 (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

‘உய்வாய், என்பதனை கடை நிலைத் தீப மாகக் கொண்டு நான்
 கிடத்தும் கூட்டுக. ஆணவும்-கார்மீகம்-மாயீயம் என்னும் மும் மலங்
 களும் தாம் வெளிப்படாமல் நின்று உயிரை மறைத்து வஞ்சித்தவின்
 மும் மலங்களும் வஞ்சம் எனக் கூறப்பட்டன.

(இ-பு) நெஞ்சமே-விளி, இனி-எதிர் காலங் காட்டு மிடைச்
 சொல், பாவநா + அதீதம் = பாவநாதீதம்-வட மொழி தீர்க்க சந்தி,
 நின்றிடு என்னும் முன் னிலையேவல் ஒருமை வினை முற்றில், இடு-
 பகுதிப் பொருள் விசுதி, ஓர்ந்து என்னும் இறந்த கால வினையெச்
 சம், நீற்பாய் என்னும் முன் னிலையேவல் வினை முற்றுக் கொண்டது
 இலை என்பது இல்லை என்பதன் இடைக் குறை. எம்பால்-பால்,
 ஏழனுருபு. அற்றிடும்-இடு-பகுதிப் பொருள் விசுதி. உம்-பெய ரெச்ச
 விசுதி. படிக்கு-கு-சாரியை, இவண்-அண்மை இடச் சுட்டு. நிற்பாய்
 என்பது முத னிலைத் தீவகம். அதனைப் பின் னுள்ள ஓர்ந்து என்னு

மிரண்டிடங்களிலும் இயைத்துக் கொள்க. உய்வாய் என்பதைக் கடைநிலைத் தீவக மாக் கொண்டு முன் னுள்ள ஏவல் முற்றுக்களோடு இயைத்துக் கொள்ள லாம். அடைந்து-வினையா லீணையும் பெயர். அடைந்தது(ஓர் வடிவு)-அடைந் ததாகிய ஒரு வடிவு என, “வினை முற்றே வினை யெச்ச மாகலும் குறிப்பு முற்றீரெச்சமாகலு முளவே” என்ற நன் னூல் சூத்திரப்படி, “அடைந்ததோர் வடிவை” என்புழி “அடைந்தது” என்பதை வினை முற்றாகக் கொண்டால், அது தெரி நிலை வினை முற்றே யாகும். தெரி நிலை வினை முற்று வினை யெச்ச மாகுமே தவிரப் பெய ரெச்ச மாகாது. குறிப்பு முற்றுத் தான் ஈ ரெச்ச மாகும். ஆங்கே வினை யெச்சமானால் வினையைக் கொண்டு முடிய வேண்டும். “ஓர் வடிவு” என்னும் பெயர் கொள்ளாது, குறிப்பு முற்றுத் தான் பெய ரெச்ச மாகும் போது பெயர் கொள்ளும். “அடைந்தது” ஒரு போதும் குறிப்பு முற்றாகாது, இறந்த காலங் காட்டலின், இரு பெய ரொட்டுப் பண்புத் தொகை யாகக் கொள்க. உய்வாயே-ஏ -ஈற றசை.

(சித-ஸா) நெஞ்சமே யினிப் பாவநாதீதமாய் நின்றிடு எ-து, நெஞ்சமே இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாவியாது பாவநாதீத மாகி நிற்குதலைச் செய்,

இன் நெனி னிற்பா யெஞ்சுற தக்ல் புரண பாவனையை யோர்ந்து எ-து,—அங்ஙனம் நின்றற்கு வலி யில்லை யெனின் அணு திரண காஷ்ட முதலியவற்றினுங் குறைவுபடாது விரிந்த பரிபூரண பாவனையாயினுங் கருதி நிற்பாய்,

இலை யெனி னுல கெல்லாம் அஞ்சநக் களன் மேனி யென் றோர்ந்து எ-து,—அஃதும் இன் நெனின் சட சித்தாய் விளங்கா நின்ற இப் பிரபஞ்ச மெல்லாம் காள கண்டத்தினை யுடைய சிவனது அஷ்ட மூர்த்த மென்ற ஏக பாவனை பண்ணி நிற்பி,

இலை யெனி னருள் சுரந் தெம்பால் வஞ்ச மற்றிடும் படிக்கிவ
 ணடைந்த தோர் வடிவை யோர்ந் துய்வாயே எ-து,— அஃதும்
 இன் றெனின் அச் சிவந் தானே கிருபை நிரம்பி எம்மிடத் துள்ள
 மும் மலங்களும் அலும்படிக்கு இந் நிலத்தின்கண் மாநுடச் சட்டை
 சாத்தி எழுந்தருளி வந்த ஒப்பற்ற குரு மூர்த்தத்தை இடை
 விடாது தியானித்து நின்றி பிழைப்பை யென்று விவேகங்
 கூறிற்று, எ-து.

நிற்பாய் என்பதனை மற் நிரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக் கொள்க.
 உய்வாய் என்பதனைக் கடை நிலைத் தீப மாகக் கொண்டு எல்லாவற்
 றோடுங் கூட்டுக. தன்னைக் காட்டாது உயிரை மறைத்து நின்று
 வஞ்சித்தவின், ஆணவம் வஞ்சம் எனப்பட்டது. “பாவநாதிதமாய்
 என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். “அறிவெனும் விதைசங்
 கற்பமா முலையா மனையசங் கற்பமாந் தன்னைப், பிறிஷறத் தானே
 செய்துதான் பிறக்கும் பெரிதுற வளர்ந்திடுந் தானே, செறிதுய
 ரொழிய வின்பமொன் நிலில யாதலாற் செப்புசங் கற்ப, நெறியுற
 நினைவே னிற்புது நிலையி னிமிடமும் பரவனை நீனையேல்”, “பூரண
 பாவனை” யென்பதற்கு உதாரணம்: குறுந் திரட்டு. “அண்டமெண்
 டிக்கெங் கண்ணு மடங்கச்சு நியம தாகக், கண்டுகொண் டிருக்கக்
 கண்ட கருத்தையு மறவே விட்டா, லண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு
 மாய்நின்ற வானந் தத்தைக், கண்டுகொண் டிருக்கும். வண்ணங்
 கணத்திலவந் துதிக்கு மன்றே.” “உல கெல்லா மஞ்சனக் களன்
 மேனி” யென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம். “நிலநீர் நெருப்
 புயிர் நீள்விசம்பு நிலாப்பகலோன், புலனாய மைந்தனோ டெண்
 வகையாய்ப் புணர்ந்துகின்றா, னுலகே டெழுனத்திசை பத்தெனெத் தா
 நெருவனுமே, பலவாகி நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ.”
 (தோணுக்கம் 5) “வஞ்சமற்றிடும் படிக்கிவ ணடைந்த தோர் வடிவை
 யோர்ந் து” என்பதற்கு உதாரணம்: தத்து வராயர் அடங்கண் முறை,
 “உள்ளத்தி ருந்குமொ ளித்தான்ப ரன்ருரவன், கள்ளந்த னைத்

தவிர்த்துக் காட்டினான்-வள்ள, வருவான கோலமோ வக்கோலங் காட்டுங், குருவான கோலமோ கூறு.” (அமிர்த சாரம் 83), மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. 26

[“உன்னுகின்றீன்’ என்னும் (9வது) பாட்டு முதலிய பதின் எண் பாட்டாலும் ஞாநத்தீர்து விலக் நாய் உள்ள தூர்க்துணங்கள் எல்லாம் விடுவித்து, மெய்ஞ் ஞாநம் கூறி, நீஷ்டை கூடி, மேல் ஞாநாசாரம் கூறுகின்றது.]

27 உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌநமாக் கிலையெனி னுளதேசோன், மெய்த ருஞ்சோலும் பொய்நயம் பயக்கிலா விடத்தின துடைத்தேனும், பொய்த ருஞ்சோலி யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனினவை போனாலு, மெய்த ருஞ்சிவ மன்றிதேன் ரென்றைநீ யிசைத்தல்பொய் யெனத்தேனோ.

(ப-ரை) நெஞ்சமே-மநமே!, உய்தும்-(ஞாந கிஷ்டையை இடை விடாது கூடி அஞ்ஞாநத்தின் வசப்படாது திரு வடியை அடைந்து யாம்) பிழைப்போம், வாக்கினை-நீ(ஓர் உரையும் கூறாது) வாக்கிந்திரியத்தை, மௌநம்-பேசாதபடி, ஆக்கு-செய், இலை-(அதற்கு சக்தி)இன்று, எனின்-என்றால், உளது-(விநோதத் தாலாயினும் ஒரு பொய்ம்மையும் கூறாது) உண்மையே, சொல்-சொல்லுக, மெய்-(அங்ஙனம் கூறும்) உண்மை, தரும்-பயக்கும், சொலும்-மொழியும், பொய்-பொய்மை ஆம் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, “விநோதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்ம்மையும் கூறற்க” என்று முன்னர்க் கூறினீர். இப்போது “அம் மெய்ம்மை கூறலும் பொய்ம்மை” என்றீர். இது என்ன என்று மநம் கேட்ப) நயம்-(அதற்கு அம் மெய்ம்மையாற் சேவ கருணை யாய) நன்மை, பயக்கிலா விடத்தின்-உண்டாகாத விடத்து (அது பொய்ம்மையாம் என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இது உண்மை என்று மநம் சம்மதிப்ப,) அது-(அதற்கு, சேவ கருணையைக் குறித்துக் கூறும்)

அம் மெய்ம்மை, உடைத்தேனும்-உளதாயினும், பொய்-(அம்மெய்ம்மைமையும்) பொய்ம்மை, தரும்-பயக்கும், சொல்-மொழி ஆம்(என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, முன்னே மெய்ம்மை கூறினும் சீவ கருணையின்றிய விடத்துப் பொய்ம்மை என்றீர். இப் போது அச் சீவ கருணையைக் குறித்துக் கூறும் மெய்ம்மை உளதாயினும்; இஃதும் பொய்ம்மை என்றீர், இது என்ன என்று மரம் கேட்ப,) யான் (அதற்கு இரு வினைக் கீடாகத் திரு வுள நடத்துதலை மறந்து, உன் னால் ஓர் உயிர் காக்கப்பட்ட விடத்து, அதனைப் பிறர் கொலை செய்ய வந்தார் யான் காத்தேன் என்று இங்கனம்) நான், செய்தேன்-இயற்றினேன், பிறர்-அந்நியர், செய்தார்-இயற்றினார், எனின்-என்று சொல்லுவாயாயின் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இதுவும் உண்மை என்று மரம் சம்மதிப்ப), நீ-நீ, அவை-(யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லும்) இப் பொய்ம்மைகள், போனாலும்-(சொல்லாது) ஒழியினும், எய்த-பெறுதற்கு, அரும்-அரிய, சிவம்-சிவ வஸ்து, அன்று-அல்லாதது, இது-ஈது, என்று-என்பதாக, ஒன்றை-ஓர் (அணு தீரணங்களையாயினும்), இசைத்தல்-(வேறு பிரித்துச்) சொல்லுகலும், பொய்-பொய்ம்மை ஆம், என-என்பதாக, தேர்-அறிதி (என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-று.

(இ.பு) நெஞ்சமே-விளி. உளதே-ஏ பிரி விலை. இலை, எனின், உளது, இலா, என இவை இடைக் குறைகள். சொலும்-உம்-உயர்வு சிறப்பு.பயக்கிலா-ஈது குறைந்த எதிர் மறைப் பெய ரெச்சம். கு, ஆ, சாரியைகள். இடத்தின்-ன்-சாரியை. இடத்து என்பது, ஈண்டுக் காலப் பொருட்டாய் நின்றது. உடைத்தேனும்-உம் உயர்வு சிறப்பு. உடையது என்பது உடைத் தென விகார மாயிற்று. போனாலும்-உம் இங்கே எதிர் மறையால் அருமை குறித்து நின்றது. புரந்தவன் வினையா. லணையும் பெயர். நந் வாதி யூடும்-உம் இறந்தது தழீஇய வெச்சம். உள்ளமே-விளி. இருப்பாயே-ஏ ஈற் றசை.

(சித்-ரை) உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌன மாக்கு எ-து,— நெஞ்சமே ஞாந நிஷ்டையை இடைவிடாது கூடி

அஞ்ஞாந்தின் வசப்படாது திரு வடியை அடைந்து யாம் பிழைப்போம் நீ ஓ ருணாயும் கூறாது வாக்கினை மௌநம் பண்ணுதல் செய்,

இலை யெனி னுளதே சொல் எ-து,— அஃது இன் நெனி னும் விநோதத்தானுயினும் ஒரு பொய்ம்மையும் கூறாது உண்மையே சொல்லுக,

மெய் தருஞ் சொலும் பொய் எ-து,— அங்கனம் மெய்ம்மையா யுள்ள சொல்லும் பொய்ம்மை யென்று விவேகக் கூற, அதற்கு விநோதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்ம்மையும் கூறற்க வென்று முன்னர்க் கூறினீர்; இப் போது அம் மெய்ம்மை கூறலும் பொய்ம்மை என்றீர், இது என்னை யென்று மநக்கேட்ப,

நயம் பயக்கிலா விடத்தின் எ-து,— அதற்கு அம் மெய்ம்மையாற் சீவ கருணை யாய நன்மை உண்டாகாத விடத்து அது பொய்ம்மையா மென்று விவேகக் கூற, அதற்கு இது உண்மையென்று மநஞ் சம்மதிப்ப,

அ துடைத்தேனும் பொய் தருஞ் சொல் எ-து,— அதற்குச் சீவ கருணையைக் குறித்துப் பொய்ம்மை போன்ற மெய்ம்மை கூறுவது உளதாயினும் அம் மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையுடைய சொல் வென்று விவேகக் கூற, அதற்கு முன்னே மெய்ம்மை கூறினுஞ் சீவ கருணை யின்றிய விடத்துப் பொய்மை யென்றீர்; இப் போது பொய்ம்மை போன்ற மெய்ம்மை கூறுவது உளதாயினும் இஃதும் பொய்ம்மை யென்றீர்; இது என்னை என்று மநக்கேட்ப,

யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரெனின் எ-து—, அதற்கு இரு வினைக் கீடாகத் திரு ஷுள நடத்துதலை மறிந்து

உன்னால் ஒருயிர் காக்கப்பட்ட விடத்து அதனைப் பிறர் கொலை செய்ய வந்தார் யான் காத்தே னென்று இங்ஙனம் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று சொல்லுவா யெனி னென்று விவேகங் கூற, அதற்கு இதுவும் உண்மை யென்று மநஞ் சம்மதிப்ப,

அவை போனாலு மெய் தருஞ் சிவ மன்றி தென் ரென் றை நீ யிசைத்தல் பொய் யெனத் தேரே எ-து,— நீ யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லும் இப் பொய்மை கள் சொல்லா தொழியினும் - பெறுதற் கரிய சிவ மன்று ஈ தென்ன ஒரு ராணு திரணங்களையாயினும் வேறு பிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்மை யென அறிதி யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

மெய்மை கூறுதல்—பாச வைராக்ஷியம்; சீவர்களைப் பாது காத்தற் பொருட்டுப் பொய்மை கூறல்—சீவ கருணை; யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று சொல்லா தொழிதல்—ஈசுர பக்தி; எல்லாஞ் சிவ மெனச் சொல்லுதல்—பிரம ஞானம்; ஆகிய விந் நான்கும் இதனுட் காண்க. “வாக்களை மெளந மாக்கு” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவரக்காற், சோகாப்பர் சொல் விழுக்குப் பட்டு”. (13-7) “உளதே சொல்” என்பதற்கு உதாரணம்: திருக் குறள். “புறந்தாய்மை நீரா ன்மையு மகந்தாய் மை, வாய்மையாற் காண்ப்ப டும்.” (30-8) “மெய்தருஞ் சொலும் பொய்மை” என்பதற்கு உதாரணம்: திருக் குறள். “பொய்மை யும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மைப யக்குமெ னின்”. (30-2) “யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார்” என்பதற்கு உதாரணம்: சிவ ஞான தீபம். “விரும்புற்ற தவம்விரதஞ் சீல மெல்லா மேல்வினாவென் றறிந்தெவையும் விமலன் கூத்தென்,

நிரும்புற்ற மநமழலின் மெழுகா யென்று டியான்செய்தேன்
பிறர்செய்தா நெனுங்கோ ணீக்கி, யரும்புற்றங் கென்னதியா
னென்னும் பாசத் தவாமருவும் புறப்பற்றோ டகப்பற் றான,
பெரும்பற்றை யகன்றருளைப் பெறுவோர் ஞானப் பெரும்பற்றப்
புலியூரைப் பிரியார் தா.", "எய்தருஞ் சிவமே மன்றி தென்
றென்றை" றீ என்பதற்கு உதாரணம்: சிவாநுபூதி விளக்
கம். "விரும்பு வெறுப்பென்று வேறுபொருள் கோடலிறை,
யுறுப்பிற் குறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ." மற்
றும் வருவனவற்றற் காண்க. எ—ம், இப் பாட்டான் வாக்காற்
றீமை அடையாது அடக்குதற்கு உபாயங் கூறிய வாறு
காண்க. (27)

28. தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச் சித்திர
தீபம்போற், சார வைத்திடும் தில்லையேற் குருபரன்
றனதரும் பணிமேற்கோண், ணேரு முழ்வழி தொழில்பிறி
தடையினு நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம், பேரி தஞ்செய்வித்
தீமேடை கெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேலே.

(பநு உரை) தேரின்-(செய் தொழிலை) விசாரிக்குமிடத்து,
இவ் வுடல்-இவ் வுடம்பினை, சித்திர-ஒவிய மாக எழுதப்பட்ட,
தீபம்-விளக்கு, போல்-ஒப்ப, சமாதியில்-(ஞான) நிஷ்டையில்,
அசைவு-சவநம், அற-இன்றி, சார வைத்திடு-(ஆதநம் கட்டும்
இலக்கணத்தோடும்) பொருந்த வைக்குதலைச் செய், அஃது—
(அங்கன்) அதனைச் (செய்யும் ஆற்றல்), இலையேல்-இன்றாயின்;
குரு-ஆசிரியன் (ஆகிய), பரன் தனது-(ஞான) இறைவனது, அரும்-
அரிய, பணி-(ஏவ லாதி)பணிவிடைகளை, மேல்-(சிரசின்)மேல், கொள்
(வகித்துக்)கொள்ளுதி, ஊழ்-(அஃது இன்றிப்)பழ வினை; வழி-
படியே, நேரும்-வந்து பொருந்துகின்ற, பிறிது-(உனக்கு இன்றி
யாமையாத) வேறு, தொழில்-(சத்) கருமங்கள், அடையினும்-செய்ய
நேரினும், நெஞ்சமே-மநமே! எல்லா உயிர்க்கும்-(அக் கருமங்களால்

கொலை வராமல் சராசரமா யுள்ள உயிர்கள் அனைத்திற்கும், பேர்-பெரிது (ஆகிய), இதம்-இனிமையை, செய்வித்திடு-(இவ் வுடம்பாற்) செய்வி, முடை-(அங்ஙனம் செய்தல் அன்றி) தூர் நாற்றம், கெழும்-பொருந்திய, மலம்-மலங்கள் (நிறைந் துள்ள), பிணக்கு-(இவ் வுடம் பாகிய) பிணத்துக்கு, இதம்-இனிமை, செய்யேல்-செய்யற்க(நீ என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-று. கெழுமல்-பொருந்துதல்.

(இ-பு.) வைத்திடு, செய்யுவித்திடு, இடு-இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விசுவிகள். பரன் றனது-தன்-சாரியை. அடையினும்-உம்-எதிர்-மறை. நெஞ்சமே-விளி. பிணக்கு-பிணத்துக்கு என்பதன் அத்துச் சாரியை குறைந்து நின்றது. செய்யேலே-எ-ஈற் றசை.

(சித-ரை) தேரி னிவ் வுடல் சமாதியி லசைவறச் சித்திர தீபம் பேர்ற் சார வைத்திடு எ-து,—செய் தொழிலை விசாரிக்கு மிடத்து இவ் வுடம்பினைச் சித்திரத்தில் எழுதி வைக்கப்பட்ட தீபம் போல ஞான சமாதியில் அசை வின்றி ஆதநங் கட்டு மிலக்கணத் தோடும் பொருந்த வைக்குதலைச் செய்,

அஃ தில்லையேற் குரு பரன்றன தரும் பணி மேற்கொள் எ-து,— அஃது இன்றாயிற் குரு வாகிய ஞான பானது அரிய வேவற் பணி விடைகளைச் சிரசில் வகித்துக் கொள்ளுகி,

நேரு மூழ் வழி தொழில் பிறி தடையினு நெஞ்சமே யுயிர்க் கெல்லாம் பே ரிதஞ் செய்வித்திடு எ-து,—அஃ தின்றி வந்து பொருந்துகின்ற பழ வினைப்படியே உனக்கு இன்றியமையாத வேறு சற் கருமங்களைச் செய்தி யெனினும் நெஞ்சமே அக் கருமங்களாற் கொலை வாராது சராசரமா யுள்ள உயிர்களுக் கெல்லாம் பெரி தாய இனிமையை இவ் வுடம்பாற் செய்விக்குதலைச் செய்,

முடை கெழு மலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேலே எ-து,—அங்கனம் செய்த லன்றி முடை நாற்றம் பொருந்திய மலங்கள் நிறைந் துள்ள இவ் ஷடம் பாகிய பிணத்திற்கு இனிமை செய்யற்க நீ யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

ஏவற் பணிவிடையைச் சிரசிற் கொள்ளுதல் பணிவிடை அருமை தோன்றக் கூறியது. உயிர்க் கெல்லா மென்ற பொதுமையால் அசர ஷயிருஞ் சொல்லப்பட்டது. சமாதியில் அசைவற விருக்குதல்—பிரம ஞானம், குருபரன் பணி செய்தல்—ஈசுர பக்தி, சீவர்களுக்கு இதஞ் செய்வித்தல்—சீவ கருணை, உடம்பிற்கு இதஞ் செய்யா தொழிதல்—பாச வைராக்கியம், ஆய இந் நான்கும் இதனுட்காண்க. “இவ் ஷடல் சமாதியி லசைவற” என்பதற்கு உதாரணம்: தத்தவ ராயர் அடங்கன் முறை, “செவ்வே யுடலுஞ் சிரமுங்க முத்தமுற, வெவ்வா தநத்திவி ருந்தவர்க்குங்-கைவந்தால், வாத முதனோய் நலியா மதியுடையோ, ராதந மென்பத து.” (அயிர்த சாரம்), “குரபரன் றனதரும் பணிசெய்” என்பதற்கு உதாரணம்: ஒழிவி லொடுக்கம், “உடற்குயிர் போற் கட்கிமைபோ லூசிதூ லொத்து, விடிற்புலிதீ பாம்பினில்வீழ் வார்க்காஞ்சுடர்ச்சடினும், வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் காகாவா, றேழைக்கா காததி து.”, (1-15) “உயிர்க் கெல்லாம் பேரிதஞ் செய்” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார், “அறிவினா னொருவ துண்டோ—பிறிதினோய், தன்னோய்போற் போற்றாக்க டை.” (32-5), “முடை கெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேல்” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம், “பொத்தை யூன்சவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசம் பொழுகிய பொய்க்கூரை, யித்தை மெய்யெனக் கருதினின் றிடர்க்கடற் சுழித்த லைப் படுவேனை, முத்து மாமணி மாணிக்க வைரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி, யத்த னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே.” (அதிசயப் பத்து 17) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

29. செய்யு நந்தொழி லைந்தொழி லியாமுமச் சிவனது
வடிவேன்றே, யைய மற்றுண ராதியா னெனுஞ்சேருக்
கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே, நைவ தென்னைநீ பஞ்சகோ
சங்ஞா நாமல வேனாவண்மை, கையி லாமல கம்மென
வுனக்கியான் கழறியுந் தெளியாயே.

(பது உரை) செய்யும்-செய்யானின்ற, நம்-நம் முடைய, தொழில்-தொழில்கள் (யாவும்), ஐந்து-(சிவனது சிருஷ்டி முதலிய) பஞ்ச, தொழில்-கிருத்யங்களேயாம்(என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, யாம் செய்யும் தொழில்கள் அவன் செய்யும் தொழில்கள் எங்ஙனம் மாம் என்று மநம் கேட்ப), யாமும்-(அதற்கு, சிவனது அஷ்ட மூர்த்தத்தில் யாம் ஒன்றாதலின்)யாமும், அச் சிவனது- அச் சிவனது, வடிவு-அங்கம் (தானே), என்று-என, ஐயம்-சந்தேக (விபரீதங்)கள், அற்று-இன்றி, உணராத-நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளாது, யான்-(அச் சிவனை விட வேறான அகங்காரம்) யான், எனும்-என்கின்ற, செருக்கு-மயக்கத்தை, அடைந்து-மருவி, நாள் தோறும்-எப்போதும், நெஞ்சே-மநமே!, நீ-நீ, நைவது-மெலிவது, என்னை-என், பஞ்ச-(மாயா காரிய மாகிய அந்ந மய முதல் ஆநந்த மயம் ஈ ராகச் சொல்லப்பட்ட) ஐந்து, கோசங்களும்-கோசங்களும் (உறைகளும்), நாம்-(இவற்றைக் கடந்திருக்கின்ற அறி வாகிய,) யாம், அவ-அல்ல, எற-என் னுள்ள, உண்மை-யதார்த்தத்தை, கையில்-(உள்ளங்) கையில், ஆமலகம்-நெல்லிப் பழம், என-போல, உனக்கு-(பிரத்தி யகூ மாக)உனக்கு, யான்-நான், கழறியும்-(யதார்த்த உபதேச மொழி களால்) கூறியும், தெளியாய்-(நீ) தெளிந்திலாய், (இது என்னை என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-அ.

அந்ந மயம்-பிராண மயம், மனோ மயம், விஞ்ஞாந மயம், ஆநந்த மயம் என்பன பஞ்ச கோசங்களாம்.

(இ.பு.) உணராது + யான் — உணராதி யான், தொழில் + யாமும் — தொழிலியாமும். இ - இரண்டும் - சாரியைகள். யாமும்-உம்-இறந்தது தழீஇயது (அட்ட மங்கல மூர்த்தத்தில் ஏழே யன்றி என, ஏனை ஏழையும் அவாவி) நின்றலின் என்றே-ஏ-தேற்றம். எனும்-இடைக் குறை. நாடொலும்-தொலும்-காலப் பன்மை குறித்த இடைச் சொல். நெஞ்சே-விளி. என்னை-என்ன என்பதின் விகாரம், கோசங்களும்-உம்-முற்று. எஞ்செய்யா வென் வாய்ப்பாட்டு விதி வினை யெச்சம். வினை-இடைக் குறை. ஆக் கொண்டு-ஆ-ஆக என்பதன் கடைக் குறை. கொண்டும்-உம்-உயர்வு சிறப்பு. செய்கேன்-உடன் பாட்டு எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. கு-சாரியை. சாவனே-ஒ-வினா. எனல்-எதிர் மறை எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. என்னல் என்பதன் இடைக் குறை. இலை-இல்லை என்பத னிடைக் குறை. வீடே-ஏ-ஈற் றசை.

(சித-ரை) செய்யு ந் தொழி லைந் தொழில் எ-து, —செய்யா நின்ற நமது தொழில்க ளியாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலிய வைந் தொழில்களே யா மென்று விவேகங் கூற, அதற் கியாஞ் செய்யுந் தொழில்கள் அவன் செய்யுந் தொழில்கள் எங்ஙனமா மென்று மரங் கேட்ப,

யாமு மச் சிவனது வடி வென்றே யைய மற் றுணரா தியா னெனுஞ் செருக் கடைந்து நா டொலு நெஞ்சே ரைவ தென்னை நீ எ-து,—அதற்குச் சிவனது அஷ்ட மூர்த்தத்தில் யாம் ஒன்றாகலின் யாமும் அச் சிவனது அங்கந் தானே யென்று ஐயந் திரிவுக ளின்றி நிச்சயம் பண்ணிக் கொள்ளாது அச் சிவனை விட வேறி யா னென்று உணரு மயக்கத்தை அடைந்து எப் போதும் நெஞ்சமே நீ மெலிவது என்னை,

பஞ்ச கோசங்களு நா மல வெஞ் ஷண்மை கையி லாமல கம் மென ஷனக் கியான் கழறியுந் தெளியாயே எ-து,—

மாயா காரிய மாகிய அந்ந மய முதல் ஆநந்த மயம் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்ச சோசங்களும் இவற்றைக் கடந்திருந்த அறி வாகிய யாம் அன் றென்று உண்மை யாகிய உபதேச மொழிகளால் உள்ளங் கை நெல்லிப் பழம் போலப் பிரத்தி யக்ஷ மாக உனக்கு யான் தெளியக் கூறியுந் தெளிந்திலாய், இது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று, ௭-று.

உயிர் சிவனது வடிவாகலின் இதனது தொழிலுஞ் சிவனது தொழி லென்பது அறிக. பஞ்ச-கோசங்க ளாவன,— அந்ந மய கோசம், பிராண மய கோசம், மனோ மய கோசம், விஞ்ஞாந மய கோசம், ஆநந்த மய கோசம் என்பவையா மெனக் கொள்க. உண்மை யென்பது உண்மை யாகக் கூறிய ஷுபதேச மொழி கண்மே னின்றது. இதற்கு உதாரணம்: அறிவாநந்த சித்தியார், “அன்னம யக்கொண்டெ டத்தவு டல்களு மாயிழையும்’ பின்னமு டன்வரு பின்னையுஞ் சுற்றமும் பேருலகின், மன்னு நரை திரை மூப்பினு நோயினு மாளக்கண்டுந், துன்னும நிவில ரான்மாவி துவென்று சொல்லுவரே.” (7-3) ௭-ம், “ஊசமு டலி னு டல்கின்ற காற்றையு ணர்வென்பரே, யேசமு றக்கத்தி யங்கியு மிங்கறி வேதும்ற்று, லீசம்பி ராணனை யான்மாவ லவென்று வேதஞ்சொல்லும், பேசம னிதர்பொ ருளறி யாமற்பி தற்று வரே.” (75) ௭-ம், “தனக்கும னதுச லித்ததென் றேசொல் வித் தானிருந்து, முனக்குவி சாரமுண் டாயிற்சொல் லென் றிங்கு வந்துமின்று, மெனக்கிங்க றியவொண் ணுதென்று சொல்கின்ற வேழைகடா, நினைக்கத்த னக்கறி வில்லாம நத்தைநி லையென்பதே”. (77) ௭-ம், “இணங்குந வகுண மெய்துமிப் புத்தியை யின்றுபுத்தர், வணங்கும் விஞ்ஞாநம யம்பொரு ளென்றம தியின்மைபோற், பிணங்குநி லைவிட்டுக் கேளாய் ம றையின்று பின்னமறக், குணங்குநி யின்றியி ருக்குமான் மாவென்று கூறிடுமே.” (79) ௭ம், “சேருஞ்ச கம்பொரு

ளென்றனை துக்கஞ்செ நியும்பொழு, தாருஞ்ச சதுக்கி யாகியி
டுநிலை யன்றிமறை, தேருநி ரத்ச யாநந்த மேசிறை வற்ற
பொருள், கூறுநி லையை நியார ழிசுகந் கொள்ளுவதே”
(81) எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (29)

30. தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன்
றிரோபவிக் குதறேகம், விளிவை யுற்றல்சங் காரமிங்
கிதாகித மேவுத நிதீதோற்ற, முளசி ருட்டியே லம்பைநோ
தலினுன்னை யும்பிற ரையுநாடித், தளர்வ தும்மகிழ் வது
மடைந் துள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே.

(பத உரை) உயிர்க்கு-உயிர்களுக்கு, தெளிவு-(யா தோர்
முன்னிலையால்) தெளிவு (வருமாயினும் அது) அரன்-சிவன்,
விளக்குதல்-அதாக்கிரகம் பண்ணுதல் ஆம், மயக்கு-(அவைகளுக்கு
யா தோர் முன்னிலையால்) மயக்கம்(வருமாயினும்) அது, அவன்-
அச் சிவன், திரோபவிக்குதல்-திரோபாவஞ் செய்குதல் ஆம்
(திரோபாவம்-மறைப்பு), தேகம்-சரீரம், விளிவை-(யா தோர் முன்
னிலையால்) நாசத்தை, உற்றல்-அடைதல், சங்காரம்-(அவனது)
சங்காரம் ஆம், இது அகிதம்-சுக, துக்கங்களை, மேவுதல்-பொருந்
தல், இங்கு-இவ்விடத்து, திதி-(அவனது) திதிலும், தோற்றம்-உத்
பத்தி (யா தோர் முன்னிலையால் அஃது), உள சிருட்டி-(அவனுக்கு)
உரித் தாயுள்ள சிருட்டி ஆம், ஏல்-(இங்ஙனம் கூரிய முறையே,
சடசித்துக்கள் எல்லாம் இரு வினைக் கீடாக நடத்தும் அவனது
பஞ்ச கிருத்தியத்தின்படியே) நடக்குமானால், அம்பை-(அவன்
செய்த பஞ்ச கிருத்தியங்களை நாடாது, எய்தவன் இருக்கப்,
பாணத்தை, நோதலின்-(குறித்து) வருந்துதல் போல், உன்னை
யும்-(யான் செய்தேன் என்று) உன்னையும், பிறரையும்-(பிறர்
செய்தா ரென்று) அங்கியரையும், நாடி-கருதிக் கொண்டு, தளர்
வதும்-(துன்பம் வந்தது என்று) வாட்ட முறலும், மகிழ்வதும்-

சுகம் வந்தது என்று) பூரிப் புறலும், அடைந்து-பொருந்தி, உள்ளமே-நெஞ்சமே, சம்புவை-சிவனது திருவடியை, மறந்தாய்-அயர்ந்தனை (அஃது என்னை என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) உற்றல்-‘உறல்’ என்பது இன் னேசை குறித்து அங்ஙன் விகார மாயிற்று. இது + அகிதம் = இதாகிதம் வட மொழித் தீர்க்க சந்தி. நோதலின்-இன்-உவம உருபு. உனை-இடைக் குறை. உனையும் பிறரையும் தளர்வதும் மகிழ்வதும்-உம் நான்கும் எண்ணுப் பொருளான. உள்ளமே-விளி. மறந்தாயே-ஏ-ஈற் றசை.

(சி-த-ரை) தெளி வுயிர்க் கான் விளக்குதன் மயக் கவன் நிரோபவிக்குதல் எ-து,—உயிர்களுக் கியா தோர் முன்னிலையால் தெளிவு வருமாயினும் அஃது சிவன் அறக்கிரகம் பண்ணுதல், அவைகளுக்கு யா தோர் முன்னிலையால் மயக்கம் வருமாயினும் அஃது அவன் திரோபாவஞ் செய்குதல்,

தேகம் விளிவை யுற்றல் சங்காரம் எ-து,—தேக நாசத்தை யடைதல் யா தோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது சங்காரம்,

இங் கிதாகித மேவுத நிதி எ-து,—சுக துக்கங்களைப் பொருந்த இவ் விடத்து யா தோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது நிதி,

தோற்ற முன சிருட்டியேல் எ-து,—உற்பத்தி யா தோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனுக் குள்ள சிருஷ்டி, இங்ஙனங் கூறிய முறையே சட சித்துக்க ளெல்லாம் இரு வினைக் கீடாக நடத்தும் அவனது பஞ்ச கிருத்தி யத்தின்படியே நடக்குமானால்,

அம்பை நோதலி னுன்னையும் பிறரையு நாடித் தளர்வ
தும் மகிழ்வது மடைந் துள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே எ-து,—
அவன் செய்யும் பஞ்ச கிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவ
னிருக்க அம்பை நோவது போல் யான் செய்தேன் பிறர்
செய்தா ரென்று உன்னையும் பிறரையுங் கருதிக் கொண்டு
துன்பம் வந்த தென்று வாட்டமுள் சுகம் வந்த தென்று
பூரிப்பும் அடைந்து நெஞ்சமே சிவனது திரு வடியை மறந்தாய்
அஃது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

அம்பை நோதலி நெனவே எய்தவ நென்பது வருவிக்
கப்பட்டது, அவன் அவள் அது வென்னு மூன்றும் பிறர்
என்பதனுள் அடங்கு மாதலிற் பிறர் எனப்பட்டது. கடற்
றிரை போற் சக துக்கம் ஓய் வின்றி வருதலால் அவற்றைச்
சம பாவனை பண்ணாது வேறு பிரித்துப் பாவிப்போர்க்கு அவை
மய மாதலே யன்றித் திரு வடியை நினைக்கக் கூடமையிற்
சம்புவை மறந்தாயே யென்று கூறப்பட்டது. இப் பஞ்ச
கிருத்தியங்களுள் உயிரிடத்து அநுக்கிரகமூந், திரோபாவமும்,
உடம்பினிடத்துச் சங்காரமூந், திதியுஞ், சிருஷ்டியும், வரு
மாறும், அநுக்கிரகத்திலும், இதத் திதியிலுஞ், சிருஷ்டியிலும்,
இன்பமும், திரோபாவத்திலுஞ், சங்காரத்திலும், அகிதத் திதியி
லுந், துன்பமும், வருமாறும் காண்க. இதற்கு உதாரணம்
திரு வாசகம். “நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே
யாட்கொண்டாய், மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட் டிருக்கு
மதுவன்றி, யாயக் கடவே னானோதா நென்ன தோலிங் கதி
காரங், காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்
ணுதலே”. (குழைத்த பத்து 8) மற்றும் வருவனவற்றூற்
காண்க. இப் பாட்டாற் சிவனது பஞ்ச கிருத்தியத்தை நாடி
இரு வினையும் நீ ன்கு தற் கு உபாயங் கூறிய வாறு
காண்க.

31. மறைத்த லுந்நீனத் தலுஞ்செயு மாணவ மாயை நின் றவைதம்மைத், துறத்த லேயிராப் பகலகல் வீடே னச் சொல்வரத் துறவேய்தக், குறித்தி டிற்பர பத்தினூ நத்தினூற் கூடேற் றவைநெஞ்சே, நிறத்த பத்தினூச் செயலறி னுமறி நின்றமற் றென்றாமே.

(பத உரை) ஆணவம்-ஆணவமும், மாயை-மாயையும், நின்னு- (நமது உள்ளே எக் காலமும்) நின்னு, மறைத்தலும்-(கேவல மாய்) மறைத்தலையும், நினைத்தலும்-(சகல மாய்) நினை ஆட்டுதலையும், செய்யும்-(முறையே) செய்யாநிற்கும், அவைதம்மை-அவ் விரண்டை யும், துறத்தலே-நீத்தலே, இரா-இரவும், பகல்-பகலும், அகல்-நீங்கிய, வீடு-மோகும், என-என்று, சொல்வர்-(பெரியோர்கள்) சொல்லு வார்கள்(என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இவ் வாணவமும், மாயை யும் துறத்தற்கு உபாயம் எங்ஙனம் என்று மநம் கேட்ப,) அத் துறவு-(அதற்கு,) அவ் விரண்டன் நீக்கத்தை, எய்த-(நீ) அடைய, குறித்திடில்-கருதினையாயின், பரபத்தி-உயர் பக்தி, ஞானத்தினால்- உயர் ஞானம் ஆகிய இவைகளினால், கூடும்-(அவற்றின் நீக்கம்) கைகூடும், நெஞ்சமே-மநமே, அவை-அந்தப் பரபத்தி பர ஞானங் கள் (யாவை எனின்), நம்-(எல்லாம் சிவன் செயல் என நாடி) நமது, செயல்-செய்கை, அறில்-அற்றுப்போமாயின், நிறத்த- (அதுவே) சிறந்து விளங்காநின்ற, பக்தி-(பர)பக்தி ஆம், நாம்- (இப் பர பக்தியினால் நமது செயல் அற்றோம் என்று கருதும்) போதம், அறில் - அதுமாயின், நின்ற - (அதுவே எஞ்சி) நின்ற, மற்று ஒன்று ஆம்-பிறி தொன் றாகிய பர ஞான மாம் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ—று.

(இ-பு) நினைத்தல்-தன் வினை. அது மநத்தின் தொழில். அதனை நினைப்பித்தலாய மாயையின் தொழிலாக்கற்கு (ஆணவத் தொழிலாய மறைத்தல் (பிற வினை) போல,) நினைப்பித்தல்

எனப் பிற வினை யாக மாற்றி அர்த்தங் கொள்க. மறைத்தலும், நினைத்தலும்-உம் இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. ஆணவ மாயை, இராப் பகல், பர பக்தி பர ஞானம் இவை மூன்றும், உம்மைத் தொகைகள். அவை தம்மை-தம்-சாரியை. துறத்தலே-ஏ-தோற்றம். அகல் வீடு-வினைத் தொகை. என-என்ன என்பதன் விகாரம். மற்று-அசை நிலை. நெஞ்சமே-விளி- மற்று-பிறி தென்னும் பொருட்டாய இடைச் சொல். ஒன்றாமே-ஏ-ஈற் றசை.

(சித-ரை) மறைத்தலும் நினைத்தலுஞ் செயு மாணவ மாயை நின் றவை தம்மைத் துறத்தலே யிராப் பக லகல் வீ டெனச் சொல்வார் எ-து,—நம துள்ளே எக் காலமும் நின்று கேவல மாய் மறைத்தலையுஞ் சகல மாய் நினைத்தலையுஞ் செய்யா சிற்கும் அவைகளுக்குக் காரண மாகிய ஆணவமும், மாயையும், அவ் விரண்டையும் நீத்தலே இரவும் பகலும் நீங்கிய வீ டென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்க ளென்று விவேகங் கூற, அதற்கு இவ் வாணவமும் மாயையுந் துறத்தற்கு உபாயம் எங்ஙன மென்று மறங் கேட்பு,

அத் துற வெய்தக் குறித்திடில் பரபத்தி ஞானத்தினுற் கூடும் எ-து,—அதற்கு அத் துறவினை நீ அடையக் கருதினை யாயிற் பர பத்தி பர ஞானத்தினுல் அத் துறவு கைகூடும்,

மற் றவை நெஞ்சே நிறத்த பத்தி நஞ் செய லறி னா மறி னின்ற மற் றொன்றாமே எ-து,—நெஞ்சமே அந்தப் பர பத்தி பர ஞானங்கள் யாவை யெனின், சிவன் செயலை நாடி நமது செயல் அறுமாயின், அதுவே விளங்காநின்ற பர பத்தி; இப் பர பத்தியினுல் நமது செய லற்றோ மென்று கருதும் போதம் அறுமாயின் மேற் சொல்லப்பட்ட பர ஞானமா மென்று விவே கங் கூறிற்று, எ-து.

தற் செயல் அதுதற்கு மேற் பக்தி யில்லாமையாலும், தற் போத மறுதற்கு மேல் ஞான மில்லாமையாலும், பர பக்தி யென்றும், பர ஞான மென்றும் கூறப்பட்டன. இதற்கு உதாரணம்: கந்த சலங்காரம். “அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டும விழ்ந்தவன்பாற், குராப்புனை தண்டையந் தாடொழல் வேண்டுங் கொடியவைவர், பராக்கரல் வேண்டும நமும்ப தைப்பறல் வேண்டுமென்றா, விராப்பக வற்றவி டத்தேயி ருக்கையெ ளிதல்லவே.” (74) எ-ம், திரு வாசகம்: “பக்தி வலையிற் படுவோன் காண்க.” (அண்டப் பகுதி 42) எ-ம், திரு வம்மாளை. “தற்போத மற்றிடந் தற்பா மம்மாளை.” எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப் பாட்டால் ஆணவமும், மாயையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறிய வாறு காண்க. (31)

32. ஒன்று நஞ்சேய வில்லைநெஞ் சேயிவ ணோர் மய லதனாலே, சேன்று சேன்றுவெம் பலக்கடன் மூழ் கினஞ் செறிமய லேதேன்ன, நன்று நீலினா வினையிரு வினையையு நான்செய்தே னெனுமாந, மென்ற நிந்திடி தொன்றையு மாற்றினை யெனினுனக் கிணையாரே.

(பத உரை) நெஞ்சே-மநமே, நம்-(உண்மை யாகப் பார்க்கு மிடத்துச் சிவன் செயலே யன்றி) நமது, செயல்-செய்கை, ஒன்றும்-ஒன்றாயினும், இல்லை-இன்று என்று(விவேகம் கூற, அதற்கு, நமக்குச் செயல் இன்று என்பதற்கு ஏது என்னை என்று மநம் கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பால் சுதந்தர அறிவு இன்மையாலும், கருவிகள் சட மாகையாலும், நம்மையும், கருவி களையும், கூட்டித், தற் சுதந்தர அறிவினை புடைய சிவன்; தனது அருளால் இயக்க, யாம் இயங்குதலின், எமக்குச் சுதந்தரச் செயல் இன்று என்று விவேகம் கூற, அதற்கு

இங்ஙனம் அச் செயல் அற்று இருப்ப, எழு வகைப் பிற விகளும் எமக்கு வந்தது என்னை என்று மநம் கேட்ப,) இவண்-(அதற்கு) இவ் விடத்து, ஒர்-ஒரு, மயலதனாலே-மயக்கத் தினாலே, சென்று-போய், சென்று-போய், வெம்-கொடிய, பவ-பிறவி(ஆகிய), கடல்-(துக்க) சாகரத்தில், மூழ்கினம்-மூழ்கி, னேம் (யாம் என்று விவேகம் கூற), செறி-(அதற்கு, ஒரு மயக்கத்தாலே பிறவிச் சாகரத்திலே மூழ்கினோம் என்று கூறி னீர். இங்ஙனம்) பொருந்திய, மயல்-அம் மயக்கம்(ஆவது)- ஏது-யாது, என்ன-என்று(மநம் கேட்ப), நீ-(அதற்கு) நீ, நன்று செவ்வனே, வினாவின்-கேட்டினே, இரு வினையையும்-(நன்று தீது ஆகிய) இரு வினைகளையும், நான்-யான், செய்தேன்-ஆற்றினேன் (பிறர் ஆற்றினர்), எனும்-என்று கருதும், மாநம்-(உனது) அபி மாநமே, என்று-(அம் மயக்கம்) என்று, அறிந்திடு-உணர்ந்து கொள் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு அந்த அபிமாநம் தான் யாது என்று மநம் கேட்ப, அதற்கு நீ, பிறர்க்கு நன்று தீது செய்த விடத்தும், பிறர் உனக்கு அவைகளைச் செய்த இடத்தும், நீ செய்த தீ தினையும், பிறர் செய்த நன்கினையும், சிவன் செய்வித்தான் என்று கூறி, நீ செய்த நன்கினையும், பிறர் செய்த தீதினையும், நான் செய்தேன், பிறர் செய்தார் என்று அபிமாநித்து, விருப்பு வெறுப்பு அடைந்தனை யாகவின், நீ செய்த தீதும், பிறர் செய்த நன்கும், முன்னர் சிவன் செயல் என்று கூறியதும்- உனது அபிமாநமே யாயிற்று. ஈது-(உனது அபுத்தி பூர்வக மாய் வந்த தீதினையும், புத்தி பூர்வக மாய் வந்த நன்கினையும், பிறரால் உனக்கு வந்த தீது நன்குகளையும், சிவன் செயலாய் நாடி, நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமாந மாகிய) இது, ஒன்றினையும்-ஒன்றையும், மாற்றினே-நீக்கினே, எனின்-ஆனால், உனக்கு-உனக்கு, இணை-உவமை, யார்-யாவர் உளர் (ஒருவரு மிலர் என்று விவேகம் கூறிற்று,) எ—று,

(இ.பு.) ஒன்றும்-உம்-முற்று, நெஞ்சமே-வீளி. மயலத னாலே-அது பகுதிப் பொருள் விசுதி. அன்-சாரியை- ஏ அசை நிலை. சென்று சென்று-தொழில் பயில்வுப் பொருளில் வந்த அடுக்கு. பவக் கடல்-ஈண்டு பவத்தைக் கட லாக உருவகிச் சின்ராள். வினையையும்-உம் முற்று. எனும்-இடைக் குறை. மாநம்-முதற் குறை. ஈ-து-நீண்ட சுட்டு. ஒன்றையும்-உம் முற்று. எனின்-இடைக் குறை. யாரே-ஏ ஈ-ற் றசை.

(சி.த-ரை) ஒன்று நஞ் செய வில்லை நெஞ்சே ஏ-து,— நெஞ்சமே உண்மை யாகப் பார்க்குமிடத்துச் சிவன் செயலே யன்றி நமது செய லொன்றாயினும் இன் றென்று விவேகங் கூற, அதற்கு நமக்குச் செய வின்றென்பதற்கு ஏது வென்றே யென்று மநம் கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பாற் சுதந்தர வறிவு இன்மையாலும், கருவிகள் சட மாகையாலும், நம்மையுங் கருவிகளையுங் கூட்டித் தற்:சுதந்தர வறிவினை யுடைய சிவன் தனது அருளால் இயக்க யாம் இயங்குதலின் எமக்குச் செய வின் றென்று விவேகங் கூற, அதற்கு இங்ஙனஞ் செயலற் றிருப்ப எழு வகைப் பிறவிகளும் எமக்கு வந்தது என்னை என்று மநங் கேட்ப.

இவ னோர் மய லதனாலே சென்று சென்று வெம் பவக் கடன் மூழ்கினம் ஏ-து,—அதற்கு இவ் விடத்து ஓர் மயக்கத்தினாலே போய்ப் போய்க் கொடிய பிறவி யாகிய துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினேம் யா மென்று விவேகங் கூற.

செறி மய லே தென்ன ஏ-து,—அதற்கு ஓர் மயக் கத்தாலே பிறவிச் சாகரத்தில் மூழ்கினோ மென்று கூறினீர். இங்ஙனம் பொருந்திய மயக்க மாவ தியா தென்று மநங் கேட்ப,

நன்று நீ வினாவியை யிரு வினையை யு நான் செய்தே நெனு
 மாந மென் றறிந்திடு ள்-து,—அதற்கு நீ நன்று வினாவியை; நன்று
 நீ தாகிய விரு வினையையும் நான் செய்தேன் பிறர் செய்தா
 ரென்று கருதும் உனது அபிமாநமே அம் மயக்க மென்று
 அறிந்திடுதி யென்று விவேகம் கூற, அதற்கு அந்த அபிமாநந் தான்
 யா தென்று மநங் கேட்ப, அதற்கு நீ பிறர்க்கு நன்று தீது செய்த
 விடத்தும், பிற ருனக்கு அவைகளைச் செய்தவிடத்தும், நீ செய்த
 தீதினையும், பிறர் செய்த நன்கினையுஞ் சிவன் செய்வித்தா
 ரென்று கூறி நீ செய்த நன்கினையும், பிறர் செய்த தீதினையும்,
 நான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று அபிமாநித்து, விருப்பு
 வெறுப்பு அடைந்தனை யாகவின், நீ செய்த தீதும் பிறர் செய்த
 நன்கும், முன்னர்ச் சிவன் செய லென்று கூறியதும் உமது
 அபிமாநமே யாயிற்று,

ஈ தொன்றையு மாற்றினை யெனினுனக்கிணையாரே ள்-து,—
 உனது அபுத்தி பூர்வக மாய் வந்த தீதினையும், புத்தி பூர்வக மாய்
 வந்த நன்கினையும், பிறரால் உனக்கு வந்த நன்கு தீதினையும்,
 சிவன் செய லாய் நாடி, நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமாந மாகிய
 இது ஒன்றையும் நீக்கினை யானால் உனக்கு உவமை யாவ ரென்று
 விவேகம் கூறிற்று, ள்-து.

நான் செய்தேன் என்பதனாலே பிறர் செய்தா ரென்பது
 வருவிக்கப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: மெய்மொழி. “தானலா
 தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக் கொண்டே, யானெலாஞ்
 செய்தே நென்னு ஞானமஞ் ஞான மத்தா, லீனமாம் வினையி
 ரண்டா. யிருவினை யாலு டம்பா, மூனமா முடம்பா லாழா மூழின
 லாகா னுண்டோ.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப்
 பாட்டால் நாம் பிறர் என்று கருதும் அபிமாநம் ஈ தென்று
 அறிவித்த வாறு காண்க.

(32)

[அபுத்தி. பூர்வக மாய்சி செய்த நீதினையும், புத்தி பூர்வக மாய்சி செய்த நன்கினையும்; பிறர் செய்த நன்கினையும், சிவன் செயலாகக் காண்கின்றேன். பிறர் செய்த தீதின இங்ஙனம் காணல் கூடாது என்ற மந்தத்தைப் பார்த்து விவேகம் மேற்கூறுகின்றது]

33. இணையின் ஞானபூ ரணமுழு துணர்ந்தமைத் திட்டவா றலதிங்கே, யிணைவு ருதொரு தீதேமக் கவன்றரி னுர்தடுப் பவர்நெஞ்சே, பணைகொ டாவர மாநயின் மையி னுருப் பற்றினின் நிலகொல்லோ, வுணைவு ருதுடற் காவல்கை விதீயு முள்ளவா விடாதேன்றே.

(பத உரை) இணையில் — ஒப்பற்ற, ஞானம் — ஞான சொருபியாகிய, பூரணன்—எங்கும் நிறைந்த சிவன், முழுதும்— (நாம் செய்த வினைகள்) எல்லாவற்றையும், உணர்ந்து—(ஒருக்கு) அறிந்து, அமைத்து—(அவ் வினைகளுள் இன்ன காலத்தில் இன்ன வினையை அறுபலிக்கப் பண்ணுவது என்று) வருத்து, இட்ட— தந்த, ஆம்—விதம், அலது—அன்றி, இங்கு — இவ்விடத்து, எமக்கு — (பிறர் ஒருவரால்) நமக்கு, ஒரு—ஒர், தீது —கேடு, அணைவுருது—வந்து அடையாது (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, சிருட்டி முதலிய செய்யும் பிரமன் முதலிய கடவுளாற் றான் எமக்கு ஒரு தீது உருதோ என்று மனம் கேட்ப, அச் சிவன் யாவார்க்கும் மிக்காளுகலின், அவனை யன்றி இவரால் ஒரு தீது செய்யக் கூடாது. அங்ஙனம் மிக்கா னுயினும், அவன் அறியாது இவரால் தீது செய்யக் கூடாதோ என்னின், இயற்கை ஞானத்தை யுடைய னுகலின், அச் சிவன் அறியாது அது இவராற் செய்யக் கூடாது. அவன் அறியாது இவராற் செய்யக் கூடாதாயினும், இவர் தீது செய்யுமிடத்து அவன் வந்து தடுப்பானே என்னின், பரிபூரணன் ஆகலின் அவனை விட இவர் இருத்தற்கும், செய்தற்கும், இடமே யில்லை. ஆனால்,

அச் சிவனையே உபாசனை பண்ணித் தீது உறுது தடுத்துக் கொள்
வேன் என்னின், சிருஷ்டி தொடங்கி வீடு அடைவிக்கும் அளவும்
வினைகளை எல்லாம் அவனே ஒருங்கு உணர்ந்து அமைத்தாளுகலின்,
அவனை உபாசித்தாலும், அதனைத் தடுத்தல் கூடாது), அவன்—
(ஆகலின், இணையின் ஞான பூரணன் ஆகிய) சிவனே, தரின்—(எம்
தீ வினைக்கு ஈடு ஆக எமக்கு ஒரு தீது) தருவான் எனின், ஆர்—
(அதனை) யாவர், தடுப்பவர்—நீக்கிக் கொள்வார், நெஞ்சே—(நீ
சொல்லுதி) மறமே (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது
உண்மை, இங்ஙனம் அறிந்தாலும், தேகத்தோடு ஒற்றுமையா
யிருத்தலின், இதன்கண் அபிமானத்தை விடுத்தல் எங்ஙனம் என்று
மறம் கேட்ப.), பனை — கோடுகளை, கொள்—தாங்காநின்ற,
தாவரம்—(மர முதலிய) அசுர வயிர்கள், மாறம்—(தம் உடம்புகள்
போல்) அபிமானம், இன்மையின்—இல்லாததனால், உரு—(பழ
வினைப்படியே) அவ் வுடம்புகளோடும், பற்றி—கூடி, நின்றில
கொல்லோ—நிற்கவில்லையோ (அது போல நீயும்) ஊழ்—பழ வினை
யானது, உள்ள—(எவ் விதம்) உள்ளதோ, ஆ(து)—அவ் விதம்,
விடாது—(சுக துக்க மாஐய தன் பயனைத் தாராமல்) நீங்காது,
என்று—என்று (அறிந்து), உள்—மறம், நைவுறுது—மெலிவுறுது,
உடல்—(உன்) உடம்பினை, காவல்—(பாது) காத்தலை, கைவிடுதி—
விட்டொளி (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ.து.

(இ-பு.) அமைத்திட்ட - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுடி.
அலது - இடைக் குறை. இங்கே - ஏ - அசை நிலை. அனைவுறுது,
நைவுறுது - உது - துணை வினை. ஆர் - யாவர் என்பதன் விகாரம்.
தடுப்பவர் - தெரி நிலை வினையா லணையும் பெயர். நெஞ்சமே -
விளி. மானம் - முதற் குறை. இன்மையின் - இன் - ஏதுப்
பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. இல கொல்லோ - கொல் - அசை
நிலை. ஒ - வினா. கை விடுதி - கை - விடு - என்னும் பகுதிக்குத்
துணையாக வந்த ஒரு வகை விசேடணம். உள்ள வா - ஆ - ஆது
என்பதன் கடைக் குறை. என்றே - ஏ - ஈற்றகை.

(சித-ரை) இணையின் ஞான பூரணன் முழு துணாந் தமைத் திட்ட வா றல திங்கே யணைவுறா தொரு தீ தெமக்கு எ-து,— சமாந மின்மையினையும் இயற்கை ஞானத்தினையும் உடைய பரி பூரண னாகிய சிவன் நான் செய்த வினைக ளெல்லாவற்றையும் ஒருங் குணர்ந்து அவ் வினைகளுள் இன்ன காலத்தில் இன்ன வினையை அநுபவிக்கப் பண்ணுவ தென்று வருத்துத் தந்தவா றல்லது இவ் விடத்துப் பிற ரொருவரால் நமக்கு ஓர் தீது வந் தடையா தென்று விவேகங் கூற, அதற்குச் சிருஷ்டி முதலிய செய்யும் பிரமன் முதலிய கடவுளாற் றான் எமக்கு ஓர் தீது உறாதோ வென்று மநங் கேட்ப, அச் சிவ னியாவார்க்கு மிக்கா னாகலின் அவனை யன்றி இவரால் ஒரு தீது செய்யக்கூடாது, அங்ஙனம் மிக்கா னாயினும் அவ னறியாது இவரால் தீது செய்யக் கூடாதோ வென்னின், இயற்கை ஞானத்தை யுடைய னாகலின், அச் சிவன் அறியாது இவராற் செய்யக் கூடாது; அவ னறியாது இவராற் செய்யக் கூடாதாயினும் இவர் தீது செய்யுமிடத்து அவன் வந்து தடுப் பாளே வென்னிற், பரிபூரண னாகலின் அவனை விட இவ ரிருத் தற்குஞ் செய்தற்கும் இடமே யில்லை, ஆனால் அச் சிவனையே யுபாசனை பண்ணித் தீ துறாது தடுத்தாக் கொள்வே னெனின், சிருஷ்டி தொடங்கி வீடு அடைவிக்கு மளவும் வினைகளை யெல்லாம் ஒருங் குணர்ந்து அமைத்த தாகலின், அவனை உபாசித்தாலும் அதனைத் தடுக்கக் கூடாது,

அவன் தரி னார் தடுப்பவர் நெஞ்சே எ-து,— ஆகலின் இணையின் ஞான பூரண னாகிய சிவனே தீவினைக் கீடாக எமக்கு ஒரு தீது தருவா னெனின், அதனை யாவர் நீக்கிக் கொள்வார் நீ சொல்லுதி நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மை, இங்ஙனம் அறிந்தாலும் தேகத்தோடு ஒற்றுமையா யிருத்தலின் இதன்கண் அபிமானத்தை விடுத்தல் எங்ஙன மென்று மநங் கேட்ப,

பணைகொ டாவர மான மின்மையி னுருப் பற்றி நின்றில
கொல்லோ எ-து,—கோடுகள் தாங்காநின்ற தாவர ஷயிர்கள் தமது
உடம்புகள் மேல் அபிமாந மின்றி இருக்கவும் பழ வினைப் படியே
அவ் ஷுடம்புகளோடும் கூடி நின்றிலவோ,

உ ணைவுறு துடற் காவல் கைவிடுதி யூழுள்ளவா விடா
தென்றே எ-து,—அது போல நீயும் உள்ளம் மெலிவுறுது உள்ள
படியே பழ வினை வருத லன்றி விடா தென்று அறிந்து
உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிடுவா யென்று விவேகங் கூறிற்று,
எ-து.

இணையி லென்பதை யாவர்க்கு மிக்கா னென்று கொள்க.
“முழுதுணர்ந் தமைத்திட்டவா” நென்பதற்கு உதாரணம்: சிவ
போக சாரம் “அமைத்த வினைக்கீடா வநுதிரமுஞ் செய்வ, திமைப்
பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை - யுமைக்குரியா, நெல்லாம
றிந்தேயி யற்றுவதூந் தன்னடிமை, வல்லார்த மக்குணர்த்து
வான்.” (98) “உடற்காவல் கைவிட்டிருப்பா” யென்பதற்கு
உதாரணம்: (சுந்தர மூர்த்தி) தேவாரம். “தேனைக் காவல் கொண்டு
விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய், வானைக் காவல் கொண்டு
நின்றா ரநியா நெறியானே, யானைக் காவி லரனே பானே யண்ணை
மலையானே, யூனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே.”
(உடர்த் தொகை 7) மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (33)

[இன்னும் மநத்தினை உடற் படுத்தித் தேகாபிமாநம் விடல்
வேண்டும் என்று மேற் கூறுகின்றது.]

34. என்றும் வீடடைந் தவரிறு மாக்கயா னிறப்பை
விட் டகலாம, னின்று தான்றலை சாய்க்கவோ நெஞ்சமே
நினைத்துணை யாக்கொண்டு, நன்று நீயிதற் கேன்செய்கேன்
சாவனோ நானேன லிலையானு, லொன்று செய்மலக் குடிவிதி
லவாவைநீக் குமாபதி தரும்வீடே.

(பத உரை) வீடு—மோகூத்தினை, அடைந்தவர்—பெற்றவர், என்றும்—எக் காலமும், இறுமாக்க — (மிக்க மகிழ்வால்) நிமிர்ந்திருக்க, நெஞ்சமே—(யாது ஓர் காரியம் நினைத்தாலும், அதனை எனக்குக் கைவசம் ஆக்குகின்ற) மநமே, நினை—நினை, துணை ஆக) — உதவியாக, கொண்டும் — பெற்றும், யான் — நான், இறப்பை — (எக் காலமும் இந்த) மரிப்பை, விட்டு — விட்டு, அகலாமல்—நீங்காது, நின்று—நின்று, தலை—சிரசை, சாய்க் கவோ—வளைக்கவோ என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, “நினைத் துணையாகக் கொண்டும் (யான் தலைசாய்க்கவோ” என்று நியாய நிஷ்டராம் கூறினீர். உனக்கு, “என்றால் ஆம் காரியம் யாது” என்று உன் வெறுப் போடு மநம் கூற, நன்று—நல்லது, நீ—நீர், இதற்கு — (இங்ஙனம் சொல்லும்) இதற்கு, என் — என்னை, செய்கேன் — செய்வேன், நான் — யான் (ரூன்), சாவனோ — இறக்கட்டுமா?, எனல்—என்று (நீ) சொல்வற்க, இலை ஆனால்— (உடம்பின் மேல் அபிமானம் ஒருங்கே கைவிடு மாற்றல் உனக்கின் ரூனால், ஒன்று—ஒரு (காரியம்), செய்—செய்குதி (நீ என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அக் காரியம் யாது என்று மநம் கேட்ப), மலம்—(அதற்கு,) மலம் (நிறைந்த), குடி—குடிசை (ஆகிய) இதில்—இவ் வுடம்பின்கண் (வைத்த), அவாவை—ஆசையை, நீக்கு—(விட்டு) ஒழிப்பாய், உமாபதி—(இது செய்தியேல்) உமைக்குப் பதி யாகிய சிவன், வீடு—(எமக்கு) முக்தியினை, தரும்— (தானே) தருவான் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) என்றும் - உம் - முற்று. நின்று தான் - தான் - அசை நிலை. அடைந்தவர் - தெரி நிலை வினையா லணையும் பெயர். சாய்க் கவோ - ஒ - வினா. நெஞ்சமே - விளி. நினை - இடைக் குறை. ஆக் கொண்டு - ஆ - ஆக என்பதன் கடைக் குறை. கொண்டும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. செய்கேன் - உடன் பாட்டு எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. கு - சாரியை. சாவனோ - ஒ - வினா. எனல் - எதிர் மறை எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. என்னல்

என்பதன் இடைக் குறை. இலை - இல்லை என்பத் னிடைக் குறை. வீடே - ஏ - ஈற் றசை.

(ஃத-ரை) என்றும் வீ டடைந்தவ ரிறுமாக்க யா னிறப்பை வீட்டகலாம னின்று தான் றலைசாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத் துணையாக் கொண்டும் எ-து,—வீட்டினை அடைந்தவர் எக் காலமும் இறுமாந்துகொண் டிருக்க யான் எக் காலமும் இந்த இறப் பினை விட்டு நீங்காது நின்று தலைவனைக்கவோ, யா தோர் காரியம் நினைத்தாலும் அதனை எனக்குக் கைவச மாக்குகின்ற நெஞ்சமே நினைத் துணையாகப் பெற்று மென்று விவேகங் கூற, அதற்கு நினைத் துணை யாகக் கொண்டும் யான் றலைசாய்க்கவோ வென்று நியாய நிஷ்டரேங் கூறினீர், உமக்கு என்னு லாக் காரியம் யா தென்று உள் வெறுப்போடு மநங் கூற,

நன்று நீ யிதற் கென் செய்கேன் சாவனோ நா நெனல் 'எ-து,-
நல்லது நீர் இங்ஙனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்னை செய்கேன் யான்
ரூன் சாவனோ வென்று நீ சொல்லற்க,

இலையானு லொன்று செய் எ-து,—உடம்பின்மேல் அபிமாநம் ஒருங்கே கைவிடுதல் கூடாதாயினும் ஓர் காரியஞ் செய்குதி நீ யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அக் காரியம் யா தென்று மநங் கேட்பு,

மலக் குடி விதி லவாவை நீக் குமாபதி தரும் வீடே எ-து,—
அதற்கு மல நிறைந்த குடிசை யாகிய இவ் ஷுடம்பின்கண் வைத்த ஆசையை விட்டு நீங்குதி, இது செய்தியேல் உமைக்குப் பதி யாகிய சிவன் எமக்கு வீட்டினைத் தானே தருவா னென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

வீடு ஊர்த்துவ முகமும் பிறப்பு அதோ முகமும் ஆகவின் இறுமாக்க வென்றும், தலைசாய்க்க வென்றும், கூறப்பட்டன. உடம்பின் மேல் அவா நீங்கின் அறிவு திரு வடிபைய நாமும், அங்ஙனம்

நாடும் போது சிவன் வீடு கொடுத்தல் சித்த மாகலின், உமாபதி தரும் வீ டென்று கூறப்பட்டது “வீ டடைந்தவ ரிறுமாக்க” வென்பதற்கு உதாரணம்: திரு நாவுக் கரையர். “இறுமாந் திருப் பன் கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டூச், சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் கிறுமாந்தி ருப்பன்கொலோ.” (அங்க மாலை 11) “குடி விதி லவாவை நீக்” கென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க, லுற்றார்க்கு டம்புமி கை.” (35-5) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (34)

[தேச போசங்களில் அவா விகிறி யிருத்தந்த உபாயம் மேற் கூறுகின்றது.]

35. வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னிமித்தமா வீமலன் தலினம்பாற், கூடு மாயையை யெனதீயா னெனவேணிக் கோள்வதென் பயமாசை, நாடு போழ்தீவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ னெவனவ னநவாதி, யூடு மூழ்வழி புரப்பனென் றுள்ளமே யுடல்கைவிட் டிருப்பாயே.

(பத உரை) வீடு—(ஆணவத்தான் மறைபட்டிருந்த எம்மை, இவ் இருளை நீக்கி வீட் டின்பத்தைத் தால்வேண்டும் என்று யாம் கேளாதிருக்கவும் தனது காரணயத்தால் எடுத்து) முக்தியினை, கூட்டுவான் — அடைவித்தற் பொருட்டு, குறித்து — (தன் திருவுள்ளத்) தெண்ணி, அதின்—அவ் வீடு அடைதற் குரிய, நிமித்தம் ஆ(க)—எதுவாக, விமலன்—நின்மல னாகிய சிவன், ஈதலின்—(மாயையில் தநு கரண புவந போகங்களைக்) கொடுத்தலின், நம்பால்—(அதனால்) நம்மிடத்து, கூடும்—(வந்து) பொருந்தும், மாயையை—அம் மாயா காரியங்களை, யான்—(தநு கரணங்களை) யான் (எனவும்), எனது—(புவந போகங்களை) எனது, என—(எனவும், எணி—கருத்திக் கொண்டு, பயம்—(இத் தேக போகங்கள்

நீங்கும் என்று) பயமும், ஆசை—(இவை இருக்க வேண்டும் என்று) ஆசையும், கொள்வது — அடைவது, என் — என்னை, நாடு— (உண்மை யாக) விசாரிக்கும், போழ்து—காலையில், இவை—இத் தேக போகங்களை, சுழுத்தியில்—(நீ அபிமானியாதிருக்கவும்) சுழுத்திக்கண், புரந்தவன்—(இவற்றை) பாதுகாத்த விறைவன், எவன்— யாவன், அவன்—அவ் விறைவனே, நநவு—சாக்கிர, ஆதி யூடும்—கநவுக ஞள்ளும், (சுழுத்தியிற் போல் நீ அபிமானியாதிருப்பினும்) ஊழ் வழி—பழ வினைப் படியே, புரப்பன்—(அவற்றைப்) பாது காப்பான், என்று—என (அறிந்து) உள்ளமே — நெஞ்சமே, உடல்—தேக (பாது காப்பை) கைவிட்டிருப்பாய்—விட்டொழிந்திருத்தி (என்று விவேகம் கூற்றிற்று.) எ-று.

(இ-பு) அதி னியித்தம் - ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை. இன் - சாரியை. நிமித்த மா - ஆ - 'ஆக' என்பதன் கடைக் குறை. ஈதவன் - இன் - ஏதுப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. என, எணி - இவை இடைக் குறைகள். மாயை - மாயா காரியங்கட் கானமையின் காரண ஆகு பெயர். என் - 'என்ன' என்பதன் விகாரம். பய மாயை - உம்மைத் தொகை. போழ்து - பொழுது என்பதன் விகாரம். புரந்தவன் - வினையா லீனையும் பெயர். நன வாதி யூடும் - உம் - இறந்தது தழீஇய வெச்சம். உள்ளமே - விளி. இருப்பாயே - ஈற் றகை.

(சிந-ரை) வீடு கூட்டுவான் குறித் ததி னியித்தமா விமல னீதலி னம்பாற் கூடு மாயையை எ-து, — ஆணவத் தான் மறைபட்டிருந்த எம்மை எமக்கு இவ் விருளை நீக்கி வீட்டின் பத்தைத் தரல்வேண்டு மென் றியாங் கேளாதிருக்கவுந் தனது காருணியத்தால் எடுத்து வீட்டினை அடைவித்தற். பொருட்டுத் திருவுளத் தடைத்து அவ் வீடு அடைதற்கு ஏது வாக நிருமல னாகிய சிவன் மாயையில் தநு காரண புவந் போகங்களைக் கொடுத்தலின் அதனால் நம் மிடத்து வந்து பொருந்து மாயா காரியங்களை,

என தியா நென வெணிக் கொள்வ தென் பய மாசை எ-து—
தநு கரணங்களை யான் எனவும், புவந போகங்களை எனது எனவும்,
கருதிக் கொண்டு இத் தேக போகங்கள் நீங்கு மென்று பயமும்,
இவை யிருக்கவேண்டு மென்று ஆசையும், நீ உட் கொள்வது
என்னை,

நாடு போழ் திவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ நெவனவ னன வாதி
பூடு மூழ் வழி புரப்ப நென் னுள்ளமே யுடல் கைவிட்டிருப்பாயே
எ-து,—உண்மையாக விசாரிக்குங் காலையில் இத் தேக போகங்களை
நீ அபிமானியாதிருக்கவுஞ் சுழுத்திக்கண் இவற்றைப் பாதுகாத்த
விறைவ நெவன் அவ் விறைவனே யான் எனது என்று உன்றால்
அபிமாநிக்கப்பட்ட நனவு கனவுக ளுள்ளும் ஊழ் வினைப்படியே
பாதுகாப்ப நென்று அறிந்து நெஞ்சமே உடலைப் பாதுகாத்தல்
கைவிட்டிருத்தி யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

மாயை என்பது காரண வாகு பெயர். மரம் அபிமானியாத
சுழுத்தியில் இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலினாலும், தநு வாதிகளை
மாயையிற் காரியப்படுத்தித் தந்ததனாலும், இவை நான்கும் அவ்
விறைவனது உடைமை யென்று அறிக. இதற்கு உதாரணம் :
திரு நாவுக் கரையர். “நங்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்,
றென்க டம்பைத்தி ருக்காக் கோயிலான், றன்க டன்னடி யேனையுந்
தாங்குத, வென்க டன்பணி செய்துகி டப்பதே.” (கடம்பூர் 9)
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (35)

[தேக போகங்களை இறைவனீ காத்தல் இயல் பாதலின்,
யானி அவற்றை அபிமானியாது இருக்கிறேனீ எனிறு கூறிய
மதத்தைப் பார்த்து, நீ இங்ஙனம் சொல்வது அன்றிச் சொன்ன
படி நில்லாய் எனிறு மேற் கூறுகின்றது.]

36. இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே சுகாசக மெதுவரு
மதுவேயாய்ப், பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பமெவ் வினை

யினைப் புசிக்குஞான் றடைவாயோ, கருப்பை யுற்றுத்தீத்
தறற்குமி ழியினழி காயமீ துளபோழ்தே, குருப்பி ரான்றிருக்
கழற்குமெய் யன்புநீ கொள்ளறெள் ளிமையாமே.

(பத உரை) நாள் தோறும்—எக் காலமும், நெஞ்சமே—
நெஞ்சமே, நீ—நீ, சுக—சுக, அசுகம்—துன்பங்களுள், எது—எவ்
(ஒன்று), வரும்—வந்து அடுக்குமோ, அதுவே ஆய்—அவ் வாகாரமே
யாகி, இருப்பை—இருக்கின்றாய், எவ் வினையினே—(இத் தேகம்
இருக்கும் அளவும் அவ் விரு வினைகளும் வாராத நாள் இன்றாக
லின், இவ் வினைகளை அருந்து நாள் இன்றி, இனி) எந்த வினையை,
புசிக்கும்—அருந்தும், ஞான்று—நாளில், பொருப்பு—மஹாமேரு
கிரியை, வில்லி—வில்லாக ஷடைய சிவனது, தாள்—(திரு)வடிக்
கண், விருப்பம்—அன்பு, அடைவாயோ—கொள்ளுவாயோ? கரு—
(மாதாவினது) கருப்ப, பை—ஆசாயத்தின்கண், உற்று—(வினைக்
கீடாய் வந்து) பொருந்தி, உதித்த—(அதன்கட் பத்துத் திங்கள்
இருந்து பூமிக்கண்ணே) தோன்றி, அறல்—நீர், குமிழியின்—
குமிழி போன்று, அழி—(விரைவில்) நசிக்கும், ஈது—இந்த,
காயம்—தேகம், உள்—இருக்கும், போழ்தே—போதுதானே,
குரு—(மிக விரைந்து நம்) ஆசாரிய னாக்ய, பிரான்—இறைவனது,
திரு கழற்கு—திரு வடிக்கு, மெய்—உண்மை, அன்பு—பத்தி,
கொள்ளல்—(மறதுட்) கொள்ளுதல், தெள்ளிமையாம்—(மயக்கம்
அறத்) தெளிந்த தன்மையாம். (என்று விவேகம் கூற்றது) எ-று.

(இ-பு) நா டொறும் - தொறு - காலப் பண்மைப் பொருளில்
வந்த இடைச் சொல். உம் - முற்று. நெஞ்சமே - விளி. சுக +
அசுகம் = சுகாசுகம் - வட மொழித் தீர்க்க சந்தி. ஞான்று - காலங்
காட்டு மிடைச் சொல். அடைவாயோ - ஓ - வினா. குமிழியின் -
இன் - உவம வருபு. ஈது - நீண்ட சுட்டு. போழ்து - பொழுது
என்பதன் விகாரம். குருப் பிரான் - வட மொழிச் சந்தியாயினும்

வானாது றப்பாந்து றந்தவரே, யடங்கிய வேட்கைய ரன்பா விலரது
காற்பறவை, முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண ஞார்க்கன்றி யிங்கு
மன்றிக், கிடங்கினுட் பட்டக ராவனை யார்பல கேவலரே.” (64)
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (36)

37. ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெயு ளடக்
கலிற் புலனைந்துந், தீமை சேர்விட யங்களிற் செலாதமைத்
துள்ளமே சிவைபாக, சோம சேகரன் சரணமே சரணெனத்
தொழுதுநின் றழுதன்றே, ஞம நாவினுற் செபித்திலை யவத்
திலை நாளெலாங் கழித்தாயே.

(பத உரை) உள்ளமே—நெஞ்சமே, ஆமை—ஆமையானது,
ஆர்—(தனது) அரிய, ஐந்து—(ஐந்து) பஞ்ச, உறுப்பையும்—அவய
வங்களையும், ஓர்—(தீமை வரு மிடத்து தனது) ஒரு, மெய்யுள்—
உடம்பின்கண், அடக்கலின்—ஒடுக்கிக் கொள்ளுதல் போல,
ஐந்து—பஞ்ச, புலனையும்—இந்திரியங்களையும், தீமை—பாவங்
களுக்கு, சேர்—(ஏதுவாய்) வருகின்ற, விடயங்களில்—விஷயங்
களில், செலாது—போக ஒட்டாது, அமைத்து—(விவேகத்தால்)
உள்ளடக்கி, சிவை பாக சோம சேகரன்—கொளரியைப் பாகத்திலே
வைத்த சந்திர சூட ஞாகிய சிவனது, சரணமே—(திரு) வடிகளே,
சரண—அடைக்கலம், என—என்று, தொழுது—வணங்கி,
நின்று—நின்று, அழுது—(அத் திருவடிகளை அன்பால் நினைந்து
உருகி) அலறி, அன்றேன்—அவனது, நாமம்—திருப் பெயர் (ஆகிய
ஐந்து எழுத்தினையும்) நாவினால்—நாக்கினால், செபித்திலை—
(இடைவிடாது) செபித்தாயில்லை, அவத்திலை—(மித்தையாகிய
தேக போகங்களைக் கருதி) வீண் தொழிலிலே, நாள்—(வாழ்)
நாள், எலாம்—அனைத்தும், கழித்தாய்—(வீ ஞாளாகக்) கழித்தனை
(இது என்னை என்று விவேகம் கூறிற்று-), எ-து.

(இ-பு) ஆர் - அருமை என்பதன் விகாரம். உறுப் பைந்தை
யும், புலனைந்தையும் - என்புழி எண்ணின்க னின்ற உம்மைகள்

உறுப்பு புலன்களோடு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டன. உம் - இரண்டும் முற் அம்மைகள். மெயுள், செலாது, என, இலை, எலாம் - இவை இடைக் குறைகள். உள்ளமே - விளி. சாணமே - ஏ - தேற்றம். சேகரன் - தெரி நிலை வினையா லணையும் பெயர். அன்றோன் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். அவத்திலே - ஏ - பிரி நிலையும் தேற்றமு மாம். அவம் - என்பது அவத் தொழிலைக் குறித்து நின்றது. கழித்தாயே - ஏ - ஈற் றசை.

(சிந்த-ரை) ஆமை யா ருறுப் பைந்தையு மோர் மெயு ளடக் கலிற் புல னைந்துந் தீமை சேர் விடயங்களிற் செலா தமைத்து எ-து,—ஆமையானது தனது அரிய ஐந்து அங்கத்தினையும் தீமை வருமிடத்துத் தனது ஓ ருடம்பின்கண் அடக்கிக் கொள்ளாதல் போலப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாவங்களுக்கு ஏதுவாய் வருகின்ற விஷயங்களிற் போக வொட்டாது விவேகத்தால் உள் ளடக்கி,

உள்ளமே சிவை பாக சோம சேகரன் சாணமே சா னெனத் தொழுது நின்றமுதன்னே னும நாவினுற் செபித்திலை யவத்திலே நா னெலாங் கழித்தாயே எ-து,—நெஞ்சமே கௌரியைப் பாகத் திலே வைத்த சந்திர சூட னாகிய சிவனது திரு வடிகளே அடைக் கல மென வணங்கி நின்று அத் திரு வடிகளை அன்பால் நினைந்து உருகி அழுது அவனது திரு நாம மாகிய ஐந் தெழுத்தினையும் நாவினால் இடை விடாது செபித்தா யில்லை; மித்தையாகிய தேக போகங்களைக் கருதி அவத் தொழிலாலே வாழ் நா னெல்லாம் வீ னாளாகக் கழித்தனை இது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

அவ மென்பது தொழிலின் மேல் நின்றது. “ஆமை யாரு றுப் பைந்தையு” மென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வருட் பயன். “புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவார் போதார், தலநடக்கு

மாமை தக.” (94) “நாவினாற் செபித்திலை” என்பதற்கு உதாரணம்: அருண கிரி யந்தாதி. “பரகதிக்கு வித்தாமுன் பஞ்சாக்கரத்தைப், பரப்பரப்ப வெண்ணுத பாவ; நாகப், பிறப்பிற்கு மீடாப்பி றந்தருணை யீசா, விறப்பிற்கு மீடாயி னேன்.” (58) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (37)

38 தாயு மாகியேன் றந்தையாய் வந்துதா டருசிவப் பிரகாசன், நாய பொன்னருள் வேண்டிலை யீண்டுநின் றுணி விருந் தமையென்றோ, காய மாயமென் றறிந்துமா தர்கடரு கலவிவேண் டினையென்றாற், றீயை நீமிக நெஞ்சமே யிதற் கியான் செய்வதொன் றறியேனே.

(பந உரை) என்—என் னுடைய, தாயும் ஆகி—மாதாவும் ஆகி, தந்தை ஆய்—பிதாவும் ஆகி, வந்து—(எழுந் தருளி) வந்து, தாள்—(திரு) வடிகளை, தரு—(எளிதிலே) தந்த, சிவப் பிரகாசன்—சிவப் பிரகாசன் என்னும் நாமதேயத்தை யுடைய ஆசாரியனது, தாய—நின்மலம் ஆகிய, பொன்—பொன் (போன்ற), அருள்—கிருபையை, வேண்டிலை—விரும்புகின்றிலை, ஈண்டு—இவ் விடத்து, நின்—உனது, துணிவு—கருத்து, இருந்தமை—இருந்த தன்மை, என்றோ—யாது கொலோ (யான் அறிகிலேன்), காயம்—தேகம், மாயம்—அறித்தியம், என்று—என, அறிந்தும்—தெரிந்தும், மாதர்கள்—மகளிர்கள், தரு—கொடுக்கின்ற, கலவி—புணர்ச்சியை, வேண்டினே—விரும்பினே, என்றால்—எனின், நெஞ்சமே—மநமே, நீ—நீ, மிக—மிகவும், தீயை—பாவியாயினே, இதற்கு—(யான் என்ன கூறினும் கேட்டிலை யாகலின்) இதற்கு, யான்—நான், செய்வது—செய்யத் தக்கதாகிய, ஒன்று—ஒரு (உபாயமும்) அறியேன்—அறிந்திலேன் (என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-று.

(இ-பு) தாயும் - உம் - எதிரது தழீஇய வெச்சம். என்றோ—
ஒ - வினா. அறிந்தும் - உம் - இறந்தது தழீஇய வெச்சம். உயர்வு

சிறப்பு எனலு மாம். நெஞ்சமே - விளி, அறியேனே - ஏ - ஈற்
றசை. தாள் தருதல் - திரு வடி தீகை.

(சிநு-ரை) தாயு மாகி யென் றந்தையாய் வந்து தா டரு
சிவப்பிரகாசன் றாய பொன் னருள் வேண்டிலை யீண்டு நின் றுண்
விருந்தமை யென்றே எ-து,—மாதாவு மாகிப் பிதாவு மாகி எழுந்
தருளி வந்து திரு வடிகளை எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாச னென்
னும் நாமதேயத்தை யுடைய ஆசாரியனது நிர்மலமாகிய பொன்
போன்ற கிருபையை விரும்புகின்றிலை; இவ் விடத்து நின் கருத்து
இருந்த தன்மை யென்கொலோ யான் அறிகிலேன்,

காய மாய மென் றறிந்து மாதர்க டரு கலவி வேண்டின
யென்றாற் றீயை நீ மிக நெஞ்சமே யிதற் கியான் செய்வ தொன்
றறியேனே எ-து,—தேகம் அறித்திய மென்று அறிந்தும் மாதர்
களால் உண்டாகிய கூட்டுறவினை விரும்பினே யென்றால் நெஞ்சமே
நீ மிகவும் பாலியாயினே; யான் என்ன கூறினுங் கேட்டிலையாகலின்
இதற் கியான் செய்வது ஒருபாயமும் அறியே னென்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-து.

தா டருதல் - திரு வடி தீகை. “தாயுமாகி யென்பதற்கு”
உதாரணம்: தத்துவ ராயர். “தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங்
காவானு, மந்தமிலா விற்பநமக் காவானு—மெந்தமுயிர், தானாகு
வானுஞ் சரணாகு வானுமருட், கோலாகு வானுங்கு ரு.” “செய்வ
தொன் றறியேனே” யென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம்.
“ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப், பாடு
கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர், சூடு
கின்றிலை சூட்டுகின் றதமிழை சூணையிலி பிணநெஞ்சே, தேடு
கின்றிலை தெருவுதோ றலநிலை செய்வதொன் றறியேனே.”
(ஆத்ம சக்தி 1) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (38)

39. ஏனை நூல்பல வோதினை யோதவற் றிறையரு ளடையாதார்க், கூன் வெம்பவ மொழிப்பதற் குள்ளமே யுபாயம்வே றிலையானால், ஆனை யீருரி போர்த்தவேன் றம்பிரா னருள்விரைந் தடையாதே, தானி நாண்மினார் போகநீ வியந்தது தப்பலாற் சதுரன்றே.

(பத உரை) உள்ளமே-நெஞ்சமே, ஏனை-(நூந சாஸ்திரங் கள் அன்றி) வேறு, பல-அநேக, நூல்-(சமய) சாத்திரங்களைபும், ஒதினை-கற் றுணர்ந்தாய், அவற்று-அந் நூல்களின்கண், இறை-இறைவனது, அருள்-(திரு) அருளை, அடையாதார்க்கு-பெறா தார்க்கு, ஊன்-இழிவு (பொருந்திய), வெம்-கொடிய, பவம்--பிறவியை, ஒழிப்பதற்கு-நீக்குதற்கு, ஒது-சொல்லப்படுகின்ற. உபாயம்-உபாயம், வேறு-(திரு வரு ளடைதலைத் தவிர) வேறு (ஒன் றும்), இலை-இல்லை, ஆனால்-ஆனபடியால், ஆனை-யானையினது, ஈர்-குளிர்ச்சி (பொருந்திய), உரி-தோலை, போர்த்த-(போர்வை யாகத்) தரித்த, என்-என் னுடைய, தம் பிரான்-தலைவ னாகிய சிவ னது, அருள்-கிருபையினை, விரைந்து-சீக்கிரத்தில், அடையாது-(பெறுதற் கேதுவாயவற்றைச் செய்து) பெறாது, இ நாள்-இந் நெடுங் காலமும், மினார்-மின் போலும் (சிறிய) இடையினை யுடைய மகளிரது, போகம்-புணர்ச்சியை, நீ-நீ, வியந்தது-(இன்பம் என்று) அதிசயித்தது, தப்பு-தவறே, அலால்-அன்றி, சதுர்-நன்மை, அன்று-அன்று (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ.பு) அவற்று - இத னீற்றில் ஏழ னுருபு தொக்கது. ஒது - பெய ரெச்சம். இப் பெய ரெச்சத்தை, "அவற்று" என்பதற் கடையாக்குவதைக் காட்டிலும், "உபாயம்" என்பதற் கடையாக்கலே அர்த்தச் சிறப் புடைத்தாம். ஆகலின், அங்ஙன் கொள்க. அடையா தார்-தெரி நிலை வினையா லணையும் பெயர். உள்ளமே - விளி. ஈ ருரி - குளிர்ச்சி பொருந்திய (அதாவது ஈர மாகிய) உரி (தோல்) என்னும்

அர்த்தப்படி, (ஈர + உரி) ஈர என்னும் பெய ரெச்சத்தின் அகர விசுதி தொக்கு ஈர் என நின்றது. அல்லது, ஈர் - பிள, அல்லது, உரி என்னும் அர்த்தப்படி, “ஈ ருரி” என்பதை வினைத் தொகையாகக் கொண்டு, உரித்த தோல் எனவும் அர்த்தங் கொள்ள லாம். அடையாதே தான் - ஏ, தான் - இரண்டும் அசை நிலைகள். இ + நாள் = இந் நாள் என நகரம் மிக வேண்டிய விடத்து, மிகாது “இநாள்” என நின்றது இன் னோசை குறித் தென்க. மினர் - மின் - ஈண்டு உவம வாகு பெயராய் மின்னற் கொடி போன்ற சிறிய இடையினைக் குறித்து நின்றது. மினர் - குறிப்பு வினையா லீனையும் பெயர். வியந்தது - ஈண்டு வியந்த தன்மையைக் குறித்துப் பெயராய் நின்றது, “அன்று” என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. அன்றே - ஏ - ஈற் றசை.

(சித-ரை) ஏனே தூல் பல வோதினை எ-து, — ஞாந சாத்திரங்க ளன்றிப் பல சமய சாத்திரங்களையும் கற் றுணர்ந்தாய்,

ஒ தவற் றிறையரு ளடையாதார்க் கூன வெம் பவ மொழிப் பதற் குள்ளமே யுபாயம் வேறிலையானால் எ-து, — நீ கற் றறிந்த அந் தூல்களின் கருத் தெல்லாம் இறைவனது திரு வருளைப் பெறாதார்க்கு இழிவு பொருந்திய கொடிய பிறவியை நீக்குதற்கு உபாயம் வே ரென்றும் இல்லை யென நெஞ்சமே ஒது மானால்,

ஆனை யீருரி போர்த்த வென் றம்பிரா னருள் விரைந் தடையாதே தா னிநாண் மினர் போக நீ வியந்தது தப்பலாற் சது ரன்றே எ-து, — யானையினது குளிர்ச்சி பொருந்திய உரியைப் போர்த்த எனது கருத்த னாகிய சிவனது திரு வருளைச் சீக்கிரத்தில் அடைதற்கு ஏதுவாயவற்றைச் செய்து அடையாது இந் நெடுங் காலமும் மின் போலும் இடையினை யுடையார் போகத்தை நீ இன்ப மென்று அதிகயித்தது தவறே யன்றி நன்மை யன் றென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

இலை யென்பதனோடு ஒ தென்பதனைக் கூட்டி முடிக்க. என வென்பது எஞ்சினின்றது. தான் என்பது அசை நிலை. இதற்கு உதாரணம்: கந்த ரநபூதி. “ஆதா ரமிலே னருளைப் பெறவே, நீதா நெருசற் றுநிலைந் திலையே, வேதா கமனா நவிநோ தமனோ, நீதா சுரலோ கசிகா மணியே,” (26) என்றும், திரு வள்ளுவ நாய னார்: “பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவனடி சேரா தார்.” (1-10) என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (39)

40. சதூர்ம றைப்போரு ளாகிய வொருசிவ சங்கரற் றெழுதன்பாய், விதிர்வி திர்த்துமெய் போடித்திலை நடித்திலை விரைந்துசென் றவனாடும், போதுவை யுற்றிலை நிற்பிலை மாதர் பாற் போகுத றவிரந்தாவா, வெதுப டக்கட வாய்மட நெஞ்சமே யினியுட லகன்றாலே.

(பத் உரை) சதூர்-(இருக்கு முதலிய) நான்கு, மறை-வேதங்களினது, பொருள் ஆகிய-(முடிக்கண் விளங்கும் மெய்ப்) பொருள் ஆகிய, ஒரு-ஒப்பற்ற, சிவ சங்கரன்-சிவ மாகிய சங்கரனது (திரு வடியை), தொழுது-வணங்கி, அன் பாய்-(அதற்கு) பக்தி யாய், மெய்-தேகம், விதிர் விதிர்த்து(இலை)-நடு நடுக்கிலை, பொடித்திலை-(உரோமஞ்) சிலிர்ப் புற்றிலை, நடித்திலை-(ஆரந்த) நடநம் புரிந்தா இல்லை, விரைந்து-(அதி) சீக்கிர மாய், சென்று-போய், அவன்-அச் சிவன், ஆடும்-நடநம் புரியாநின்ற, பொதுவை-(கரக) சபையை, உற்றிலை-அடைந்தா யில்லை, மாதர்பால்-மகளிரை விழைந்து அவர் களிடத்து, போகுதல்-செல்லுதலை, தவிர்ந்து-ஒழிந்து, நிற்பிலை-நின்ற யில்லை, ஆ-ஆ-அந்தோ, அந்தோ, மட-அறியாமை கொண்ட, நெஞ்சமே-உள்ளமே, இனி-இப் பொழுது, அல்லது, பின்னல், உடல்-(இத்) தேகம், அகன்றல்-நீங்கினால், எது-என்ன, படக் கடவாய்-(பாடு) படக் கடவையோ (யான் அறிகிலென் என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-து.

(இ-பு) விதிர் விதிர்த்தலை - இணை பிரியாத் தொடர் மொழி யாகக் கொள்ளல் வேண்டும். என்னை? பிரிப்பின், “விதிர்” என்ப தற்கு, “நடு” எனல் அர்த்த மாகாது. பின்னரோ, “நடுங்கு” எனல் வேண்டும். அங்ஙன் கொள்ளின், “விதிர் விதிர்த்து” என்பதற்கு, “நடுங்கு நடங்கி” என லாம். அங்ஙன் வாராது ‘நடு நடுங்கி’ எனலே மரபாதலின், அதற் கேற்க, “விதிர் விதிர்த்து” என இணை பிரியாப் பத மாகக் கொள்க. “விதிர் விதிர்த்து” என்னும் வினை யெச்சம் “இலை” என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. இலை - இடைக் குறை. மாதர்பால் - பால் - ஏழ் னுருபு. தவிர்ந்து - என்னுந் தெரி நிலை வினை யெச்சம், நிற்றிலை என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. ஆ ஆ - இரக்கக் குறிப்பு. நெஞ்சமே - விளி. அகன்றாலே - ஏ ஈற் றசை.

(சித-ரை) சதுர் மறைப் பொரு ளாகிய பொரு சிவ சங்கரற் றொழு தன்பாய் விதிர் விதிர்த்து மெய் பொடித்திலை நடித்திலை விரைந்து சென் றவ னாடும் பொதுவை யுற்றிலை எ-து, — இரங்கு முதலிய நான்கு வேதங்களினது முடிக்க ணிருக்கு மெய்ப் பொரு ளாகிய சிவ சங்கரனது திரு வடியை வணங்கி அதற்கு அன் பாகித் தேக நடு நடுங்கிலை; உரோமஞ் சிலிர்ப்புற்றிலை; ஆந்த நடநம் புரிந்தா யில்லை; அதி சீக்கிர மாய்ச் சென்று அவன் நடநம் புரியா நின்ற கநக சபை அடைந்தா யில்லை,

நிற்றிலை மாதர்பாற் போகுத றவிர்ந் தாவா வெதுபடக் கடவாய் மட நெஞ்சமே யினி யுட லகன்றாலே எ-து, — மகளிரை விழைந்து அவர்பாற் செல்லுதலைத் தவிர்ந்து நின்ற யில்லை; ஆ வா! நெஞ்சமே இனி இந்தத் தேகம் நீங்கினால் என்ன பாடுபடக் கடவையோ? யான் அறிகிலே னென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-து.

ஆ வா வென்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்தது. பொதுவை யுற்றிலை யென்பது எல்லா ஷயிர்க்கும் பொதுவாய் நடிக்கும் அவ னது பஞ்ச கிருத்தியங்களைப் பார்த்திலை யென்றுமாம். இதற்கு

உதாரணம்: திரு வாசகம் “மெய்தா னரும்பிவி திர்விதிர்ந்துள்
விரையார் கழற்கென், கைதான் றலைவைத்துக் கண்ணீர்த
தும்பிவெ தும்பிபுள்ளம், பொய்தான் றவிர்ந்துண்ணப் போற்றிச
யசய போற்றியென்னுங், கைதா னெகிழவி டேனுடை யா
யென்னைக் கண்டுகொள்ளே.” (திருச் சதகம் 1) மற்றும் வருவன
வற்றூற் காண்க. (40)

41. ஆல நீழலி லன்றொரு நால்வருக் கருநெறி யுரைத்
தானைக், கால காலனைச் சிவப்பிர காசவேன் கண்மணி
தனையுன்னா, தேல வார்துழ லார்மயல் கொண்டுநீ யிங்குழ
லுவதெல்லாம், சால வேபிழை யாகுநெஞ் சேசோனேன்
றவறிலை யென்மேலே.

(பத உரை) ஆல-(கல்) ஆல (விருட்ச), நீழலில்-கிழற்கண்,
அன்று-(எழுந் தருளி யிருந்த) அக் காலத்தில், ஒரு-ஒப்பற்ற, நால்
வருக்கு-(சநகர் முதலிய) நான்கு முநீவர்கட்கும், அரும்-(யாவர்க்
கும்) அரிய, நெறி-(நூந) மார்க்கத்தினை, உரைத்தானை-உபதேசித்
தருளிய (அநூக்கிரக) கர்த்தனை, கால-(எல்லா உயிர்களைபும் நாசம்
பண்ணுகின்ற) காலனுக்கு, காலனை-கால னாகி (அவனை நாசம்
பண்ணிய நிக்கிரக) கர்த்தனை, சிவப் பிரகாச-(அக் கருத்தன் றானே
அருளே திரு மேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளி வந்து) சிவப் பிர
காசன். என்னும் (நாமதேயத்தைக் கொண்ட), என்-என் னுடைய
கண்-கண்ணினது, மணிதனை-கரு மணி போன்ற (அருமைபுஞ்
சிறப்பும் வாய்ந்த) ஆசாரியனை, உன்னாது-(வீட்டு இன்பத்தை
அடையும் பொருட்டு, இடையறாது அன்போடு கூடி) நினையாது.
ஏல-தகரம் (மயிர்ச் சாந்து) ஊட்டிய, வார்-நீண்ட, குழலார்-அளக
பாரத்தினை யுடைய மகளிர் (மேல்), மயல்-மயக்கம், கொண்டு-
பூண்டு, நீ-நீ, இங்கு-இப் பிரபஞ்சத்தில், உழலுவது-சுழலுவது,
எல்லாம்-அனைத்தும், சால-மிகவும், பிழை யாகும்-குற்ற மாகும்,
நெஞ்சமே-மநமே, சொனேன்-(யான் நானா உபாயங்களாலும்,

இதனைத் துன்பம் என்று அறிவித்தேன்) அங்ஙன் அறிவித்தும் (அறிந்தா யில்லை யாதலின்), என் மேல்—(உன் மேற் குற்றமே யன்றி) என்னிடம், தவறு—குற்றம், இலை—இன்று (என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-று.

(இ-பு) நீழலில் - நீழல் - நிழல் என்பதன் விகாரம். இல் - ஏழ னுருபு. நால்வருக்கு - என்பத னீற்றில் முற் றும்மை தொக்கது. கால காலன் - நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை. சிவப் பிரகாச (என் கண்) மணி - பண்புத் தொகை. கண் மணி - ஆறாம் வேற் றுமைத் தொகை. ஈண்டு மணி போன்ற ஆசாரியனை மணி யென உபசரித்தார். கண் மணி, 'இது தீது இது நன்று' என்று அறி வித்தல் போலப், பிறப்புத் துன்ப மென்றும், வீடு இன்ப மென்றும், அறிவித்தலின், கண் மணியை ஆசாரியருக்கு உவமை யாக்கினார். மணிதனை - தன் - சாரியை. குழலார் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். சாலவே - ஏ - அசை நிலை. சால - மிகுதிப் பொருட் டாய வுரிச் சொல். நெஞ்சே - விளி. சொனேன், இலை - இவை இடைக் குறைகள். மேலே - ஏ - ஈற் றசை.

(சித-உரை) ஆல நீழலி லன் ரொரு நால்வருக் கரு நெறியுரைத்தானே எ-து—, கல்லால நிழற்கண் எழுந்தருளி யிருந்த காலத்தில் ஒப் பற்ற சநகர் முதலிய நான்கு முனிவருக்கு யாவர்க்கும் அரிய ஞான மார்க்கத்தினை உபதேசித் தருளிய அநுக்கிரக கர்த்தனை,

கால காலனை எ-து,—எல்லா வுயிர்களையும் நாசம் பண்ணுகின்ற காலனுக்குக் கால னுகி அவனை நாசம் பண்ணிய நிக்கிரக கர்த்தனை,

சிவப் பிரகாச வென் கண் மணிதனை யுன்றாது எ-து,—அக் கருத்தன் றானே அருளே திரு மேனி யாகக் கொண்டு எழுந்தருளி வந்து சிவப் பிரகாச னென்னும் நாமதேயத்தைக் கொண்ட என்

கண்ணின்கண் மணி யாடு பாவை போன்ற ஆசாரியனை வீட் டின் பத்தை அடையும் பொருட்டு இடையறாது அன்போடுங் கூடி நினையாது,

ஏவ வார் குழலார் மயல் கொண்டு நீ யிங் குழலுவ தெல்லாஞ் சாலவே பிழையாகு நெஞ்சே சொனேன் நவநிலை யென் மேவே எ-து,—தகர மூட்டிய நீண்ட அளக பாரத்தினை யுடைய மகளிர் மேல் மயக்கம் பூண்டு நீ இப் பிரபஞ்சத்திற் சுழலுவ தெல்லாம் மிக வுங் குற்ற மாகும் நெஞ்சமே யான் நானா ஷபாயங்களாலும் இதனைத் துன்ப மென்று அறிவித்தும் அறிந்தா யில்லை யாதலின் உன் மேற் குற்றமே யன்றி என் மேற் குற்ற மின் நென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

கண் மணி, தீது இது, நன்று இது என்று அறிவித்தல் போலப் பிறப்புத் துன்ப மென்றும், வீடு இன்ப மென்றும், அறிவித்தவற் கண் மணி யென்று கூறப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம். “வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்ட, டாழ் கிறா யாழாமற் காப்பானே யேத்தாதே, சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும், வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே.” (திருச் சதகம் 20) என்றும், சிவானந்த மாலை. “வீடொழியப் பேறில்லை யென்றென்றும் வேதங்க, னாடியறை யும்பொருளை ஞானகுரு—நீடுமருட், கண்ணிலே சொன்னக ருணைப்பி ரான்றினைநா, னெண்ணுதே யுண்டிருப்ப தென்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (41)

42. என்னை கண்ணீர் மாதரார் வடிவமீ திச்சைவைத் துழல்கின்றாய், பொன்னை யுந்துகி லையும்பிரித் திடினவெறும் புழுமலக் கூடல்லாற், பின்னை யுண்டுகொல் கண்ணீர் மயங் குதல் பிராந்திசங் கரன்பாதம், தன்னை நாடுதீ நெஞ்சமே பரசுகோ ததியுறப் பெறலாமே.

(பத உரை) நீ—நீ, என்னை—யாது, கண்டு—(சுத்தம் இருக்கின்றது என்று) குறித்து, மாதாரா—மகன்ரின், வடிவ மீது—உடலின்கண், இச்சை—ஆசை, வைத்து—வைத்து, உழல்கின்றாய்—(மயங்கிச்) சுழலாநின்றனை, பொன்னையும்—(செயற்கையால் மினுக்கிய) பொன்னு லாகிய அணியினையும், துகிலையும்—கூறையினையும், பிரித்திடின்—(வேறு) பிரித்து (அதனது இயற்கையைப்) பார்க்குமிடத்து), வெலும்—முழு, புழு—கிருமிகளும், மல—(மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முதலிய) மலங்களும் (நிறைந் துள்ள ஓர்), கூடு—கூண்டு, அல்லால்—அல்லது, பின்னை—மேலும், உண்டு கொல்—(அதன்கண்ணே யா தாயினும் ஒரு சுத்த வஸ்து) உளதோ, கண்டு—(அதனது இயற்கை வடிவம் அங்ஙனம் இருப்பச் செயற்கை வடிவத்தைப்) பார்த்து, நீ—நீ, மயங்குதல்—மோகம் உறுதல், பிராந்தி—(உனது மனப்) பிரமை யாகும், சங்கரன்—(இனி அதன் மேல் ஆசையை விட்டு நீங்கிச்) சங்கரனது, பாதம் தன்னை—திரு வடியை, நாடுதி—(மறவாது) நினைப்பாய், நெஞ்சமே—மனமே, பா—மே லாகிய, சுக—இன்ப, உத்தி—சாகரத்தை, உற—மிகவும், பெற லாம்—(யாம்) அடைய லாம் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) என்னை-என்ன என்பதன் விகாரம். மாதாரா-ஆர்-ஆர் விசுதி மேல் வந்த பலர் பால் விசுதி. வடிவ மீது-மீது-ஏழ் னுருபு. பொன்னையும், துகிலையும்-உம்-இரண்டும் எண்ணுப் பொருளான. பொன்-ஈண்டு, அத னுலாய அணிக்குக் காரண வாசு பெய ராயிற்று. புழு மலம்-உம்மைத் தொகை. பின்னை—பின் என்பதன் விகாரம். உண்டு கொல்-கொல்-வினா. பாதந்தன்னை-தன்-சாரியை. நெஞ்சமே-விளி. சுக+உததி=சுகோததி—வட மொழிக் குண சந்தி. உற-மிகுதிப் பொருளில் வந்த உரிச் சொல். பெறலாமே-எ ஈற் றசை.

(சித்-ரை) என்னை கண்டு நீ மாதரார் வடிவம் திச்சை வைத்துழல் கின்றாய் எ-து,—யாது சுத்த மிருக்கிற தென்று குறித்து மகளிர் உடலின்கண் ஆசை வைத்து மயங்கிச் சமுலாகின்றனை,

பொன்னைபுந் துகிலையும் பிரித்திடின் வெலும் புழு மலக் கூடல்லாற் பின்னை யுண்டு கொல் கண்டு நீ மயங்குதல் பிராந்தி எ-து,—செயற்கையால் மினுக்கிய பொன்னு லாகிய அணியினை புந் கூறையினையும் வேறு பிரித்து அதனது இயற்கையைப் பார்க்கு மிடத்து வெலுங் கிருமிகளும் மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முதலிய மலங்களும் நிறைந் துள்ள ஒருடம்பல்வந்து பின்னை அதன்கண்ணே யாதாயினும் ஒரு சுத்த வஸ்து உளதோ அதனது இயற்கை வடிவம் அங்ஙன மிருப்பச் செயற்கை வடிவத்தைப் பார்த்து நீ மயக்க முறுதல் உனது மனப் பிரமையாகும்,

சங்கரன் பாதந்தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பரசுகோத்தி புறப் பெறலாமே எ-து,—இனி அதன்மே லாசையை விட்டு நீங்கிச் சங்கரனது திரு வடிவை மறவாது நினைப்பாய் நெஞ்சமே மே லாகிய இன்ப சாகாததை மிகவும் யாம் அடையலா மென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

பொன் என்பது ஆகு பெயர். இதற்கு உதாரணம்: நா லடியார். “குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந், தொடருந் சம்பொடு தோலு—மிடையிடையே, வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்று, னெத்திறத்தா ளீர்ங்கோதை யாள்.” (5—5) மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க. (42)

43. பெறுவ தென்ன்கொல் சுக்கிலங் கலித்தலாற் பெருந்தவ வலிகுன்று, முறுவ தவ்வள வோபினை நீவிரும் புடற்குமா னியதுண்டா, லறிவி யாமறி யாமைதோய்ந் துடற் றின வதைச்சக மெனாநின்றாய், சேறிது நெஞ்சமே நமதுசிற் சுகமினிச் சிவனையா தரிப்பாயே.

(பத உரை) பெறுவது—(மகளிர் கூட்டுறவால்) அடைபும் பயன், என்னை—யாது, சக்கிலம்—இந்திரியம், கலித்தலால்—கழிந்து போதலால், பெரும்—(வீட்டை யடையும் பொருட்டு நீ ரெடு நாள் வருந்திச் செய்த) பெரிய, தவ—தபோ, வலி—பலம், குன்றும்—(எல்லாம்) குறையும், உறுவது—(அதனால் உனக்குக் கேடு) வருவது, அவ்வளவோ—அவ்வளவு தானோ, பினை—மேலும், நீ—நீ, விரும்பு—(யான் என்று) விழைந் துள்ள, உடற்கும்—தேகத்திற்கும், ஆனியது—(அடங்கியிருந்த நோய்கள் மேலிடு தலால்) நாசம், உண்டு—உளதாம் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, யாம் தாம் யாவர் எமது சுக மாவது யாது என்று மரம் கேட்ப.), அறிவு—(இவ் வுடம்பு சட மாகலின், இதன்கண் சின்ற) சைதந் யமே, யாம்—யாம் (என்பதன் சக்கியார்த்தமாம்,) அறியாமை—நீ இதனை அறியாது) அஞ்ஞாந்தோடும், தோய்ந்து—கடி, உடல்—உடம்பினது, தினவதை—தினவை, சுகம்—இன்பம், எஞ—என்று, நின்றாய்—கருதாநின்றனை (இவை சுகம் அல்ல என்று விவேகம் கூற, மேற் சுக மாவது தான் யாது என்று மரம் கேட்ப.), இனி—இப் போது (இவ் விற்பத்தின் இயற்கை ஈது என்று அறிந்து விடுத்து), சிவனை—(நமது அறிவிற்கு அறிவாய் நின்ற) சிவனது திரு வடியை, ஆதரிப்பாய்—அன்பாய்க் கொள்வாய், ரெஞ்சமே—மரமே, நமது—நம் (சொருப மாகிய) சித்—ஞான, சுகம்—ஆநந்தத்தை, செறிதும்—(யாம்) பெறு வாம் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) என்னை கொல் - கொல் - அசை நிலை. அவ் வளவோ - ஓ - ஒழி யிசை ("இன்னும் அதிக முண்டு" என்னும் ஒழிந்த சொற் களைத் தாலால்.) உடற்கும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். ஆனியது, தினவது - அது - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விருதிகள். உண்டால் - ஆல் - அசை நிலை. எஞ - செய்யா வென்னும் உடன் பாட்டுத் தெரி நிலை வினை யெச்சம். செறிதும் - தன்மைப் பன்மை எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. ரெஞ்சமே - வ்ளி.

சித் சுகம்-பண்புத் தொகை. (வட மொழிகள்) சிவன்-என்பது ஈண்டு சிவனது திரு வடியைக் குறித்தது. ஆதரிப்பாயே-எ-ந்-றகை.

(சித்-ரை) பெறுவ தென்னை கொல் சக்கிலங் கலித்தலாற் பெருந் தவ வலி குன்றும் எ-து,—மகளிர் கூட்டுறவாற் பயன் அடைவது யாது? இந்நீரியம் கழிந்து போதலால் வீட்டையடையும் பொருட்டு நீ நெடு நாள் வருந்திச் செய்த தபோ பல மெல்லாங் குறையும்,

உறுவ தவ் வளவோ பினை நீ விரும் புடற்கு மானிய துண்டால் எ-து,—அதனால் உனக்குக் கேடு வருவது அவ் வளவு தானே பின்னர் நீ யா நென்று விழைந் துள்ள உடம்பிற்கும் அடங்கியிருந்த நோய்கண் மேலிட்டு அதனால் நாச முள்ளதா மென்று விவேகங் கூற, அதற்கு யாந் தாம் யாவர்எமது சுக மாவது யா தென்று மநங் கேட்ப,

அறி வியா மறியாமை தோய்ந் துடற் றினவதைச் சுக மெனா கின்றாய் எ-து,—இவ் வுடம்பு சட மாகலின் இதன்கணின்ற சைதந் சியம் யாம்; நீ இதனை அறியாது அஞ்ஞாநத்தோடுங் கூடி உடம்பினது தினவைச் சுக மென்று கருதாதின்றனை, இவை சுக மல்லவென்று விவேகங் கூற, மேற் சுக மாவது தான் யா தென்று மநங் கேட்ப,

செறிது நெஞ்சமே நமது சிற் சுக மினிச் சிவனை யாதரிப்பாயே எ-து,—இவ் வின்பத்தி னியற்கை யீ தென்று அறிந்து விடுத்து நமது அறிவிற்கு அறிவாய் நின்ற சிவனது திரு வடியை ஆதரிப்பாய் நெஞ்சமே, நமது ஞானாநந்தத்தைப் பெறுவா மென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

ஆல் என்பது அசை நிலை. இதற்கு உதாதரணம்: திருநாவுக் கரசர். திருக் கடைக் காப்பு. “அருப்புப் போன்முலை யாரல்லல் வாழ்க்கைமேல், விருப்புச் சேர்நிலை விட்டுநல் விட்டமாய்த், திருப்புத் தூனைச் சிந்தைசெ யச்செயக், கருப்புச் சாற்றினு மண்ணிக்குங் காண்மினே.” (அரிசில் கரை புத்தூர் 5) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. தாயு மாகி யென்னும் பாட்டு முதலில் வாறு பாட்டாலும் பொருந்தலை விழைத லாகா தென்று மறுத்த வாறு காண்க. (43)

44. ஆத ரித்தனை குளகிரு தாதீய வடிசிலைக் கூழ் காடி, ஏது பெற்றிடி னும்புசித் தூற்பசி யேகவுஞ் சமித்தற்றற், பேத மற்றெலா மலமதா தவஞ்சரி யென்றிடிற் பினை நெஞ்சே, நீத ரித்திலா தவைவிழைந் துழல்வதென் னிமலனை நினையாதே.

(பத உரை) நெஞ்சே—நெஞ்சமே, கிருத—நெய், குள—சர்க்கரை, ஆதிய—(பாயச) முதலிய, அடிசிலை—(அது சுவையோடு கூடிய) உணவை, ஆதரித்தனை—(நீ) விரும்பினே (இதனால் என்ன பயனை அடைதி), காடி—புளித்த கஞ்சி, கூழ்—புற்கை (முதல்), ஏது—யாது, பெற்றிடினும்—கிடைக்கினும், புசித்தால்—அருந்தினால், பசி—பசி, ஏகலும்—போதலும், சமித்து—(அவை) சீரணித்து; அற்றால்—அடங்கினால், பேதம்—(நானா) வேறுபாடு, எலாம்—அனைத்தும், அற்று—நீங்கி, மலமத—(தூர்க்கந்த) மலம், ஆதலும்—ஆகுதலும், சரி—சமம், என்றிடின்—என்றால், பினை—(இங்ஙனம் அறிந்து) பின்னரும், நீ—நீ, தரித்திலாத—தங்கி நில்லாது, அவை—அச் சுவை அடிசில்களை, விழைந்து—விரும்பி, உழல்வது—சுழலுவது, என்—என்னை, நிமலனை—நிர்மல னாகிய (சிவனை), நினையாது—(இடைவிடாது) கருதாது (என்று விவேகம் கூறிற்று), எ-து.

பயஸ்—பால், அதன் விகாசம் பாயசம் ஆம். அதாவது பால் பிரதானமாக, அரிசி. முந்திரிப் பருப்பு-சுருக்கரை. குங்குமப் பூ-ஏலக் காய்-பாசிப் பருப்பு-திராக்கைப்பழம், சாரப்பருப்பு, சுக்கு, தேங்காய் என்னும் (10) இவை முதலியவற்றோடு கூட்டிச் செய்வது பாயச மாம், அதாவது—பாலின் விகாரம் பாயச மாம். 'சரி' என்பது இரண்டும் சமம் என்னும் பொருளுடையது. விசேடம் இன்று என்பதை அறிவித்தது. நெய் - வெல்லம் - பாயசம் - முதலியவற்றோடு கூடிய, அது சுவை - நால் வகை உண்டி, என்பது தோன்ற, “ஆதரித்தனை குள கிரு தாதிய வடிசிலை” என்றார்.

(இ-பு) பெற்றிடினும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. ஏகலும், ஆதலும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளான. மலமது - அது - பகுதிப் பொருள் விசுதி. நெஞ்சமே - விளி. பினை - பின் என்பதன் விகாரம். என் - என்ன என்பதன் விகாரம். நினையாதே - ஏ - ஈற்றசை.

(சித-ரை) ஆதரித்தனை குள கிரு தாதிய வடிசிலை எ-து,— கிருத குள பாயச முதலிய அது சுவையடிசில்களையும் நீ விரும்பினை, இதனால் என்ன பயனை அடைதி,

கூழ் காடி யேது பெற்றிடினும் புசித்தாற் பசி யேகலுஞ்சுமித்தற்றூற் பேத மற் றெலா மலம தாதலுஞ் சரி யென்றிடின எ-து,—சோறு காடி புற்கை முதலிய யாது வந்த தாயினும் அருந்தினூற் பசி போதலும் அவை சீரணித் தடங்கினால் நாநா வேறுபாடெல்லாம் அற்றுத் தூக்கந்த மல மாதலுஞ் சரி யென்றால்,

'பினை நெஞ்சே நீ தரித்திலா தவை விழைந் துழல்வ தென்னிமலனை நினையாதே எ-து, இங்ஙனம் அறிந்து பின்னரும் நெஞ்சமே நீ தரித்து நில்லாது அச் சுவையடிசில்களை விரும்பிச்

சுழலுவ தென்னை நிர்மல னாகிய சிவனை இடைவிடாது கருத லின்றி யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

மலமதாதலு மென்பதில் அது வென்பது பகுதிப் பொருள் விசுதி. சரி யென்பது விசேட மின் நென்ப தறிவித்தது, இதற்கு உதாரணம்: சிவாநந்த மாலை. “நல்ல வறுசுவையு நாக்கினுனி மாத்திரமே, யெல்லே விருவிரலே யல்லதிலை - மெல்ல, விருவிரலைத் தான்கடக்க மாட்டாத நெஞ்சே, பொரு கடலைத் தான்கடப்பாய் போய்.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. இதனுள் அருந்தலுட் சுவை விழைத லாகா தென்று மறுத்த வாறு காண்க.

(44)

45. ஈனைப்பி னுங்குறி காட்டிடுங் கோசநா விவற் றுணை ரிழையாரை, யினிப்பை நல்குமுக் கனிமுத லிய வுண வினையெனி னிவைபோலு, முனைப்பல் வாதைசெய் பகைபிறி திலையுணர்ந் துள்ளமே யொழித்தாயேற், பினைப்ப ராபரன் றிருவடி நீழல்யாம் பெறற்கிடை யூறின்றே.

(பத உரை) இவற்றுள்—(இது வரை கூறிவந்த பெண்டிர், பிள்ளை, பொருள், இடம், உடம்பு, மாதர், அடிசில் ஆகிய விஷயங் களாகிய) இவ் எல்லாவற்றுள்ளும்: (நல் இலக்கண முடைய), நெர்-இழையாரை—மகளிரையும், இனிப்பை—சுவையினை, நல்கும்—தருகின்ற, முக் கனி—முப் பழம், முதலிய—ஆகிய, உணவினை—புசிப்பினையும், நினைப்பினும் — (மறத்தால்) நினைப்பினும், கோசம்—ஆண் குறியும், நா—நாவும், குறி—(முறையே இலேபந மும், நீர் ஊறலு மாகிய) அடையாளங்களை, காட்டிடும்—காட்டும், எளின்—ஆனால், இவை—இவற்றை, போலும்—ஒக்க, உனை—உனக்கு, பல்—பல, வாதை—(பிறவித்) துன்பங்களை, செய்—தருகின்ற, பகை—சத்தூரு, பிறிது—வேறு, இலை—(ஒன்று)

இல்லையாகலின், உணர்ந்து—(இப் பொருந்தல், அருந்தல்களைச் சத்துரு என்று) அறிந்து, உள்ளமே—நெஞ்சமே, ஒழித்தாயேல்—விடுத்தனையானால். பினை—பின்னர், பராபான் — (யாவருக்கும் மேலாகிய) பரம சிவனது, திரு அடி—சீர் பாதமாகிய, நீழல்—நிழலு. யாம்—நாம், பெற்றற்கு—அடைதற்கு, இடையூறு—விக்கிரமம், இன்று—(வேறு) இன்று (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எது.

'நினைப்பினும்' என அந்தக் காரணத்தைக் கூறினமையின், ஞானேந்திரிய பஞ்சகத் தொழில் ஆகிய, கேட்பினும், பரிசிப்பினும், பார்க்கினும், சுவைப்பினும், முகரினும் என ஐந்தையும் வருவித்துக் கொள்க.

அருந்தல் பொருந்தல் விஷயங்களே சத்துரு என்று கூறப்பட்டன. முக்கனி - மாம்பழம் - பலாப்பழம் - வாழைப்பழமாம்.

(இ-பு) நினைப்பினும் - உம் - எதிரது தழீஇய எச்சம். (கேட்பினும் என்ப தாதியை அபேட்சித்தலின்) காட்டிடும் - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. கோச நா - உம்மைத் தொகை. இழையார் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். போலும் - போல் என்னும் உவம வரு பாகிய இடைச் சொல் லடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையெச்சம். உள்ளமே - விளி. பினை - பின் என்பதன் விசாரம். பரா + அபான் = பராபான் - வட மொழித் தீர்க்க சந்தி. நீழல் - நிழலின் முத னீண்டது. இன்றே - ஏ - ஈற்றரசை.

(சிந்தனை) நினைப்பினும் குறி காட்டிடுங் கோச நா விவற்றுணே ரிழையாரை யினிப்பை நல்கு முக்கனி முதலிய ஷணவினையெனின் எ-து, —விஷயங்க ளாகிய வெல்லாவற்றுள்ளும் மகளிரையும் சுவையினைத் தருகின்ற முப்பழ முதலிய புகிப்பினையும் மந்ததால் நினைப்பினும், ஆண் குறியும் நாவும் இலேபநமும் நீ ருறலும் ஆகிய அடையாளங்களைக் காட்டுமானால்,

இவை போலு முனைப் பல் வாதை செய் பகை பிறி திலை யுணர்ந் துள்ளமே யொழித்தாயேல் எ-து,—இவற்றைப் போலும் உனக்குப் பல பிறவித் துன்பங்களைத் தருகின்ற சத்துரு வே ரொன் நிவ்லயாகவின் இப் பொருந்தல் அருந்தல்களைச் சத்துரு வென்று அறிந்து நெஞ்சமே விடுத்தனையானால்,

பினைப் பராபரன் நிரு வடி நீழ வியாம் பெற்றற் கிடைப்பு நின்றே எ-து,—பின்னர் யாவருக்கும் மே லாகிய பரமசிவனது திருவடி யாகிய நிழலை யாம் அடைதற்கு விக்கிரம் வே நின் றென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

நினைப்பினு மெனவே கேட்பினும் பரிசிப்பினும் பார்க்கினும் என்று இந்திரியங்களுக்குங் கொள்க. அருந்தல் பொருந்தல்களில் மந முதலிய ஆறு இந்திரியங்களும் பிரவிருத்தியாகவின் திருவடியை அடைதற்கு இவை சிவிருத்தியாகல் வேண்டுமாகவின், பகை பிறி திலை யென்று கூறப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: சிவாந்த மாலை. “ஊணு முரைபுநமன் தூதுவர்கா ணுள்ளமே, வாணுதலார் நேரே மறலிகாண்—பேணியிவ, ருற்றார்போல் வந்திடுவர் வந்தாலு மோட்டியர, னற்றாம ரைப்பதமே நாடு” மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க. (45)

46. இன்று சூழ்தரு வநிதைய ராதிபல் போகமு மித்தேகத், தொன்று நோயெனிற் றோடமாய் நீங்குமாங் குயிர் பெய ரினுநீற்றை, நன்றே னுவணிந் துறவின ரிறைபெயர் நவிலுவ ரெனினெஞ்சே, பொன்று நாட்டுணை யாகநீ ருதிய போற்றவை போற்றேலே.

(பத உரை) இத் தேகத்து—இந்தக் காயத்திற்கு, நோய்—(ஒரு) வியாதி, ஒன்றும் எனின்—வந்து பொருந்துமாயின், சூழ்தரு—(இதனால் அதுபவித்தற்கு) கருதி வைத்துள்ள, வநிதையார்—

மனைவியர், ஆக—முதலிய, பல்—அநேக, போகமும்—போகக் களும், இன்று—(இத் தேக மிருக்கும்) இக் காலத்துத் தானே, தோடம் ஆய்—(புசித்தற்கு உதவாத அந்நிய) குற்ற முடையனவாய், நீங்கும்—போகு மாகலின், உயிர்—(இவ் வுடம்பினை விட்டு) உயிர், பெயரினும்—நீங்கிய காலத்தும், உறவினர்—சுற்றத்தாரா யுள்ளார், நீற்றை—(திரு வெண்) ணீற்றை, நன்று—(அவ் வுயிர்க்கு) நல்லது, என—என்று கருதி, அணிந்து—(அவ் வுடவில்) தரித்து, இறை—சிவனது, பெயர்—(திரு) நாமம் (ஆகிய பஞ்சாக்ஷரத்தை யும்), நவிலுவர்—உபதேசிப்பார்கள், எனின்—ஆனால், நெஞ்சே—(இனி) மநமே, யொன்றும்—(உயிர்) நீங்கும், நாள்—காலத்து, துணையாக(லின்)— உதவி யாகலின், நீது—அத் (திரு வெண்) ணீது, ஆதிய—முதலிய (எண் வகையினையும்) போற்று— (அவ் வுயிர் நீங்கா முன்னரே) பேணிக் கொள்ளுதி, அவை—(மனைவி முதலிய எண் வகைப் பொருளும் இருக்கும் போதும் புசித்தற்கு ஆகாத அந்ய மாகலின் நீ) அவைகளை, போற்றேல்—பேணுது ஒழிதி (என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-து.

(இ-பு) சூழ்தரு - தரு - துணை வினை. பல் போகமும் - உம் - முற்று. ஆங்கு - அசை நிலை. பெயரினும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. என - செய்யா வென்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வினை டெய்ச்சம். நெஞ்சமே - விளி. துணை யாக - ஆக - ஆகலின் என்பத னீது குறைந்த நிலை. போற்றேலே - ஏ - ஈற்றசை.

(சித-ரை) இன்று சூழ் தரு வரிதைய ராதி பல் போகமு மித் தேகத் தொன்று நோ யென்றீரோட மாய் நீங்கும் எ-து,— இந்தக் காயத்திற்கு ஒரு வியாதி வந்து பொருந்துமாயின் இதனால் அநுபவித்தற்குக் கருத்தில் வைத்த மனைவி யாதிய பல போகக் களும் இக் காலத்துத் தானே புசித்தற்கு அந்நிய மாய்ப் போகு மாகலின்,

ஆங் குயிர் பெயரினு நீற்றை நன் றெனா வணிந் துறவின ரிறை பெயர் நவிலுவ ரெனின் எ-து,—இவ் ஷடம்பிணை விட்டு உயிர் நீங்கிய காலத்தும் சுற்றத்தாரா யுள்ளார் திரு வெண் ணீற்றை அவ் ஷயிர்க்கு நன் றென்று கருதித் தரித்து நீங்குந் தருணத்திற் சிவனது திரு நாம மாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உபதேசிப்பார் களானால்,

நெஞ்சே பொன்று நாட் டீணை யாக நீ ரூதிய போற் றவை போற்றேலே எ-து,—இனி நெஞ்சமே உயிர் நீங்குங் காலத்துத் துணை யாகலின் அத் திரு வெண் ணீறு முதலிய எண் வகையினையும் அது நீங்கா முன்னரே பேணிக் கொள்ளுகி, மனைவி முதலிய எண் வகைப் பொருள்களும் இருக்கும் போதும் புசித்தற்கு அந்நிய மாகலின் நீ அவைகளைப் பேணு தொழிதி யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

உயிர் பெயரினு மென்ற இழிவு சிறப் பும்மையால், அது பெயரா முன்னரே அணிவது உயிர்க்கு மிகவும் பய நென்பதாயிற்று. வகிதைய ராதி யெனவே, வகிதை பஞ்சுணை செளக்கிய போசநம் கந்தம் வஸ்திரம் ஆபரணம் தைலம் தாம்பூலம் ஆக எண் வகையு மென அறிந்து கொள்க. நீரூதி யெனவே, விபூதி ருத்தி ராக்ஷம் பஞ்சாக்ஷரம் தீர்த்தம் பிரசாதம் குரு விங்கம் சங்கமம் என வறிக. இதற்கு உதாரணம் சித்தாந்த சிகாமணியுட் காண்க. “பெண்ணாடை யாபரணம் பெய்தைலம் தாம்பூலம், உண்ணலினை சந்தநத்தோ டோரெட்டும்—விண்ணவர்க்காய், ஆகாத நஞ்சையுண்ட வண்ணலடி யார்தமக்கிங், காது சொன்னே னறி.” “தீர்த்தம் பிரசாதந் திருநீறஞ் சக்கரமுஞ், சாற்றிமிறை கட்பிறந்த தாழ்வடமும்—போற்றுங் குருவிங்க சங்கமமுங் கொள்குறிக் கொட்டுங், கருவகலக் கட்டுரைத்தோங் காண்.” தவத்தோர்க்கு அவ் வெண் வகையும் நீங்கி இவ் வெண் வகையும் அங்கீகரிக்க வேண்டு மென்பது இது னுட் காண்க. (46)

47. போற்றி நீறணிந் துருத்திர சாதநம் பூண்டிடைந்
தெழுத்துள்ளே; சாற்று நீகுரு வாதீமூ வருவையுந் தாழ்ந்
திறைஞ் சிவைசெய்தால், மாற்ற லாம்பிறப் பிறப்பினை நெஞ்
சமே மன்றுளா டியதாளுந், தோற்று முள்ளோளிக் குள்
ளோளி யாயதைத் தோழுதுவாழ் தலுமாமே.

(பத உரை) போற்றி—(மெய்ப் பொரு ளாகப்) பேணி,
நீறு—விபூதியை, அணிந்து—(நிறையப்) புனைந்து, உருத்திர
சாதநம்—உருத்திராக்ஷங்களை, பூண்டிடு—(சிரசாதி ஸ்தானங்களில்)
தரி, ஐந்து-எழுத்து—பஞ்சாக்ஷரத்தை, உள்ளே—மாநதம் ஆய்,
சாற்று—உச்சரி; குரு—குரு, ஆதி—முதலாயுள்ள (லிங்க சங்கமம்
ஆகிய), மூ—மூன்று, உருவையும்—வடிவையும், தாழ்ந்து—
தாழ்ந்து, இறைஞ்சு—வணங்கு, இவை—(இங் கனம்) இவற்றை
(நா டோறும்), நீ—நீ, செய்தால் (மறவாது) செய்தியானால்,
நெஞ்சமே—மநமே, பிறப்பு—சென்மத்தினையும், இறப்பினை—
மாணத்தினையும், மாற்ற லாம்—நிவர்த்திக்கலாம்; மன்றுள்—
(அஃது அன்றிக் கநக) சபைகண், ஆடிய—நடக்கின்ற, தாரும்—
(சிவனது திரு) அடிபும், உள் ஒளிக்கு—(உயிர் ஆகிய) அந்தர்
ஜோதிக்கும், உள்-ஒளி ஆய்—அந்தர் ஜோதியாய், தோன்றும்—
விளங்கும், அதை—அத் திரு அடியை, தொழுது—வணங்கி,
வாழ்தலும்—(அவ் விடத்து எக் காலமும்) அழிவு இன்றி இருத்
தலும், ஆம்—கூடும் (எமக்கு என்று விவேகம் கூற்றது) ஏ-து.

(இ-பு) பூண்டிடு - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. உள்ளே -
ஏ - அசை நிலை. உருவையும் - முற்று; நெஞ்சமே - விளி. தாரும்,
வாழ்தலும் - உம் - இரண்டும் இறந்தது தழீஇயன. ஆமே - ஏ -
ஈற்றசை.

(சித-ரை). போற்றி நீ றணிந் துருத்திர சாதநம் பூண்டி
டைந்தெழுத் துள்ளே சாற்று நீ குரு வாதீமூ வருவையுந் தாழ்ந்

திறைஞ் சிவை செய்தால் எ-து,—மெய்ப் பொரு ளாகப் பேணி விபூதியை நிறையப் புனைந்து உத்திராக்ஷங்களைச் சிரசாதி ஸ்தா நங்களில் தரித்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தை மாந்தமா யுச்சரி; குரு லிங்க சங்கம மாகிய மூன்று வடிவையும் தாழ்ந்து வணங்கு; இங்ஙனம் இவற்றை நா டோலும் நீ மறவாது செய்தியானால்,

மாற்ற லாம் பிறப் பிறப்பினை நெஞ்சமே எ-து,—நெஞ்சமே பிறப்பினையும் இறப்பினையும் மாற்றிக் கொள்ள லாம்,

மன்று ளாடிய தானந் தோற்று முள் ளொளிக் குள் ளொளியா யதைத் தொழுது வாழ்தலு மாமே எ-து,—அஃ தன்றிக் கருக சயைக்கண் டடிக்கின்ற சிவனது திரு வடியும் உயி ராகிய உள் ளொளிக்குள் உள் ளொளியாய்த் தோன்றும், அத் திரு வடியைத் தொழுது அவ் விடத்து எக் காலமும் அழி வின்றி வாழவுங் கூடும் எமக் கென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

உயிர்களினது மும் மலங்களும் நீங்கும் பொருட்டுச் சிவன் தனது அருளால் குரு லிங்க சங்கம மாய் வடிவு கொள்ளுதலின் மூ வுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ் சென்று கூறப்பட்டது. தாழ்ந் திறைஞ்சுதல் மந்தி லன்பும் வாக்கில் இன் சொல்லு மாகக் காயத் தால் வணங்குதல். வீ டடைவோர்க்குச் சிவ முன் னாக அருளே நா வாகப் பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செய்யாமற் செபிக்க வேண்டு மாகவின் ஐந் தெழுத் துள்ளே சாற் றென்று கூறப்பட்டது. இங்ஙம் பஞ்சாக்ஷரம் உச்சரித்தால் சகல கேவலம் அறு மாகலிற் பிறப் பிறப்பினை மாற்றலா மென்றும், சகல கேவலங்கள் அறவே புடம் போட்ட பொன் போல உயிர் ஒளிவிடு மாகவின் உயிரை யுள் ளொளி யென் றும், இவ் வுயிர்க்கும் உள் ளொளி யாய்த் திரு வருள் தோன்றலின் மன்று ளாடிய தானந் உள் ளொளிக் குள் ளொளியாய்த் தோன்று மென்றுங் கூறப்பட்டன. அதைத் தொழுத லாவது தற் போதஞ் சீவியாது நின்றல். அங்ஙனம் நிற்கவே, பே ரின்பந் தோன்று மாக லின் வாழ்தலுமா மென்று கூறப்பட்டது.

48. வாழ லாமரன் புகழின மலர்கவி மாலைசெய் தவன்றளில், வீழ மாறுபொன் னிதழிசேர் தோழ்களின் மீதணிந் தினிநெஞ்சே, தாழ வாயரி தேபொற் சரணமே சரணமென் றிதுவன்றிப், பாழி லேகருங் காக்கைபோற் கதற் றாள் பலகழித் தொழியேலே.

(பத உரை) நெஞ்சே—மறமே! இனி—இப் பொழுது, வாழ லாம்—(அத் திரு வடியை அடைந்து) வாழ லாம், அரன்—சிவனது, புகழ்—கீர்த்தி, இனம்—வரிசைகள் (ஆகிய), 'மலர்—பூக்களாலே, கவி—பா (ஆகிய), மாலை—மாலை தொடையல்களை, செய்து—தொடுத்து, அவன்—அச் சிவனது, தாளில்—(திரு) வடி மீதில், வீழும்—(போய்ப்) பொருந்தும், ஆறு—வீதம், பொன்—பொன் (போன்ற), இதளி—கொன்றை (மாலை), சேர்—பொருந்திய, தோழ்களின் மீது—புயங்களின் மேலே, அணிந்து—தரித்து, தாழுவாய்—வணங்குவாய், அரி—அரியாலும், தேடு—தேடப்பட்ட, பொன்—பொன் (போன்ற), சரணமே—திரு வடியே, சரணம்—புகல், என்று—என, இது—இங்ஙனம் செய்வது, அன்றி—அன்றி, பாழிலே—பாழிலே, கரும்—கரிய, காக்கை—காக்கை போல்—ஒப்ப, கதறி—(உலக நூல்களைக் கற்றுக்) கத்தி, பல—அநேக நாள்—காலத்தை, கழித்து—(வீணிலே) போக்கி, ஒழியேல்—நாசம் ஆகாதே (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) தோழ்களின் மீது - இன் - சாரியை. மீது - ஏழ னுருபு. நெஞ்சே - விளி. சரணமே - ஏ - தேற்றம். என்று - என்னும் வினை யெச்சம் தாழுவாய் என்னும் முன் னிலை வினை முற்றுக் கொண்டது. பாழிலே - ஏ - அசை நிலை. போல் - உவம வருபு. ஒழியேலே - ஏ - ஈற் றசை.

(சித-ரை) வாழலா மரன் புகழினமலர் கவி மாலை செய் தவன் றளில் வீழ மாறு பொன் னிதழி சேர் தோள்களின்மீ

தணிந் தினி நெஞ்சே தாமூவா யரி தேடு பொற் றாணமே சாண
மென்று எ-து,—நெஞ்சமே அத் திரு வடியை அடைந்து வாழலாம்;
சிவனது புக ழின மாகிய மலர்களாலே பா வாகிய மாலகளை
வளைந்து திரு வடிமீதிற் பொருந்து மாறு பொன் போன்ற
கொன்றை மாலே பொருந்திய புயங்களின் மீது தரித்து வணங்கு
வாய் அரியாலுந் தேடப்பட்ட பொன் போன்ற திரு வடியே புக
லென்று,

இது வன்றிப் பாழிலே கருக் காக்கை போற் கதறி நாள் பல
கழித் தொழியேலே எ-து,—இங்ஙனஞ் செய்வ தன்றிப் பாழிலே
கருந் காக்கை போல் உலக நூல்களைக் கற்றுக் கதறிப் பல நாள்
களை வீணிலே கழித்து நாச மாகாதே யென்று விவேகந்
கூறிற்று, எ-து.

புகழ் பல வாகலிற் புக ழின மென்றும், அதனைப் பாவிற்
சேர்த்துக் கூறுதலின் மல ரென்றுங் கூறப்பட்டது. துஷ்ட நிக்
கிரகம் பண்ணுகின்ற புயத்தையும், சிஷ்ட பரிபாலனம் பண்ணுகின்ற
பாதத்தையும் புகழ்தலின், தாளின் வீழு மாறு பொன் னிதழி
சேர் தோள்களின்மீ தணிந் தென்று கூறப்பட்டது. மல சங்காரம்
பண்ணுகின்ற வெற்றியையும், இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற கிருபை
யையு மென்று மாம். பொன் னிதழி சேர் தோள்களின்மீது
அணிந்து என்பதற்கு உதாரணம்: கந்த ராறுபூதி. “இல்லே
யெனுமா யையிலிட டினீ, பொல்லே னறியா மைபொறுத்
திலையே, மல்லே புரிபன் னிருவா குவிலென், சொல்லே புனையுஞ்
சுடர்வே லவனே.” (29) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (48)

49. ஒழித்தி மும்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமே
யோதுமு துணர்வோர்முற், பழிச்சு பாடலை யரற்கவை விடக்
கிளம் பாவைய ருரைபோலுங், கழித்தி டேலுப சாரமென்
றிதனைநீ கட்டுரை யெனக்கொள்வாய், விழித்து மாரனை
யெரித்ததே வருள்பெறும் விருப்பினர் விருப்பீதே.

(பத உரை) பவ-பிறவி(க்குக் காரணமான இரு வினைகளாகிய) பகை-பகை, விரைந்து-(அதி) சீக்கிரமாக, ஒழித்திடும்-அழிந்துபோம், மூது-(மூவர், மாணிக்க வாசகர் முதலிய) பெரிய (முதிர்ந்த) உணர்வோர்-அறிவினை யுடையோர், முன்-முன்னுள்ளிலே, பழிச்சு-(பரணைக் குறித்து) தோத்தரித்த, பாடலை-பாக்களை, உள்ளமே-நெஞ்சமே, ஒது-(நீ) பாராயணஞ் செய் (நியமமாகப் படி), அவை-அத் தோத்திரங்கள், அரற்கு-சிவனுக்கு, விடர்க்கு-காமுக்கர்க்கு, இளம்-இளமைத் தன்மையினை யுடைய, பாவையர்-பதுமை யொத்த பெண்களின், உரை-(கொஞ்சிக்கூறும்) வசனம், போலும்-போன்று சுவை தரும், இதனை-இங்ஙனம் (கூறிய) மொழியை, உபசாரம்-முகமன் வார்த்தை, என்று-எனக்கருதி, நீ-நீ, கழித்திடேல்-விடாதே, கட்டு-உறுதி, உரை-மொழி, என-என்று, கொள்வாய்-(அறிந்து) கொள்வாய், விழித்து-(நெறநீக்கண்). திறந்து, மாணை-மன்மதனை, எரித்த-தகித்த, தே-கடவுளது, அருள்-(திரு) அருளை, பெறும்-அடைபும், விருப்பினர்-இச்சையினை யுடைய (மெய் யடிய)ராத, விருப்பு-விருப்பமும், ஈதே-அந்நன் கட்டுரையாகக் கொண்டு அத் தோத்திரங்களைப் பாராயணஞ் செய்யு மிச்சை யாகிய இதுவே (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) ஒழித்திடும் - என்னுந் தன் வினை ஒழித்திடும் என எதுகை நோக்கிப் பிறவினை யாயிற்று. பவம் = ஈண்டு, ஆகு பெயராய் அதன் காரணமாகிய இரு வினைகளைக் குறித்தது. உள்ளமே - விளி. உணர்வோர் - தெரி நிலை வினையா லணையும் பெயர். பாடலை - என்பது ஒது என்னும் தெரி நிலை வினை முற்றுக் கொண்டது. ஈதே - ஏ - தேற்றம். ஈது - நீண்ட சுட்டு.

(சித-ரை) ஒழித்திடும் பவப் பகை விரைந் துள்ளமே யோது மூ துணர்வோர் முற்பழிச்சு பாடலை எ-து,—பிறவி யாகிய பகை அதிக சீக்கிரமாக வொழிந்துபோம், மூவர் மாணிக்க வாசகர் முத

விய பே ரறிவினை யுடையோர் முன் னாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய
பாடலை நெஞ்சமே நீ தோத்திரம் பண்ணுதி,

அரற் சுவை விடர்க் கிளம் பாவைய ருரை போலும் எ-து,—
காமுகர்க்கு இளமைத் தன்மையினை யுடைய பாவை போல்வார்
கொஞ்சிக் கூறும் வசநம் போல அத் தோத்திரங்கள் சிவனுக்குப்
பிரீதியா யிருக்கும்,

கழித்திடே லுபசார மென் றிதனை நீ கட்டுரை யெனக்
கொள்வாய் எ-து,—இங்ஙனம் கூறிய மொழியை உபசார மொழி
யென்று கருதி நீ ஷ்டாதே உறுதி மொழி யென்று அறிந்து
கொள்வாய்,

விழித்து மாறனை யெரித்த தே வருள் பெறும் விருப்பினர்
விருப் பீதே எ-து—நெற்றிக் கண் விழித்து மன்மதனை யெரித்த
கடவுளது திரு வருளைப் பெறும் விருப்பத்தினை யுடைய மெய் யடி
யாது விருப்பமும் இத் தோத்திரங்களே யென்று விவேகம்
கூறிற்று, எ-று.

ஒழிந்திடு மென்பது ஒழித்திடு மென்று வந்தது. பவத்திற்
குக் காரண மாகிய இரு வினைகளையும் பவ மென்று காரணத்தைக்
காரிய மாக வுபசரித்துக் கூறினார். இதற்கு உதாரணம்: திரு
வள்ளுவ நாயனார். “இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்,
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.” (1-5) மற்றும் வருவன
வற்றூற் காண்க. (49)

50. விருப்ப மாயிது கேட்டிநன் னெஞ்சமே விமலனுக்
காளல்லார், பொருப்பை நேர்தநஞ் சோரியினு மவர்கணைர்
புன்னுனித் துணையன்புந், திருப்பி டேலரன் ரெழும்பர்தந்
தொழும்பனாய்த் தீரீந்தவர் பணிசெய்தீண், டிருப்பை யேன்
மிக நல்லையிச் சொல்லையும் பில்லையேற் போல்லாயே.

(பத் உரை) நல்-நல்ல, நெஞ்சமே-மனமே! இது-இந்த வார்த்தையை, விருப்பம் ஆய்-சந்தோஷ மாக, கேட்டி-கேட்பாயாக, விமலனுக்கு-நிர்மல னாகிய சிவனுக்கு, ஆள்-அடிமை, அல்லார்-அல்லாதவர், பொருப்பை-(பொன் மேரு) மலையை, நேர்-போலும், தநம்-பொன், சொரியினும்-குவித்துக் கொடுப்பினும், அவர்கண்-அவர்களிடத்து, ஒர்-ஒரு, புல்-புல்லினது, துணி-நுனி (கூறிய வினை). துணை உம்-அளவாயினும், அன்பு-பிரியம், திருப்பிடேல்-வைத்திடாதே, அரன்-சிவனது, தொழும்பார்-அடியார்ருக்கு, தொழும்பன் ஆய்-அடியான் ஆகி, திரிந்து-(பின்) சென்று, அவர்-அவருடைய, பணி-(ஏவ லாதி) கைக்கிரியங்களே, செய்து-ஆற்றி, ஈண்டு-இவ் விடத்து, இருப்பையேல்-இருப்பாயாகில், மிக-(எமக்கு) மிகவும், நல்லை-நன்மையினை யுடைய (நீ), இச் சொல்லை-(யான் இங் கனம் கூறிய) சொற்களை, நம்பு-(உண்மையாக) விசுவசி, இல்லையேல்-(இவைகளை நம்பாது) ஒழிதியேல், பொல்லாய்-(எனக்கு நீ) பொல்லாதவன் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-அ.

(இ-பு) கேட்டி - முன் னிலை பேவல் வினை முற்று. கேள் + த் + இ = கேட்டி. கேள் - பகுதி. த் - எழுத்துப் பேறு. இ - விசுதி. நெஞ்சமே - விளி. அல்லார்-குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். சொரியினும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. அன்பும் - உம் - முற்று. திருப்பிடேல் - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. தொழும்பார் (தம்) - தெரி நிலை வினையா லணையும் பெயர். தம் - சாரியை. ஈண்டு - நீண்ட சுட்டு. நல்லை - முன் னிலைக் குறிப்பு வினை முற்று. பொல்லாயே - ஏ - ஈற் றிசை.

(சித-ரை) விருப்பமாயிது கேட்டி நன் நெஞ்சமே எ-து,— நல்ல நெஞ்சமே இந்த வார்த்தையைச் சந்தோஷ மாகக் கேட்பாயாக;

விமலனுக்கீர் அல்லார் பொருப்பை நேர் தன்ரு சொரியினு மவர்க ணோர் புன் னுனித் துணை யன்புந் திருப்பிடேல் எ-து,—

நிர்மல னாகிய சிவனுக்கு அடிமை யல்லாதவர் பொன் மேருவைப் போலும் தங்களைச் சொரிந்தா ராயினும் அவர்களிடத்துப் புல்லி னது நுநி மாத்திரமாயினும் அன்பு வைத்திடேல்.

அரன் றொழும்பார் தந் தொழும்பயைத் திரிந் தவர் பணி செய் தீண் டிருப்பையேன் மிக நல்லை எ.து.—சிவனது அடியா ருக்கு அடியார் னுகித் திரிந்து அவரது பணிவிடைகளைச் செய்து இவ் விடத்து இருப்பாயாகில் எமக்கு மிகவு நன்மையினை யுடையையீ,

இச் சொல்லை நம் பில்லையேற் பொல்லாயே, எ.து.—யான் இங்ஙனங் கூறிய சொற்களை உண்மை யாக நம்பு; இவைகளை நம்பாது ஒழிதியேல் எனக்கு நீ பொல்லா யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ.து.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக் கரையர். “சங்கரிதி பதும்ரிதி பிரண்டுந் தந்து தரணியொடு வானுளத் தருவ ரேனு, மங்குவா ரவர் செல்வ மதிப்பே மல்லே மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்ல ராகி, லங்க மெலாங் குறைந்தமுகு தொழுநோ யோரா யாவுரித்துத் தின்றுழ லும் புலைய ரேனுங், கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க், கன்ப ராகி லவர் ணைமர் நாம்வணங்குங் கடவு ளாரே.” (தாண்டகம் 10) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (50)

வைராக்கிய சதகத்தின் முற்பாதி யாகிய

சாத்திர முற்றிற்று.

மதம் தானு மன்று தன் வயழ் மன்று என்று அறிந்து அதனை விடுத்துத், தன்னையும் அதயுணம் கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல சிவத்தை நோக்கி மேல் விவேகம் கூறுகின்றது.

சிவமயம்

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத்

தோத்திரமும்,

தோத்திரப் பிரகாசம்

என்னும் உரையும்.

வ
சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத் தோத்திரமும், தோத்திரப் பிரகாச உரையும்.

முக வுரை.

மோகும் அடைதற் குரிய புண்ணிய பூமி யாகிய இப் பாத கண்டத்தில், சோழ வள நாட்டில், பட்டிச்சரம் என்னும் ஊரில், சமாதி யுற்றிலங்கும் ஆறையூர்ச் சிவப் பிரகாச சுவாமிகள் என்னும் ஷீர சைவப் பெரியார் மரபில் வந்து, காஞ்சி நதியை யுடைய மேலைச் சிதம்பரம் என்னும் பேரூரின் கண் சமார் முந் தூறு வருடங் கட்டு முன் சமாதி யுற்று விளங்கும் சாந்த லிங்க ஸ்வாமிகள், ஜீவ காருண்யம் ஈசுவர பக்தி பாச ஷைவராக்கியம் பிரகாச ஞானம் ஆகிய நான்கும் உலகத்தில் மந்தர்களுக்கும் தெள்ளிதின் விளக்கும்படி யாக, அது சீர்க் கழி நெடி லடி யாசிரிய விருத்தம் 22 உள்ள தாய்க் “கொலை மறுத்தல்” என்னும் ஒரு தூலும், அது சீர்க் கழி நெடி லடி யாசிரிய விருத்தம் 100 உள்ள தாய் “பக்தி சதகம்” என ஒரு தூலும், எழு சீர்க் கழி நெடி லடி யாசிரிய விருத்தம் 100 உள்ள தாய் “வைராக்கிய தீபம்” என ஒரு தூலும், 100 உந்தீ பறத்திற் பா உள்ள தாய் “அவிரோத வந்தியார்” என ஒரு தூலும், முறையே இயற்றினர். அந் தூல்களின்கண், இக் “கொலை மறுத்தல்”, “இந் தூற்குப் பெயர் வயிராக தீபம் என்று உரைத்திடப் படும்”, “அவி ரோத வந்தி யென்று இந் தூல் நாமம் ஆம்” என்று மூன்று தூலிற் கும் பெயர் தம் வாக்கால் கூறியிருப்பது போன்று, இந் தூற்குப் “பக்தி சதகம்”, “வைராக்கிய சதகம்” என்று தம் வாக்கினால் கூறாமையின், வழங்கி வரும் முறைப்படி “பக்தி சதகம்” என்னும் பெயரே பொருத்தம் உடையதாம்.

சாந்த விங்க ஸ்வாமிகளின் மாணாக்கர் விருத்தாசலத்திற் சமாதி யுற் றிலங்கும் குமார தேவ சுவாமிகள், அவர் மாணாக்கர், திருப் போ ரூரின் கண் சமாதி யுற் றிலங்கும் சிதம்பர சுவாமிகள். இவர்கள் கொலை மறுத்தல் முதலிய நான்கு தூற்கும் பிரமாணத் தோடு விரி வுரை யியற்றி யிருக்கின்றார்கள். அவ் ஷரையின்கண் ணும் “வைராக்கிய சதகம்” என இந் தூற்குப் பெயர் என யாண்டும் வரையப்பட வில்லை.

“பக்தி சதகம்” என்னும் தூலின் முதற் பாதி ஐம்பது செய் யுளும் சாத்திர ரூப மாக இருத்தலின் அவற்றிற்கு உரை இயற்றிப், பிற பாதி ஐம்பது செய்யுளும் நடேசப் பெருமானிடம் தோத்திர ரூப பக்தி யாக இருத்தலின் அவற்றிற்கு உரை இயற்றாது விடுத் தனர். தோத்திர ரூப ஐம்பது செய்யுளுக்கும் உரை யிருக்கின் படிப் போர்க்குப் பொருள் எளிதில் விளங்கும் எனக் கருதித் தோத்திரப் பிரகாசம் எனப் பெயர் ஈந்து, ஒருரை எழுதி கி. பி. 1925வது வருஷத்தில் முற்றுவித்தனம்.

காசிகாந்த குநாசார்ய ஸ்வாமிகள்,
திருப் பூ வணம்.

சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்கிய) சதுகத் தோத்திரம்

பாடிரம்

1. கருணைநன் கியைந்து வைகைநற் கரையிற் களிக்குநம்
கயமுக விறையைத், தெருளணி யீசற் கீந்ததே வென்னுஞ் சிவகுரு
வாறுமா முகளை, மருளினைப் போக்கும் பூவண விறையை மாது
மின் னீனையநா யகியைக், கருணைநல் வீர சேகர விறையைக்
கவினுறக் கருத்தினில் வைப்பாம்.

2. உருவம தின்றி யொளிர்ந்திடு முகந்த தேசிக றெண்டனிப்
பதத்தைச், சருவமா யிலகு முக்திரா மேசன் சாண்டனை யருணைநல்
லசலக், குருவடி தன்னைச் சிதம்பர ஞான குருவின்ல் லடியினை
யன்பர்க், கருளுதும் வீர சேகர ஞான வாரிய னடியினைத்
தொழுவாம்.

3. பத்தியி னேடு மூத்தியை யீயப் பாருளோ ரியாவரும் பரவ,
வெத்திசை யோருஞ் சுகத்தமெய்த் தவனென் றிணையடி தனை
மிகப் பொருந்தச், சித்தமார் தலமாஞ் சிதம்பர வாசஞ் செய்யரு
ணைசல குருவாம், உத்தம னடியை வழுத்தியே வாக்கா லுளத்தினு
னினைந்துபோற் றுதுமே.

4. பாரமாம் பவத்தைப் பறித்திடக் கருணை பாலிக்கும் பான்
மையாய் வந்து, நாரந்தான் சிறிது மின்றியே யுடலை நானெனும்
புன்மதி யெனையே, தாரமோ டணிமை யின்றியுன் னுருவாஞ்
சொப்பிர காசமென் றருள்செய், வீரசே கரஞா நதேசிக னடியை
விருப்புடன் மறத்தினிற் கொள்வாம்.

5. பாத்திர ரானோர் பானிடம் பத்தி பண்ணியே பரகதி யடை
யச், சாத்திர மோடு தோத்திர மாகச் சதகமொன் றியற்றினர்
சிறக்க, ஏத்தருஞ் சாந்த லிங்கதே சிகர்செய் எழிலிற்பா வைம்பதும்
விளங்கத், தோத்திரப் பிரகா சம்ரெனு முரையைச் சொற்சுவை
பொருந்தவே சொற்றேன்.

இந் நூலுக்கு அவதாரிகை

“மநம் தானும் அன்று, தன் வயமும் அன்று” என்று
அறிந்து, அதனை விடுத்துத், தன்னையும், அதனையும், கூட்டவும்,
பிரிக்கவும், வல்ல, சிவத்தை நோக்கி, மேல் விவேகம் கூறுகின்றது
(என்பது சிதம்பர சுவாமிகள் வாக்காம்)

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத் தோத்திரமும், தோத்திரப் பிரகாச உரையும்.

பொல்லாதவே னெஞ்சமோ ரைந்துபு லன்கடம்பா
லல்லாதாரை மாத்திரை யுந்நின்ன டிக்கணன்பாய்
நில்லாதிதற் கென்னைசெய் கேனிதை நின்றிடென்றே
சொல்லாய்திருந் தில்லையுண் மேவிய சோதிநீயே. (1)

(இதனை பொருள்) திரு—அழகிய, தில்லையுள்—தில்லை
வரத்தின்கண், மேவிய—பொருந்திய, சோதி—பிரகாச ஸ்வரூ
பரே, என்—எனது, பொல்லாத,—தீய, நெஞ்சம்—மனம், ஓர்—
(இழிவீற்) சிறந்த, ஐந்து புலன்கள் தம்பால்—பஞ்சேந்திரிய
வீஷயங்களிடத்தில், அல்லாது—(செல்லுகின்றதே) அன்றி,
நின்—தேவாரது, அடிக்கண்—திரு வடித் தாமரையினிடத்து,
அன் பாய்—பக்தியோடு, அரை மாத்திரையும்—அரை சுண்ண மாயி
னும், நில்லாது—நிற்க வில்லை, இதற்கு—இந்த மனதை (நின் திரு
வடிக்கண்) நிறுத்துவதற்கு, என்னை—யாது உபாயம், செய்கேள்—
செய்வேன், (வேறு உபாயம் எதுவும் அறிந்திலேன் ஆகலின்)
நீயே—தேவாரே, இதை—இந்த மனதை, நின்றிடு—(திரு வடிக்
கண்) நிலைத்து இருப்பாயாக, என்று—என, சொல்லாய்—கூறி
யருள்வீ ராக. எ-று.

(ஔலக்கணக் குறிப்பு) புலன்க டம்பால் - தம் - சாரியை
புலன்கள் - இந்திரியங்களின் உணர்ச்சி, அவற்றின் விடயங்களைக்
குறித்தமையின் ஆகு பெயர். நில்லாது - குறிப்பு. வினை முற்று.
மாத்திரையும் - உம் - முற்று. என்னை - என்ன என்பதன் விகாரம்.
உபாயம் - அவாய் நிலையால் வருவிக்கப் பெற்றது. செய்கேள்.
உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வினை முற்று. கு - சாரியை (வேறு-

உபாயம் எதவும் அறிந்திலேன் ஆகலின்) என்பது இசை எச்சம். என்றே - ஏ - அசை நிலை. சோதி - அண்மை விளி. நீயே - ஈ - தேற்றமும், பிரிநிலைபு மாம். நெஞ்சமே - எழுவாய், நில்லாது - பயனிலை. என்னை - செயப்படு பொருள். நீ - எழுவாய். சொல்லாய் - பயனிலை. (1)

நீயேயுள் செய்யினல் லாதுபொய் நெஞ்சவஞ்சத் தீயேனுளை வந்தடை தற்கொரு செய்கை காணேன் பேயேனுமு னைத்தோட ரும்படி பேசுதில்லைத் தூயோயொரு பாயம்வி டாதினிச் சூழ்ந்துநின்றே. (2)

(இ-ள்) தில்லை—தில்லை (வந்ததின் கண் எழுந்தருளிய) தூயோய்—பரிசுத்த மானவரே, நீயே—தேவரீரே, அருள் செய்யின்—(வலிய வந்து) அநுக்கிரகம் செய்தால், அல்லாது—அன்றி, பொய்—வாய்மை இன்றிய, வஞ்ச—வஞ்சகத் தன்மை வாய்ந்த, நெஞ்ச—மனத்தினை உடைய, தீயேன்—கொடியேன், உனை—தேவரீரை, வந்து—அணுகி, அடைவதற்கு—(ஒரு—எவ் விதமான், செய்கை—(உபாயச்) செயலும், காணேன்—அறியேன், (ஆகலின்), பேயேனும்—பேய்த் தன்மையோடு கூடிய யானும், உனை—தேவரீரை, தொடரும்படி—வந்து அடையும்படி யாக, இனி—பின்னும் (முன் போல), விடாது—கைவிடாது, சூழ்ந்து—அடுத்து, நின்றி—இருந்த, ஒரு—ஓர், உபாயம்—உபாயத்தினை, பேசு—(அடியேற்கு) உபதேசித் தருள்க. ஏறு.

(இ-பு) நீயே - ஏ - தேற்றமும், பிரி நிலைபு மாம். தீயேன் பேயேன் - இரண்டும் குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். பேயேனும் - உம் - இழிவு சிறப்பும், இறந்தது தழீ. இயது மாம். தூயோய் - அண்மை விளி. இனி - எதிர் காலங் குறிக்கும் ஓர் இடைச் சொல். "நின்று" - என்னும் வினை யெச்சம், பேசு - என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. தீயேன் எழுவாய். காணேன் - பயனிலை. செய்கை - செயப்படு பொருள். நீ - எழுவாய். பேசு - பயனிலை. உபாயம் - செயப்படு பொருள். (2)

நின்றாய்திருத் தில்லையு ளாயென்ற னெஞ்சினுள்ளே
 யென்றலுமெ னக்கதி தூரம தாயிருந்தா
 யொன்றலுமு னைத்தோடர் கிற்குமு பாயங்கானேன்
 மின்றமுச்சடை யாய்தமி யேற்குவி ளங்கிடாயே. (3)

(இ-ள்) திரு—அழகிய, தில்லை உளாய்—தில்லை வந்ததின்
 கண் எழுந்தருளி யிருக்கும் இறைவரே, மின்—மின்னல் (போன்ற)
 தாழ்—நீண்டு தொங்கிய, சடையாய்—சடையினே யுடைய
 கடவுளே, என்—அடியேனது, நெஞ்சினுள்ளே—மறத்தின்
 கண்ணே, நின்றாய்—(அந்தரியாமி யாய் எழுந்தருளி) இருக்கின்றீர்,
 என்றாலும்—ஆயினும், எனக்கு—அடியேனுக்கு, அதினாரமது
 ஆய்—மிகவும் சேய்மையதாய், இருந்தாய்—இருக்கின்றீர், உனை—
 தேவாரீரை, தொடர்கிற்கும்—அடையும்படியான, உபாயம்—உபா
 யத்தை, ஒன்றாலும்—ஒரு விதத்தினாலும், காணேன்—(யான்)
 உணர்ந்திலேன் (ஆகவின்), தமியேற்கு—அடியேனுக்கு, விளங்
 கிடாய்—பிரத்தியக்ஷ மாய் வந்தருள்வீ ராக. ஏ-று

(இ-பு) உளாய், உடையாய் - குறிப்பு வினையா லணையும்
 அண்மை விளிப் பெயர்கள். என் றன் - தன் - சாரியை. நெஞ்சி
 னுள்ளே - இன் - சாரியை. உள் - எழு னுருபு. ஏ - அசை நிலை.
 என்றாலும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. ஒன்றாலும் - உம் - முற்று. விளங்
 கிடாயே - ஏ - ஈற் றசை. இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. நீ -
 தோன்ற எழுவாய். இருந்தாய் - பய னிலை. நான் - தோன்ற
 எழுவாய், காணேன் - பய னிலை. உபாயம் - செயப்படு பொருள்.
 நீ - தோன்ற எழுவாய். விளங்கிடாய் - பய னிலை. (3)

விளங்கும்மெழிற் பேதையர் காதல்வி டாதயானக்
 களங்கம்மறு வோர்தொழு நின்கழல் காணுமாறென்
 றுளங்கும்மொளித் தாமதி சூடிய தோன்றலேயென்
 னுளங்கொண்டிடு நீயினிக் கோயில தாவுவந்தே. (4)

(இ-ள்) துளங்கும்—விளங்காநின்ற, ஒளி—பிரகாசத்தினை உடைய, து—பரிசுத்தமான, மதி—(மூன்றாம்) பிறையை, சூடிய—அணிந்தருளிய், தோன்றலே—பெருமையிற் சிறந்த பாசிவமே, விளங்கும்—(ஆடை ஆபரணதிகளோடு கூடி) விளங்காநின்ற, எழில்—அழகினை யுடைய, பேரையர்—பெண்களிடத்து, காதல்—(வைக்கும்) விருப்பத்தினை, விடாத—விட்டு நீங்காத, யான்—அடியேன், அக் களங்கம்—(பெண்களிடத்து விருப்பம் வைப்பதாகிய) அந்தத் தோஷம், அறுவோர்—நீங்கி யுள்ள பெரியோர்கள், தொழும்—வணங்குகின்ற, நின்—தேவரீரது, கழல்—திருவடித் தாமரையை, காணும்—தெரிசிக்கும், ஆறு—வழி, என்—எப்படி ஆம் (ஆகாது ஆதலினால்), இனி—இக் காலம் தொட்டு, நீ—தேவரீர், உவந்து—பிரியத்தோடு, என்—அடியேனது, உளம்—மனதை, கோயில தா(க)—ஆவயமாக, கொண்டிடு—கொண்டருள்வீராக. ஏ-று.

(இ-பு) அறுவோர் - தெரிநிலை வினையா லணையும் பெயர். என் - 'என்ன' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பு முற்றின் விகாரம். தோன்றலே - விளிப் பெயர். கொண்டிடு - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. கோயிலதா - 'ஆ' - ஈறு குறைந்த, 'ஆக' என்னும் வினை யெச்சம். அது - பகுதிப் பொருள் விசுதி. உவந்தே - ஏ - ஈற்றசை. காணு மாறு - எழுவாய். என் - பயனிலை. நீ - எழுவாய். கொண்டிடு - பயனிலை. உளம் - செயப்படு பொருள். (4)

வந்தித்திடு வார்பவ நோய்க்கும ருந்தனோயைச்
சந்தித்திடு வான்மறித் தான்மநந் தப்பியப்பா
லிந்தப்பவி யுங்கட லுங்கடந் தேகுமென்ற
லெந்தப்படி யுய்வதி யான்றில்லை யெம்பிரானே. (5)

(இ-ள்) தில்லை—தில்லை (வந்ததின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும்), எம்—எம்முடைய, பிரானே—தந்தையே, வந்தித்திடுவார்—

நமஸ்கரிப்பவர்களது, பவ நோய்க்கு—பவ வியாதிக்கு, மருந்த
 றேயை—ஒளஷதம் போன் றுள்ள தேவரீரை, சந்தித்திடுவான்—
 கூடும் பொருட்டு, மறித்தால்—(மநதைத்) திருப்பினால், மநம்—
 (அந்த) மநம், தப்பி—(எனது மறியலை) விட்டு வ்லகி, இந்தப்
 புவியும்—இந்தப் பூமியினையும், கடலும்—கடலினையும், கடந்து—
 தாண்டி, அப்பால்—அவற்றிற்கு மேலும், ஏகும்—செல்லும்,
 என்றால்—ஆயின், யான்—அடியேன், உய்வது—(தேவரீரது திரு
 வடியை அது கொண்டு அடைந்து) பிழைப்பது, எந்தப்படி—
 எங்ஙனம், (பிழைக்க முடியாது என்றபடி). எ-அ.

(இ-பு) வந்தித்திடுவார் - தெரி நிலை வினையா லணையும்
 பெயர். இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. அனேய - முன் னிலைக்
 குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். சந்தித்திடுவான் - இடு - பகுதிப்
 பொருள் விசுதி. அப்பால் - செய்மையிடத்தினைக் குறிக்கும் ஓ
 ரிடைச் சொல். இதன் இறுதியில் இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை
 தொக்கது. புவியும், கடலும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளான.
 பிரானே - விளி. உய்வது - எழுவாய். எந்தப்படி - பய நிலை. (5)

பிரானேதீருத் தில்லையு ளாயன்றிப் பேதையேன்மு
 றேரானேறிவார்ந் தம்பிகை யோடெளி தோடிவந்தாய்
 வரானேவின மெம்மிறை யேன்றுனை நாடிவாடி
 யிரானாயடி யேற்கெதீர் தோன்றிலை யின்றிதேன்னே. (6)

(இ-ள்) பிரானே—தலைவனே, திரு—அழகிய, தில்லை உளாய்—
 தில்லை வறத்தின்கண் எழுந்தருளி யுள்ளவரே, அன்று—முன் ஒரு
 காலத்தில், இப் பேதையேன்—இந்தப் பேதை யாகிய அடியேனது,
 முன்—எதிரில், ஒரு—ஓர், ஆன் ஏறு—ரிஷப வாகனத்தின்மீது,
 இவர்ந்து—எழுந்தருளி, அம்பிகையோடு—தேவியோடு, எளிது—
 சுலப மாக, ஓடிவந்தாய்—சீக்கிரம் வந்து தெரிசநம் தந்தருளினீர்,
 இனம்—இன்னும் (ஒரு முறை), எம்—எம் முடைய, இறை—கடவுள்,

வரானே-வந்து தெரிசநம் தந்தருளமாட்டாரோ, என்று-எனக் கருதி, உனை-தேவாரை, நாடி-திபாதித்து, வாடி-வாட்ட முற்று, இரா-இருந்து வருந்துகின்ற, நாய்-நாயினும் (கீழ்ப்பட்ட), அடியேற்கு-அடியேனுக்கு, இன்று-இப் பொழுது, எதிர்-எதிரில், தோன்றிலை-எழுந்தருளி வருகின்றீர் இல்லை, இது-இத்குன்மை, என்-என்ன (என்று யான் அறிகிலேன்), எ-அ.

(இ-பு) பிரானே, தில்லை யுளாய் - இரண்டும் விளிகள். அன்று - இறந்த காலங் குறிக்கும் ஓ ரிடைச் சொல். பேதையேன் - குறிப்பு வினயா லீனையும் தன்மை ஒருமைப் பெயர். முன் - எதிரிடத்தைக் குறிக்கும் ஓர் இடைச் சொல். வாரானே - ஓ - வினா. இனம் - எதிர் காலங் குறிக்கும் ஓர் இடைச் சொல். இரா - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு வினை எச்சம், 'வருந்துகின்ற' என்னும் பெய ரெச்சங் கொண்டது. 'வருந்துகின்ற' - என்பது இசை எச்சத்தாற் பெறப்பட்டது. இன்று - நிகழ் காலங் குறிக்கும் ஓ ரிடைச் சொல். என்னே - ஏ - ஈற் றசை. என் - என்ன என்பதன் விகாரம். நீ - தோன்றா எழுவாய். வந்தாய் - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். தோன்றிலை - பய னிலை. இது - தோன்றா எழுவாய். என் - பய னிலை. (6)

என்றாயக னேயிமை யோர்தொழு மீசனேசேம்

பொன்றாத்திரு வம்பலத் தாடிய பூதநாதா

வுன்றாரா ளாலினி வீட்டிடை யுய்த்தியின்றேற்

பின்னாயகக் கோள்ளவ லாரேன்பிழைகடர்த்தே. (7)

(இ-ஊ) என்-அடியேனுடைய, நாயகனே - எனுமானனே, இமையோர்-தேவர்கள், தொழும்-வணங்குகின்ற, ஈசனே-பரசிவனே, செம்-சிறந்த, திரு-அழகு, ஆர்-பொருந்திய, பொன் அம்பலத்து-கரக சபையின்கண், ஆடிய-(ஆரந்தத் தாண்டவம்) செய்த, பூத-பூதங்களுக்கு எல்லாம், நாதா-இறைவனே, இனி-

இனி மேல், உன்—தேவரீரது, ஆர்—நிறைந்த, அருளால்—கிருபையினால், வீட்டிடை—மோகூத்தின்கண், உய்த்தி—(அடியேனை) அடைவிப்பீராக, இன்றேல்—(அங்ஙனம் செய்வது) இல்லை யாயின், பின்பின்னர், என்—என் னுடைய, பிழைகள்—குற்றங்களை, தீர்த்து—கடிந்து, உய்—மோகூத்தினை அடையும்படியாக, கொள்ள—(அடிமையாக்கிக்) கொள்ள, வலார்—வல்லவர், ஆர்—யார் (இருக்கின்றார்கள்; ஒருவரும் இலர் என்பது கருத்தாம்), எ-அ.

(இ-பு) நாயகனே: ஈசனே, பூத நாதா - இம் மூன்றும் விளிகள். வீட்டிடை - 'இடை' - ஏழ் னுருபு. பின் - எதிர் காலத்தைக் குறிக்கும் ஓரிடைச் சொல். ஆர் - 'யார்' என்பதன் விகாரம். உய 'உய்ய' என்பதன் விகாரம். தீர்த்தே - ஏ - ஈற் றசை. : நீ - தோன்ற எழுவாய். உய்த்தி - பய நிலை. ஆர் - எழுவாய். வலார் - பய நிலை. (7)

தீராதீவா ரைம்புலச் சேட்டையுந் தீர்ந்துபோய்வேங்
கூரார்மழு வாளிநின் பாநங்கு ழைந்துபோற்றி
நீராயுரு கித்தோழு தன்னேதீர் நிற்கும்வண்ண
மோர்நாளா தோதமி யேற்குமு ரைத்தீடாயே. (8)

(இ-ள்) வெம்—கொடிய, கூர்—கூர்மை, ஆர்—பொருந்திய, மழு வாளி—பிரகாசம் பொருந்திய மழு ஆயுதத்தை யுடையவரே, தீராத—நீங்காத, ஓர்—ஒப்பற்ற, ஐ புலன்—பஞ்சேந்திரியங்களின், சேட்டையும்—செயல்களும், தீர்ந்து போய்—விட்டு நீங்கி, நின்—தேவரீரது, பாதம்—திரு வடித் தாமரைகளை, குழைந்து—(மநம்) இளகி, நீர் ஆய்—ஜலம் என்று சொல்லும்படியாய், உருகி—கசிந்து, தொழுது—வணங்கி, போற்றி—துதித்து, உன்—தேவரீரது, எதிர்—சந்நிதியில், நிற்கும் வண்ணம்—நிற்கும்படியாக, தமிழேற்கும்—அடியேனுக்கும், ஓர்—ஒரு, நாள்—நிநம், உளதோ—

இருக்கிறதா, உரைத்திடாய்—(அங்கனம் இருக்குமாயின் அதனை அடியேனுக்கு) கூறி யருள்வீராக. எ-று.

(இ-பு) மழு வாளி - விளி. 'தொழுது' - என்னும் வினை யெச்சம், 'போற்றி' - என்னும் வினை யெச்சங் கொண்டது. கீர் ஆய் ஆய் - 'ஆக' என்னும் உவம உருபின் ஈற்றுத் திரிபினது, உளதோ - ஓ - வினா. தமிழேற்கும் - உம் - இழிவு சிறப்பும், இறந்தது தழீ இயது மாம். உரைத்திடாயே - ஏ - ஈற் றசை. ஓர் நான் - எழுவாய். உளதோ - பய னிலை. கீ - தோன்றா எழுவாய். உரைத்திடாய் - பய னிலை. அதனை - செயப்படு பொருள். (உவாய் நிலையால் பெறப்பட்டது. (8)

உரையேனனி வாய்திறந் துன்புசுழ் தன்னைநாளும்
விரையார்மல ரிட்டருச் சிக்கலி ருப்புமில்லேன்
கரையேனுள நின்னைநீந் தேத்திறத் தாற்கடப்பேன்
றிரையார்வினை யார்பிற விக்கடற் றில்லையானே. (9)

(இ-ள்) தில்லையானே—தில்லைப் பதியின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவரே, உன்—தேவரீரது, புகழ்தன்னை—கீர்த்தியினை, நாளும்—பிரதி திருமும், நனி—(நன் றாக) மிகுதி யாக, வாய்—வாயினை, திறந்து—விண்டு, உரையேன்—(பிறர் கேட்கும் படி) கூறிலேன், விரை—வாசனை, ஆர்—பொருந்திய, மலர்—புஷ்பங்களை, இட்டு—(தேவரீரது திரு வடியில்) வைத்து, அருச்சிக்க—பூசிக்க, விருப்பும்—விருப்பமும், இல்லேன்—இல்லாதவனாயிருக்கின்றேன், நின்—தேவரீரை, நினைந்து—கருதி, உளம்—மனம், கரையேன்—கரைகின்றிலேன் (இத் தகையேன்), வினை—கருமங்களினால், ஆர்—(வந்து) பொருந்திய, திரை—(இன்ப துன்ப மாய) அலைகளை, ஆர்—உடைய, பிறவிக் கடல்—ஐனம் சமுத்திரத்தினை, எத் திறத்தால்—எந்தத் தன்மையினால், கடப்பேன்—தாண்டுவேன், (தாண்ட முடியாதாது என்பது கருத் தாம்.) எ-று.

(இ-பு) தில்லையானே - விளி. நனி - உரிச் சொல். புகழ் தன்னை - தன் - சாரியை. நாளும் - உம் - முற்று. விருப்பும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. திரை - ஈண்டு இன்ப துன்ப மாம் திரைகள் என்க. வினையார் - மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை. கடற் தில்லையானே - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை, தழாத் தொடர். யான் - தோன்ற எழுவாய். உரையேன் - பய நிலை. புகழ் - செய்பபடு பொருள். யான் - தோன்ற ஒழுவாய். இல்லேன் - பய நிலை. விருப்பு - செய்பபடு பொருள். யான் - தோன்ற எழுவாய். உளம் கரையேன் - பய நிலை. (9)

ஆனேறிவார்ந் தேன்னெதி ரேவிரைந் தன்றுவந்தோய்க்
கேனோவெறுப் பிப்பொழு தோர்சற்றி ரங்குகில்லாய்.
நானோவறி வேனுன்பெ ருமையை நம்பனேநீ
தானேபொருத் தாளுகண் டாயென்ற வறெலாமே. (10)

(இ-ள்) நம்பனே—கடவுளே, அன்று—முன் ஒரு காலத் தில், ஆன் ஏது—ரிஷப வாகநத்தில், இவாந்து—ஏறி, என்—அடியேனது, எதிரே—எதிரில், விரைந்து—சீக்கிரத்தில், வந்தோய்க்கு—(எழுந்தருளி) வந்த தேவரீருக்கு, இப்.பொழுது—இக் கால், வெறுப்பு—துவேஷம், ஏனே—என்ன குற்றத்தினாலோ அறியேன், (ஆதலினால்), ஓர் சற்று—ஒரு சிறிது, இரங்குகில்லாய்—இரக்கம் வைத்தருள்வீ ராக, உன்—தேவரீரது, பெருமையை—மகிமையை, நானே—(அறிவிலி யாய) யானே, அறிவேன்—உணரவல்லேன் (உணரமாட்டேன்; ஆதலால்), நீ தானே—தேவரீரே, என்—அடியேனுடைய, தவறு—குற்றங்கள், எலாம்—யாவற்றையும், பொறுத்து—சுமித்து, ஆளு—(வலிய வந்து அடியேனை) ஆட்கொள்வீ ராக. எ-து.

(இ-பு) வந்தோய் - முன் நிலை வினையா லணையும் பெயர். ஏனே - ஓ - வினா. இரங்குகில்லாய் - கில் - ஆற்றல் இடை நிலை.

நானே - ஓ - எதிர்மறைப் பொருளது. நம்பனே - விளி. நீ தானே - தான் - அசை நிலை. ஏ - பிரி நிலையும், தேற்றமுமாம். கண்டாய் - முன் னிலை யசை. ஏ - ஈற் றசை. வெறுப்பு - எழுவாய். எனே - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். இரங்குகில்லாய் - பய னிலை, நான் - எழுவாய். அறிவேன் - பய னிலை. பெருமை - செயப்படு பொருள். நீ - எழுவாய். ஆளு - பய னிலை. அடியேனை - செயப்படு பொருள். (இசை யெச்சத்தாற் பெறப்பட்டது.) (10)

எல்லாமிறி வோயறிந் தேவகுத் தீட்டவாறே
யல்லாற்றமி யேனும்பு ரிவதோன் றில்லையானுற்
பொல்லாமைசெய் வித்தவ னீபொறுப் பாணுநீகல்
வில்லாயினாத் தேனைப்ப வத்தினி விட்டிடேலே. (11)

(இ-ள்) - எல்லாம்—யாவற்றையும், அறிவோய்—உணர்ந்துள சர்வஞ்ஞரே, கல்—மஹா மேரு கிரியினை, வில்லாய்—வில் வாக உடையவரே, அறிந்தே—(தேவரீர் சிருட்டியின் ஆதியிலே சீவர்களின் கர்மம் அனைத்தையும்) உணர்ந்து, வகுத்திட்ட—நியமித்துள்ள, ஆறே—மார்க்கத்தின் பிரகாரம் (நடந்து வருவதே), அல்லால்—அன்றி, தமிழேனும்—அடியேன், புரிவது—(சுதந்திரமாகச்) செய்வது, ஒன்று—எதுவும், இல்லை—இன்று, ஆனால்—(என்று சாத்திரம்) கூறு மானால், பொல்லாமை—குற்றத்தினை, செய்வித்தவன்—செய்வித்தவரும், நீ—தேவரீரே (ஆதலால்), பொறுப்பானும்—(அதனை) க்ஷமிப்பவரும், நீ—தேவரீரே, இனி—இப் பொழுது, இளைத்தேனை—(சம்சாரத்திற் கிடந்து) வருந்திய என்னை, பலத்து—ஐநந (மரண)த்தின்கண், விட்டிடேல்—விடாதருள்வீ ராக. எது.

(இ-பு) அறிவோய், வில்லாய் - விளிப் பெயர்கள். அறிந்தே - ஏ - அசை நிலை. வகுத்திட்ட ஆறே - இடு - பகுதிப் பொருள்

விசுதி. ஏ - பிரி நிலையும், தேற்றமுமாம். தமிழேனும் - உம் -
அசை நிலை. செய்வீத்தவன், பொறுப்பான், இளைத்தேன் -
இவை வினையா லீனையும் பெயர்கள். பொறுப்பானும் - உம்
இறந்தது தழீஇய எச்சம். விட்டிடேல் - இடு - பகுதிப் பொருள்
விசுதி. எல் - எதிர் மறை வியங்கோள் விசுதி. ஏ - ஈற் றசை.
செய்வீத்தவன் - எழுவாய். நீ - பய நிலை. பொறுப்பான் - எழுவாய்.
நீ - பய நிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். விட்டிடேல் - பய நிலை.
இளைத்தேன் - செயப்படு பொருள். (11)

ஏலக்குழ லாரங் ராகம தேன்னுமாயா
சாலக்குணைந் தேற்குன தின்னரு டந்துகாப்பாய்
நீலக்கள மாலய னோழும்ன் னேடிவாடு
மூலக்கந லேகந லேந்துகைம் முக்கணை. (12)

(இ-ள்) நீல கள-நீல கண்டத்தினை யுடையவரே, மால்-
மகா விஷ்ணுவும், அயன்-பிரம் தேவனும், முற்-பூர்வத்தில், நேடி-
(முறையே வராஹ அந்ந ரூபமாய்க் கீழும் மேலும்) தேடி,
வாடும்-(ஸ்வரூபத்தினை அறிய முடியாது) வாட்ட முற் றிருக்கும்
படி செய்த, மூல கநலே-சர்வ காரணக்ரி சொரூபரே, கநல்-
அக்ரி (வடிவ மழுவை), ஏந்து-தாங்குகின்ற, கை-அஸ்தத்தினையும்,
முக் கணை-திரி நேத்ரங்களை யு முடையவரே, ஏலம்-வாசனை
யோடு கூடிய சாந்து அணிந்த, குழலார்-கூந்தலை யுடைய பெண்
கள், அநுராகமது-சிற் றின்ப விருப்பம், என்னும்-என்று சொல்லப்
படும், மாயா-மாக்ய யாகிய, சாலக்குள்-விலக்குள் (கிடந்து),
ரைந்தேற்கு-ரைவுற்றிருக்கின்ற அடியேனுக்கு, உனது-தேவரீரது,
இன்-இனிய, அருள்-கிருபையினை, தந்து-ஈய்ந்து, காப்பாய்-
(அடியேனை) ரகழித் தருள்வீராக.

(இ-பு) நீல கள, மூலக் கநலே, முக் கணை - இவை
மூன்றும் விளிகள். குழலார், ரைந்தேன், முக் கணை - இவை
வினையா லினையும் பெயர்கள். அநுராகமது - அது - பகுதிப்

பொருள் விசுதி. மாயா - வட மொழி. சாலக்குள் - 'சாலத்துக்குள்' என்பதன் அத்துச் சாரியை குறைந்த நிலை. கை முக்கணுன் - இரண்ட னுருபும் எண் ணும்மையும் தொக்க தொகை. நீ-தோன்றா எழுவாய், காப்பாய் - பய நிலை. அடியேனை - செயப்படு பொருள். (இசை எச்சத்தாற் பெறப்பட்டது). (12)

கண்ணாந்துத லோய்கடை யேனையு மொன்றதாயே
 யெண்ணாவரு ளன்றுசு ரந்துனைக் கின்றிலாதேன்
 விண்ணோரிறை யோய்க்குமுண் டோசொல்வே றுப்பினோடு
 தண்ணூர்விருப் புங்கரிப் பொர்வைய சாற்றிடாயே. (13)

(இ-ள்) கண் ஆர் துதலோய்—நெற்றிக் கண்ணையுடையோய், கரி போர்வைய—யானைத் தோலைப் போர்வை யாக வுடையவரே, அன்று—முன் ஒரு காலத்தில், கடையேனையும்—தாழ்வோடு கூடிய என்னையும், ஒன்றது ஆய்—ஒரு பொரு ளாக, எண்ணு—கருதி, அருள்—கிருபையினை, சுரந்துனைக்கு—பாலித்தோய்க்கு, இன்று—இப் பொழுது, இலாத—(அவ் வருள் சுரத்தல்) இலாமை, என்—யாது காரணத்தாலோ, விண்ணோர் இறையோய்க்கும்—தேவ தேவ னாகிய உமக்கும், சொல்—கூறாநின்ற, வெறுப்பினோடு—அப்பிரியமும், தண்—குளிர்ச்சி, ஆர்—பொருந்திய, விருப்பும்—பிரியமும், உண்டோ—உளவோ, சாற்றிடாய்—(அங்ஙனம் இருந்தால் அதனைத்) திரு வாய் மலர்ந் தருள்வீராக. (எ-று)

(இ-பு) துதலோய், போர்வைய - இவை விளிகள். கடையேனையும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. ஒன்றதாயே - ஆகு பெயராய் ஒன் றென்னும் எண்ணிக்கை யுடைய பொருளைக் குறித்தது. அது - பகுதிப் பொருள் விசுதி. ஏ - அசை நிலை. எண்ணு - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வினை யெச்சம், 'சுரந்துனை' என்னும் முன் நிலை வினையா லணையும் பெயரின் பகுதி கொண்டு முடிந்தது. இலாத - 'இல்லாதது' என்பதன் இடைக் குறை. ஈண்டு இதனை இல்லாமை, அல்லது, இல்லாதிருத்தல்

ஆகிய பண்புப் பெயர், அல்லது, தொழிற் பெய ராகக்கொள்க. என் - 'என்ன' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பின் விகாரம். இறை யோய்க்கும் - உம் - உயர்வு சிறப் பும்மை. உண்டோ - ஓ - வினா. வெறுப்பினோடு - ஓடு - எண்ணுப் பொருட் டாய ஓ ரிடைச் சொல். விருப்பும் - உம் - எண்ணுப் பொருளது. சாற்றிடாயே - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. எ ஈற் றசை. இலா(து)து - எழுவாய். என் - பய னிலை. நீ - தோன்ற - எழுவாய். சாற்றிடாய் - பய னிலை. அதனை . செயப்படு பொருள். (இடைப் பிற வரல்). (13)

சாற்றாய்திருத் தில்லையுள் ளாய்சிவ சங்கராவெண் ணீற்றாய்கடை யேனாயு மாறென்ற னெஞ்சுளஞ்சிப் போற்றுதிருந் தேன்வருந் தாமலென் புத்திதன்னைத் தேற்றயொரு நீயினி யன்பினைச் செய்யுமாறே. (14)

(இ-ள்) திரு-அழகிய, தில்லை உள்ளாய்-தில்லை வந்ததின் கண் எழுந்தருளி புள்ளவரே, சிவ-மங்கள சொருபரே, சங்கரா-சுகஞ் செய்பவரே, வெண்-வெண்மை யான, நீற்றாய்-விபூதி யணிந் துள்ளவரே, ஒரு-ஒப்பற்ற, நீ-நீர், கடையேன்-தாழ்வுடையேன், உயும்-(மோகூத்தினை அடைந்து) பிழைக்கும்படி யான, ஆறு-வழியை, சாற்றாய்-உபதேசித்தருள்வீராக, என்-அடியேனது, நெஞ்சுள்-மறத்தின்கண் (ஏதோ பிரமாதத்தினால் தேவரீரை நினைந்து), போற்றுதிருந்தேன்-தோத்திரம் செய்யா திருந்தேன், அஞ்சி-(அக் குற்றத்திற்குப்) பயந்து, வருந்தாமல்-வருத்த மடையாமல், இனி-இப் பொழுது, அன்பினை-(தேவரீரிடத்துப்) பக்தியினை, செய்யும் ஆறு-பண்ணும்படி, என் புத்திதன்னை-அடியேன் அறிவினை, தேற்றாய்-தெளிவிப்பீராக. எ-று.

(இ-பு) உள்ளாய், சிவ, சங்கரா, வெண் ணீற்றாய் - இவை விளிகள். கடையேன் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். உயும் - 'உய்யும்' என்பதன் இடைக் குறை. என் றன், புத்தி தன்னை -

தன் - இரண்டும் சாரியைகள். செய்யும் ஆறே - ஏ - ஈற் றகை.
 நீ - எழுவாய். சாற்றாய் - பய னிலை. உய்யும் ஆறு - செயப்படு
 பொருள். யான் - தோன்றா எழுவாய். இருந்தேன் - பய னிலை.
 நீ - எழுவாய். தேற்றாய் - பய னிலை. புத்தி - செயப்படு
 பொருள். (14)

மாறாயவோ ரைந்துபு லன்வலி மாய்த்துநெஞ்சை
 நீரூர்திரு மேனிய வுன்கணி றுத்தமாட்டே
 நேறாதப வக்கட லேறவு மேண்ணிநைந்தேன்
 கூறயேன தேண்ணமெவ் வண்ணங்கை கூமேன்றே. (15)

(இ-ஊ) நீறு-வியூதி, ஆர்-பொருந்திய, திரு மேனிய-
 திவ்ய மங்கள மூர்த்தத்தை யுடையவரே, மாறு ஆய-பகை ஆகிய,
 ஓர்-ஒப்பற்ற, ஐந்து புலன்-பஞ்சேந்திரியங்களினது, வலி-சாமர்த்
 தியத்தினை, மாய்த்து-கெடுத்து, நெஞ்சை-மறத்தினை, உன்கண்-
 தேவரீரிடத்தில், நிறுத்தமாட்டேன்-நிற்கச் செய்ய ஆற்ற
 வில்லேன், ஏறாத-ஏறமுடியாத, பவ கடல்-ஜென்ம சமுத்திரத்
 தின் (கரையை), ஏறவும்-அடையவும், எண்ணி-கருதி, நைந்
 தேன்-வாடினேன், எனது-அடியேனது, எண்ணம்-கருத்து, எவ்
 வண்ணம்-எப்படி, கை கூடும்-சித்திக்கும், கூறாய்-(நீர் இதனைக்)
 கூறியருள்வீராக. எ-று.

(இ-பு) மேனிய - வினி. அன்று - ஏ - இரண்டும் அசை நிலை
 கள். நான் - தோன்றா எழுவாய். நிறுத்தமாட்டேன் - பய னிலை.
 நெஞ்சு - செயப்படு பொருள். நான் - தோன்றா எழுவாய். நைந்
 தேன் - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். கூறாய் - பய னிலை.
 இதனை - செயப்படு பொருள். (இடைப் பிற வரல்) (15)

அன்றேதமிழேற்கேளி மாறுட னுகிரீவந்
 துன்றார்கள ளித்தனை பெற்றுமொன் றும்பெருரி

னின்றேனல தைம்புல னேன்வச நின்றதில்லை
யின்றேதவற் றைக்கொலு பாயமொன் றீசவேற்கே. (16)

(இ-ள்) ஈச—பாமேசனே, அன்றே—முற் காலத்திலே, தமியேற்கு—அடியேனுக்கு, எளி—தாழ்ந்த, மாதுடன் ஆகி—மனித னாய், நீ—தேவரீர், வந்து—(எழுந்தருளி) வந்து உன்—தேவரீரின், தாள்கள்—திரு வடிகளை, அளித்தனை—கொடுத்தருளினீர். பெற் றும்—(தேவரீரது திரு வடியை) அடைந்தும், ஒன்றும்—ஒரு பிரபோஜனமும், பெற்றரின்—அடையாதவரைப் போல, நின்றேன்— இருக்கின்றேனே, அவது—அன்றி, ஐ புலன்—பஞ்சேந்திரியங் களும், என்—அடியேனது, வசம்—வசத்தில், நின்றது இல்லை— (இது வரை ஒரு போதும்) நிற்க வில்லை, அவற்றை—(அதனால்) அவற்றினை, கொல்—நாசம் செய்யும்படி யான, உபாயம்—உபாயம், ஒன்று—ஒன்றினை, ஏற்கு—அடியேனுக்கு, இன்று—இப் பொழுது, ஒது—கூறியருள்வீராக. ஏ-று.

(இ-பு) அன்றே - ஏ - அசை நிலை. எளி - 'எளிய' என்னும் பெய ரெச்சம் ஈறு குறைந்து நின்றது. பெற்றும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. பெற்றரின் - இன் - உவம வருபு. ஈச - விளி. ஏற்கே. ஏ - ஈற் றசை. நின்றதில்லை - எதிர் டிறைத் தெரி நிலை வினை நீ - தோன்ற எழுவாய். அளித்தனை - பய னிலை. தாள்கள் - செயப் படு பொருள். ஐம் புலன் - எழுவாய். நின்ற - தில்லை - பய னிலை. நீ - தோன்ற எழுவாய். ஒது - பய னிலை. (உபாயம்) ஒன்று. செயப்படு பொருள். (16)

எற்கோவுன் தன்பும நத்திலை யென்றனெஞ்சங்
கற்கேநீக ராயதிக் கல்லைநீ கல்லைவில்லா
முற்கால்வளைத் தாங்குவ னைத்தன்பின் மூழ்குவிப்பாய்
சிற்கோலசி தம்பர நாயக தேவதேவே. (17)

(இ-ள்) சித் கோல—சிற் சொருபரே, சிதம்பர நாயக— சிதம்பர (ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்) தலைவரே, தேவ

தேவே—தேவர்க்குந் தேவரே, எற்கோ—எனக்கோ, உனது—
உன்னிடத்து, அன்பு—பக்தி, மறத்து—மறத்தின்கண், இலை—
இவ்லை, என்—அடியேனது, நெஞ்சம்—மனம், கற்கே நிகர் ஆயது—
கல்லுக்குச் சமந மாய் இருக்கின்றது, முற் கால்—முன்(ஒரு) காலத்
தில், நீ—தேவரீர், கல்லை—(மகா மேரு) கிரியை, வில்லா(க)—தநு
வாக, வளைத்த ஆங்கு—வளைத்தது போல, இக் கல்லை—இந்தக்
கல் லாகிய மனதை, வளைத்து—வளையும்படி செய்து, அன்பில்—
பக்தியினிடத்து, மூழ்குவிப்பாய்—மூழ்கும்படி செய்வீராக. ஏ-அ.

(இ-பு) என் + கு + ஓ = 'எற்கோ' எனப் புணர்ந்தமை
காண்க. இலை - 'இவ்லை' என்பதன் இடைக் குறை. என் றன் -
தன் - சாரியை, கற்கே - ஏ - அசை நிலை. கல் - மனம் கல் லாக உருவ
கிக்கப்பட்டது. கால் - காலம் என்பதன் கடைக் குறை. வளைத்
தாங்கு - ஆங்கு - உவம ஐருபு. சிற் கோல, நாயக, தேவே - இவை
மூன்றும் வினிகள். அன்பு - எழுவாய். இலை - பய நிலை. நெஞ்
சம் - எழுவாய். நிகராயது - பய னிலை. நீ - எழுவாய். மூழ்குவிப்பாய் -
பய னிலை. கல்லை - செயப்படு பொருள். (17)

தேவையுனை யன்பினிற் பூசைசெய் தேனுமல்லே

னாவான்மிகப் பாடிநின் றாடிந யக்குதில்லே

னோவாதுழ நீமநத் தோடிவ ணுற்றாளேன்மற்

றாவாலினி யென்வரு மேன்பத நிந்திலேனே.

(18)

(இ-ள்) தேவே—(தேவ தேவ னாகிய) கடவுளே, உனை—
தேவரீரை, அன்பினின்—பக்தியினால், பூசை செய்தேனும்—பூசித்த
வனும், அல்லேன்—அல்லன், நின்னு—(தேவரீரது சந்நதியில்)
நின்று, நாவால்—நாக்கினால், யிக—நன்றாக, பாடி—சூதித்து, ஆடி—
(ஆநந்தத்) தாண்டவம் செய்து, நயக்குகில்லேன்—விரும்பிப் பிரார்த்
தித்திலேன், இவண்—இவ் விடத்து, ஓவாது—இடையறாது, உழல்—
(விஷயங்களில்) சுழன்று திரிகின்ற, தீ—கெட்ட, மறத்தோடு—

உள்ளத்தோடு, உற்றுளேன்—பொருந்தியிருக்கிறேன், ஆ ஆ—
அந்தோ அந்தோ, இனி—மேல், என்—யாது (தீங்கு), வரும்—
நேரும், என்பது—என்பதை, அறிந்திலேன்—(யான்) உணர வில்லை,
எ-து.

(இ-பு) தேவே - விளி. செய்தேனும் - உம் - எதிரது தழீ
இய எச்சம். நயக்குகில்லேன் - கில் - ஆற்றல் இடை நிலை. மற்று -
அசை நிலை. ஆ - ஆ - அதிசய இரக்கக் குறி. என்பது - குறிப்பு
வ்னையா ல்ணையும் பெயர். இலேனே - ஏ - ஈற் றசை. யான் -
தோன்றா எழுவாய். அல்லேன் - பய னிலை. யான் - தோன்றா
எழுவாய். நயக்குகில்லேன் - பய னிலை. தேவரீரை - செயப்படு
பொருள் (வருவிக்கப்பட்டது). யான் - தோன்றா எழுவாய்.
உளேன் - பய னிலை. யான் - தோன்றா எழுவாய். அறிந்திலேன் -
பய னிலை. என்பது - செயப்படு பொருள். (18)

அறியாமையிற் கீழவர் பல்பிழை யாற்றினாலுங்
குறியாதருள் செய்வது மேலவர் கொள்கையன்றோ
மறியார்கரத் தோய்சிறி யேன்வினை மாற்றியாளப்
பொறியேலுனக் கேன்முக மன்சொலப் பொய்யனேனே. (19)

(இ-ள்) மறி—மானை, ஆர்—பொருந்திய, கரத்தோய்—
கையினை யுடையோய், அறியாமையில்—அஞ்ஞாநத்தினால், கீழவர்—
தாழ்ந்தோர், பல்--பல, பிழை—தவறுதல்களை, ஆற்றினாலும்—
செய்தாலும், குறியாது—(அதனைப்) பொருட்படுத்தாது, அருள்
செய்வது—அறுக்கிரகம் செய்வது, மேலவர்—உயர்ந்தோர்களது,
கொள்கை—கோட்பாடு, அன்றோ—அல்லவா, பொய்யனேன்—
(அதனால்) பொய் கூறும் யான், உனக்கு—தேவரீருக்கு, என்—
என்ன, முகமன்—உபசார வார்த்தை, சொல—சொல்ல வேண்டும்
(எதுவும் வேண்டாம் என்றபடி), சிறியேன்—(ஆதலால்) அடியே
னது, வினை—கர்மங்களை, மாற்றி—நிவிர்த்தித்து, ஆள—தடுத்

தாட் கொள்ளுதற்கு, பொறியேல்--(கிரு உள்ளத்தில்) குறிக்கொள்வீ ராக. ஏ-று.

(இ-பு) அறியாமையில் - இல் - ஏதுப் பொருளில் வந்த ஐந்தனுருபு. கீழவர், மேலவர், சிறியேன், பொய்யனென் - இவை குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர்கள். ஆற்றினாலும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. செய்வது - தொழிற் பெயர். அன்றே - ஓ - வினா. கரத்தோய் - விளி. பொறியேல் - ஏல் - ஈண்டு அசை நிலை. சொல்ல - 'சொல்ல' என்பதன் இடைக் குறை சொல் என்னும் செய வென் வாய்பாட்டு வினை யெச்சம், இசை யெச்சத்தாற் பெற்ற 'வேண்டும்' என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. பொய்யனெனே - ஏ - ஈற்றசை. செய்வது - எழுவாய். அன்றே - பய நிலை. நீ - தோன்ற எழுவாய். பொறியேல் - பய நிலை. முகமன் - எழுவாய். வேண்டும் - பய நிலை. (இசை யெச்சத்தாற் பெறப்பட்டது). (19)

பொய்யற்றவர் வந்தடை யும்பரி பூரணவீம்
மெய்யற்றவெற் குநீன லானிலை வேறுமுண்டோ
தையற்கிட மேயிட மாவரு டாணுவேயென்
மையற்றவிர்ப் பாணுன்க டாகூம்வ ழங்கிடாயே, (20)

(இ-ள்) பொய் அற்றவர்—மித்தையாப் பிரபஞ்சப் பற்று அற்றவர், வந்து—(விசாரித்து) வந்து, அடையும்—பெறும்படியான, பரிபூரண — அகண்ட சொருபரே, தையற்கு — அம்மைக்கு, இடமே—வாம பாகமே, இடமா(க)—ஸ்தான மாக, அருள்—அநுக் கிரகம் செய்த, தாணுவே—நிலைபேறுடையவரே, இ—இந்த, மெய் அற்ற—உண்மை யொழிந்த, எற்கு—அடியேனுக்கு, நின்—தேவரீரின் (அருள்), அலால்—அன்றி, வேலும்—மற்றும், நிலை—ஆதாரம், உண்டோ—இருக்கின்றதா (இல்லை என்றபடி), என்—அடியேனது. மையல்—மயக்கத்தினை, தவிர்ப்பான்—நிவிர்த்தித்தற் பொருட்டு, உன்—தேவரீரது, கடாகூம்—(கிருபா) வீக்ஷண்ய லேசத்தினை, வழங்கிடாய்—கொடுப்பீராக. (ஏ-று)

(இ-பு) அற்றவர்-வினையா லணையும் பெயர். பரிபூரண, தானுவே-இவை இரண்டும் விளிகள். தின்-என்புழி, 'அருள்' என்பதை இசை எச்சத்தாற் கொள்க. அலால்-'அல்லால்' என்பதன் இடைக் குறை. வேலும்-உம்-இறந்தது தழீஇய எச்சம். உண்டோ-ஓ-எதிர். மறை. இடமே-ஏ-பிரி நிலையும், தேற்றமுமாம். இடமா-ஆ-'ஆக' என்பதன் கடைக் குறை. மையல்+தவிர்ப்பாய்-'மையறவிர்ப்பாய்' என நிற்க வேண்டியது, 'மையறவிர்ப்பாய்; என, எதுகைச் சந்தங் குறித்து, லகரம் கெடாது திரிந்து நின்றது. வழங்கிடாயே-ஏ-ஈற் றசை. இடு-பகுதிப் பொருள் விசுதி. நிலை-எழுவாய். உண்டோ-பய னிலை. நீ-தோன்ற எழுவாய். வழங்கிடாய்-பய னிலை. (20)

வழங்கெற்கிவ ணேதுசேய் தாலேது வாகுமென்றென்
றெழுங்கற்பனை யாவும் றந்துணர் வேகமேயா
யொழுங்கிற்புல னாதியு பாதியோ ழித்தோருள்ளைச்
செழுங்கைக்கனி யொத்துண ரும்படி தில்லையானே. (21)

(இ-ள்) தில்லையானே — தில்லைப் பதியின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமி, ஒழுங்கின்—(சாஸ்திரத்திற் கூறிய) கிரமமாக, புலன் ஆதி—(பகிர்) இந்திரிய உணர்வு முதலிய, உபாதி—தடைகளை, ஒழித்து—நிவிர்த்தித்து, இவண்—இவ் வடத்து, ஏது—யாது, செய்தால்—செய்யின், ஏது—யாது, ஆகும்—ஆம், என்று என்று—என என, எழும்—உண்டாகின்ற, கற்பனை யாவும்—கற்பனைக ளினைத்தும், இறந்து—நசித்து, உணர்வு—(அந்தக் காரண) விருத்தி, ஏகம் ஆய்—ஏகாக் கிரமாய், ஒரு—ஒப் பற்ற, உன்னை—தேவீரை, செழும்—செழுமை யான, கை—கையின்கண் உள்ள, கனி—(நெல்லிப்) பழத்தினை, ஒத்து—போன்று, உணரும்படி—(பிரத்தியக்ஷ மாக) அறியும் ஆறு, ஏற்கு—அடியேனுக்கு, வழங்கு—அருள்வீராக. ஏ-ஆ.

(இ-பு) ஏது, ஏது - இவை வினாப் பெயர்கள். என் நென்று - மிகுதி குறித்து அடுக்கி வந்தவை. யாவும் - உம் - முற்று. ஏகமே - ஏ - அசை நிலை. ஒழுங்கில் - இல் - ஏதுப் பொருளில் வந்த ஐந்தனுருபு. தில்லைபானே—விளி. பிரதிபந்த மற்ற பிரத்தியக்ஷத்திற்குச், செழுந் கைக் கனி உவமானம். நீ - தோன்றா எழுவாய். வழங்கு - பய நிலை. (உணரும்)படி - செயப்படு பொருள். (21)

தில்லைப்பதி மேயசி வப்பிர காசனேயோ
தொல்லைப்பிற வானேறி மேவிய தோன்றலேயோ
வல்லற்பிற விக்கிளைத் தேன்றனை யஞ்சலென்றோர்
சொல்லைப்பக ராய்விடை மீதினந் தோன்றினீந்றே. (22)

(இ-ள்) தில்லைப்பதி—தில்லை நகரின் கண், மேய—பொருந்தியிருக்கும், சிவப் பிரகாசனே—சிவப் பிரகாசன் என்னும் பெயரோடு கூடிய பரசிவனே, தொல்லை—அநாதியாகவே, பிறவா—ஐநர (மரணம்) அற்ற, நெறி—மார்க்கத்தினை, மேவிய—பொருந்திய, தோன்றலே—பெருமையிற் சிறந்தவனே, இனம்—இன்னும், விடை மீது—ரிஷப வாகரத்தின் மீது, தோன்றி நின்னு—எழுந்தருளி வந்து, அல்லல்—துன்ப சூபமாயுள்ள, பிறவிக்கு—ஐநர (மரண)த்திற்கு, இளைத்தேன்றனை—(அஞ்சி) மெலிந்திருக்கும் தமியேனைப்(பார்த்து), அஞ்சல்—பயப்படற்க, என்று—என, ஓர்—ஒரு, சொல்லை—வார்த்தையினை, பகராய்—கூறியருள்வீ ராக. ஏ-அ.

(இ-பு) மேய - 'மேவிய' என்பதன் இடைக் குறை. சிவப் பிரகாசனே(யோ), தோன்றலே(யோ) - இவை விளிகள். ஒ - இரண்டும் அசை நிலைகள். இளைத்தேன்றனை - தன் - சாரியை. குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். இனம் - இன்னம்' என்னும் எதிர் காலங் குறிக்கும் இடைச் சொல்லின் இடைக் குறை. நின்றே - ஏ - ஈற்றசை. நீ - தோன்றா எழுவாய். பகராய் - பய நிலை. சொல் - செயப்படு பொருள். (22)

தோன்றுத்துணை யேபுணை யேபவத் தொல்கடற்கென்
போன்றார்க்குயீ ரங்கும ருட்பெரும் போதமேயிங்
கின்றார்மனை யாதிய மோகமெ லாம்விடுத்துட்
சான்றமுனை யேவீனை யேனினிச் சாரவேண்ணே. (23)

(இ-ள்) தோன்ற துணையே—மறைந்திருக்கும் (அந்தரங்க) சகாயரே, தொல்—அநாதி யாய் உள்ள, பவ கடற்கு—ஜந்ம சமுத்திரத்திற்கு, புணையே—மரக்கல மானவரே, என் போன்றார்க்கும்—என்னைப் போன்ற பாவிகளுக்கும், இரங்கு ம்--கருணை புரியும், பெரும் அருள் போதமே—பெரிய ஜீவகாருண்ய ஞான சொரூபரே, இங்கு—இவ் விடத்து, வினையேன்—பாவி யாகிய யான், இனி—மேல், ஈன்றார்—மாதா பிதா, மனை—பெண் சாதி, ஆதிய—முதலிய வற்றிலுள்ள, மோகம்—ஆசைகள், எலாம்—யாவற்றையும், விடுத்து—விட்டு, உள்—இருதயத்தின்கண், சான்று ஜம்—சாக்ஷி யாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கும், உனையே—தேவரீரையே, சார—அடைபும்படி யாக, எண்ணு—கருதி யருள்வீ ராக. எ-று.

(இ-பு) துணையே, புணையே, போதமே - இவை விளிகள். புணை - உருவகம். இங்கு - இடங் குறித்து வந்த இடைச் சொல். போன்றார்க்கும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. போன்றார், ஈன்றார், வினையேன் - இவை வினையா லீணையும் பெயர்கள். உனையே - ஏ - பிரி நிலையும், தேற்றமு மாம். எண்ணே - ஏ - ஈற் றசை. நீ - தோன்ற எழுவாய். எண்ணு - பய நிலை. (23)

சார்ந்தாய்குரு வாதிய வாய்விடை தன்னில்வந்தாய்
கூர்ந்தாயரு ளிற்பிற வாநெறி கூட்டுவித்தா
யோர்ந்தேன்குறை யின்றெனி னுங்குறை யுண்டுகண்டாய்
பேர்ந்தோடுமே நெஞ்சுளுந் னன்புபி றக்குமட்டே. (24)

(இ-ள்) குரு ஆதிய ஆய்-குரு லங்க சங்கம மாக, சார்ந்தாய்-(தேவரீர் இவண்) பொருத்தி யிருந்தீர், விடைதன்னில்-ரிஷப வாசுதத்திள், வந்தாய்-(எழுந்தருளி) வந்தீர், அருள்-(அடியேன்பால்) கிருபை, கூர்ந்தாய்-மிகுந்தருளினீர், பிறவா-ஐநந மரணம் அற்ற, நெறி-மார்க்கத்தினை, கூட்டுவித்தாய்-அடைவித்தீர், ஓர்ந்தேன்-(இவற்றினை எல்லாம் அடியேன்) உணர்ந்தேன், குறை-(அதனால்) ஒரு குறையும், இன்று-இல்லை, எனினும்-ஆயினும், பேர்ந்து ஓடும்-(திரு வடிக்கண்) நில்லாது (விஷயங் களிடத்துச்) செல்லுகின்ற, என்-எனது, நெஞ்சள்-மறத்தின்கண், உன்-தேவரீரிடத்து, அன்பு-பக்தி, பிறக்கும் மட்டும்-உண்டாகும் வரை, குறை-(அந்தக்) குறை, உண்டு-இருக்கின்றது. எ-று.

(இ-பு) விடைதன்னில் - தன் - சாரியை. 'ஆய்' - என்னும் வினை யெச்சம், 'சார்ந்தாய்' - என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. அருளின் - இன் - சாரியை. இன் நெறியும் - உம் - எதிரது தழீஇயது. கண்டாய் - முன் னிலையசை. உன் னன்பு - ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை மட்டு(ம்) - கால எல்லையைக் குறிக்கும் ஓரிடைச் சொல். இது னீற்றில் முற்றுமமை தொக்கது. மட்டே - ஏ - ஈற்றசை. நீ - தோன்ற எழுவாய். சார்ந்தாய் - பய னிலை. நீ - தோன்ற எழுவாய். வந்தாய் - பய னிலை. நீ - தோன்ற எழுவாய். கூர்ந்தாய் - பய னிலை. நீ - தோன்ற எழுவாய். கூட்டுவித்தாய் - பய னிலை. பிறவா நெறி - செயப்படு பொருள். அடியேன் - தோன்ற எழுவாய். ஓர்ந்தேன் - பய னிலை. இவற்றினை - செயப்படு பொருள். குறை - எழுவாய். உண்டு - பய னிலை. (24)

பிறவாநெறி யாகிய தோத்திருப் பேரையாவேம்
முறவேயற வேதவீரந் தேன்மந மோடிவாடிப்
புறவாதனை பற்றிவ ளர்ந்தீடு புன்மையாலின்
ற்றவேயதனைப்புரி வாணுளத் தேண்ணுவாயே. (25)

(இ-ள்) பிறவா—ஐநக (மரணம்) அற்ற, நெறி ஆகியது—
மார்க்கம் ஆகியதனை, ஒர்—ஒப்பற்ற, திரு பேரையா—அழகிய
பேரை ஊரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்வாமி, எம்—எமது,
உறவே—பந்துவே, என்—அடியேனது, மகம்—உள்மம்,
அறவே—அத்தியந்தம், தவிர்ந்து—(விட்டு) நீங்கி, ஒடி—(வீஷயங்
களிற்) சென்று, வாடி—வாட்டத்தினை அடைந்து, புற வாதனை—
பாகிய வாசனையை, பற்றி—பொருந்தி, வளர்ந்திடு—விருத்தி
அடைகின்ற, புன்மையால்—இழிந்த தன்மையினால், இன்று—
(அடியேற்குப் பிறவா நெறி) இல்லை, அதனை—(ஆகையால்) அந்த
மகத்தினை, இறவே—நாசம் அடையும்படியே, புரிவான்—செய்யும்
பொருட்டு, உளத்து—மகத்தின்கண், எண்ணுவாய்—(தேவரீர்)
நினைத்தருள்வீ ராக. ஏ-று.

(இ-பு) ஆகியது - வினையா லணையும் பெயர். ஆகிய தோர் -
இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. உறவே, பேரையா - இவை
விளிகள். தஞ்சாவூர் - தஞ்சை என்றும் போல, பேரூர் - 'பேரை'
என மரீஇயிற்று. அறவே - ஏ - தேற்றம். இன்று - என்புழி;
'அடியேற்குப் பிறவா நெறி' என்பது, இசை யெச்சத்தாற் பெறப்
பட்டது. இறவே - ஏ - தேற்றம், எண்ணுவாயே - ஏ - அசை நிலை.
பிறவா நெறி - தோன்றா எழுவாய். இன்று - பய நிலை. தேவரீர் -
தோன்றா எழுவாய். எண்ணுவாய் - பய நிலை. மகத்தினை - செயப்
படு பொருள். (25)

எண்ணும்வடி வேதீனி நீபுனைந் தேய்தினாலுந்
தீண்ணம்மென வாவக லாவச்சி தம்பரத்தே
நண்ணும்முன துண்மையைக் காணந யந்துளேனென்
றுண்ணின்றதைக் காட்டுதற் கீசசற் றுன்னுவாயே. (26)

(இ-ள்) ஈச—பரசிவனே, அச் சிதம்பரத்தே—அந்தச் சிதம்
பரத்தின்கண், நண்ணும்—பொருந்தாரின்ற, உனது—தேவரீரது,

உண்மையை—எதார்த்த சொரூபத்தினை, காண—தெரிசிக்க, நயந்துளேன்—விரும்பியிருக்கின்றேன், இனி—மேல், நீ—தேவரீர், எண்ணும்—(அவ் வுண்மைச் சொரூபத்திற்குப் பிற் நமாகக்) கருதத் தகுந்த, ஏது—எந்த, வடிவு—மூர்த்தங்களை, புனைந்து—பொருந்தி, எய்தினாலும்—வரினும், என்—எனது, அவா—(அவ் வுண்மைச் சொரூபத்தி லுள்ள) ஆசையானது, அகலா(து)—நீங்காது, திண்ணம்—(இது) சிச்சய மாம் (ஆகலின்), என்—அடியேனது, உள்—இருதயத்தின்கண், நின்று—இருந்து, அதை—அந்த (தேவரீரது எதார்த்த) சொரூபத்தை, காட்டுதற்கு—தெரிசிப்பித்தற்கு, சற்று—கொஞ்சம், உன்னுவாய்—நினைத்தருள்வீ ராக. எ-று.

(இ-பு) எய்தினாலும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. அகலா - 'அகலாது' என்பதன் துவ் விசுதி குறைந்து கின்றது. சிதம் பரத்தே - ஏ - அசை நிலை. ஈச - விளிப் பெயர். சற்று - சிறு பகுதியினைக் காட்டும் ஒ ரிடைச் சொல். உன்னுவாயே - ஏ - ஈற் றசை. அடியேன் - தோன்றா எழுவாய். நயந்துளேன் - பய நிலை. உண்மை - செயப்படு பொருள். அவா - எழுவாய். , அகலாது - பய நிலை. இது - தோன்றா எழுவாய். திண்ணம் - பய நிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். உன்னுவாய் - பய நிலை. மேற் கூறிய விடயம் - செயப்படு பொருள். (அவாய் நிலையால் வருவிக்கப் பட்டது. (26)

உன்னும்முணர் வுக்குணர் வாயெனக் குண்மைதந்தாய்
மன்னுஞ்சுரு தீப்பொரு ளாய்வழி காட்டினின்றாய்
பின்னுங்குரு வாயடைந் துன்னருள் பேணவைத்தா
யென்னென்றுரைப் பேனிள்க ருணையி ருந்தவாறே. (27)

(இ-ள்) உன்னும்-கருதத் தகுந்த, உணர்வுக்கு-(அந்தக்) காரண விருத்தி ரூப) ஞானத்திற்கு, உணர்வு ஆய்-சாட்சி ரூப மாய் இருந்து, எனக்கு-அடியேனுக்கு, உண்மை-யதார்த்த சொரூபத்

தினை, தந்தாய்-(தேவரீர்) கொடுத்தருளினீர், மன்னும்-நிலை பெற்ற, சுருதி பொருள் ஆய்-வேதார்த்தமாய் (இருந்து), வழி-(முத்தி) மார்க்கத்தினை, காட்டி நின்றாய்-அறிவித்தருளினீர், பின்னும்-பின்னரும், ஒரு ஆய்-ஒரு ரூபமாக எழுந்தருளி வந்து, அடைந்து-(அடியேன் உம்மைச் சரணாகதி யாக) அடைந்து, உன்-தேவரீரது, அருள்-கிருபையினை, பேணி-விரும்பும்படியாக, வைத்தாய்-செய்தருளினீர். நின்-தேவரீரது, கருணை-கிருபை, இருந்த-(அடியேன்மீது) இருந்த, ஆறு-தன்மையை, என்-எப்படி, என்று-என, உரைப்பேன்-கூறுவேன் (கூற முடியாது என்பது கருத் தாம்.) எ-து.

(இ-பு) என் னென்று - என் - 'என்ன' என்பதன் ஈறு தொக்கு நின்றது. இருந்த வாறே - ஏ - ஈற் றகை. நீ -தோன்ற எழுவாய். தந்தாய் - பய னிலை. உண்மை -செயப்படு பொருள். நீ -தோன்ற எழுவாய். நின்றாய் - பய னிலை. நீ -தோன்ற எழுவாய். வைத்தாய் - பய னிலை. அருள் -செயப்படு பொருள். யான் -தோன்ற எழுவாய். உரைப்பேன் - பய னிலை. (இருந்த) ஆறு -செயப்படு பொருள். (27)

இருந்தோரும் டத்துணர் வில்லைமாயைக்கிதன்பாற்
பொருந்தாவிடத் தில்லையு யிர்க்கொரு போதமேனும்
திருந்தாவை கொண்டிறை யைந்தொழில் செய்தியென்றே
வருந்தாவருண் முன்னிலை தன்னைம தித்தியானே. (28)

(இ-ள்) இருந்து-(ஏகாந்த ஸ்தானத்தில்) இருந்து, ஒரும் இடத்து-விசாரிக்கும் காலத்து, மாயைக்கு-மாயைக்கு, உணர்வு-ஞானம், இல்லை-இல்லையாம், இதன் பால்-இந்த மாயையினிடத்து, பொருந்தா விடத்து-சேரா திருக்கின், உயிர்க்கு-சிவனுக்கு, ஒரு போத மேனும்-ஒரு வித ஞானமாயினும், இல்லை-(உண்டாவது) இல்லையாம், திருந்தா-நெர்மை யற்ற; இவை-இவ் வீரண்டினைபும்,

கொண்டு—(ஏது வாகக்) கொண்டு, இறை—பரமேசுவர ராகிய நீர், ஐந் தொழில்—பஞ்ச கிர்த்தியங்கள், செய்தி—செய்கின்றீர், என்று—எனக் கருதி, முன்னிலை தன்னை—(துக்கத்திற்கு) முன்னிலையாயுள்ள சீவர்களை, யான்—அடியேன், மதித்து—(அறியாமையால்) துக்க காரணர் எனக் குறித்து, வருந்தா—துன்புறாத விதம், அருள்—அநுக்கிரகம் செய்வீ ராக, ஏ-று.

(இ-பு) பொருந்தா, திருந்தா-இவை ஈறு கெட்ட எதிர் மறைப் பெய ரெச்சங்கள். இதன்பால் - பால் - ஏழ னுருபு. ஒரு போத மேனும் - உம் - முற்று. இறை - அண்மை விளி. செய்தி முன் னிலை வினை முற்று. என்றே - ஏ - அகை நிலை. வருந்தா ஈறு கெட்ட எதிர் மறைப் பெய ரெச்சம், இசை யெச்சத்தாற் பெற்ற, “விதம்” என்னும் பெயர் கொண்டது. யானே - ஏ - ஈற் றகை. உணர்வு - எழுவாய். இல்லை - பய னிலை. போதம் - எழுவாய். இல்லை - பயனிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். அருள் - பய னிலை. விதம் - செயப்படு பொருள். (இசை யெச்சம்.) (28)

மதித்தென்பரு வத்தள விற்குரு வாதியாகி
யுதித்துள்ளறி வொங்கும்வ கைக்குபா யஞ்செய்தோயை
யெதிர்த்திங்ஙனஞ் சற்குரு சற்குரு வென்றுநைந்துந்
துதித்துந்திரி யாவெனக் கின்னரு டந்துதோன்றே. (29)

(இ-ள்) என் பருவத்து அளவில்—அடியேனது பக்குவத்துக் குத் தக்க வாறு, மதித்து—(அநுக்கிரகிக்கக்) கருதி, குரு ஆகி ஆகி—குரு லிங்க சங்கம ரூபம் ஆகி, உதித்து—தோன்றி, உள்—(அடியேன்) மறத்தின்கண், அறிவு—ஞான மானது, ஒங்கும் வகை—விருத்தி ஆகும் நிமித்தம், உபாயம் செய்தோயை—சூழ்ச்சி செய்த தேவாரை, எதிர்த்து—சந்தித்து, இங் னனம்—இவ் வாறு, சற் குரு—நல் லாகிரியர். சற் குரு—நல் லாகிரியர், என்று—எனக் கூறி, நைந்தும்—(மறம்) தளர்ந்தும், துதித்தும்—(வாக்கினால்) துதித்தும்,

திரியா—திரியாத, எனக்கு — அடியேனுக்கு. இன் — (உமது) இனிய, அருள்—அருளினை, தந்து—கொடுத்த, தோன்று— (தேவரீர்) வெளிப்படுவீ ராக, எ-து.

(இ-பு) வகைக்கு - கு - சாரியை. செய்தோய் - முன்னிலைத் தெரி நிலை வினையா ல்ணையும் பெயர். நைந்தும், துதித்தும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. திரியா - ஈது கெட்ட எதிர் மறைப் பெய ரொச்சம். தோன்றே - ஏ - ஈற் றசை. நீ - தோன்றா எழுவாய். தோன்று - பய னிலை. (29)

தோன்றாமன்மு னிந்தோரு தாய்வயிற் றேன்றுபால
ரீன்றடனைத் தம்மின்வே ருக்கோடி கழ்ந்தவாபோற்
பூன்றவொரு நீயரு ளாற்புனை மேனியெல்லாம்
யான்றன்பல தெய்வமெ னக்கோடி கழ்ந்தவாறே. (30)

(இ-ள்) ஒரு—ஒரே, தாய் வயின் — மாதாவினிடத்து, தோன்று—ஐந்தித்த, பாலர்—(அநேகம்) குழந்தைகள்; தோன்ற மல்—(நாம் எல்லோரும் ஒரே மாதாவினிடத்துச் செகித்திருக்கின் றோம் என) விளங்கிக்கொள்ளாமல், ஈன்றான் தனை—(தம்) தாயை, தம்மின்—தம்மைப் பார்க்கிலும், வேரா(க)—அந்நிய மாக, கொடு— கொண்டு, முனிந்து—கோபித்து, இகழ்ந்த—நிந்தித்த, ஆ(து)— தன்மை, போல்—போல, பூன்றா—பரிபூரண மாய் உள்ள, ஒரு— ஒப்பற்ற, நீ—தேவரீர், அருளால்—கிருபையினால், புனை—பொருந் தியீ, மேனி—மூர்த்தங்கள், எல்லாம்—யாவற்றையும், யான்—அடி யேன், பல—(தேவரீருக்குப் புறம் பான) அநேக, தெய்வம்— தேவதைகளாம், என—என்று, கொடு—(கருதிக்) கொண்டு, இகழ்ந்த—நிந்தித்த, ஆது—தன்மை யாம். எ-து.

(இ-பு) ஈன்றா டனை - தன் - சாரியை. வேரா - 'வேராக' என் பதன் கடைக் குறை. கொடு - 'கொண்டு' என்பதன் இடைக் குறை. இகழ்ந்த வா - ஆ - 'ஆது' என்பதன் கடைக் குறை.

பூன்றம் + ஆ = பூன்றா - ஆ - 'ஆக' என்பதன் கடைக் குறை.
 பூன்றம் - அம் - ஈறு கெட்டு நின்று புணர்ந்தது. யான் ருன் -
 தான் - அசை நிலை. ஆறே - ஏ - ஈற் றசை. (இகழ்ந்த) ஆறு -
 எழுவாய். ஆம் - பய நிலை. (இசை யெச்சத்தால் வருவிக்கப்பட்
 டது.) இதில் உவமை யணி புள்ளது. (30)

இகழும்பொரு ளொன்றிலை மண்முத லெட்டுமெந்தாய்
 நிகழும்படி வேயெனத் தேர்ந்துள நெக்குநின்றான்
 புகழும்படி யேயினி யீசவேன் புத்திதன்னைத்
 திகழும்படி செய்திதி ரோபவஞ் செய்திடேலே. (31)

(இ-ள்) எந்தாய்—எமது தந்தை யாகிய ஸ்வாமி, ஈச—
 ஈசனே, இகழும்—நிந்திக்கத் தக்க, பொருள்—வஸ்துக்கள்,
 ஒன்று—ஒன்று, இலை—இல்லை யாம். மண் முதல்—பிருதிவி
 ஆதி யாக வுள்ள (அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், சூரியன், சந்திரன்,
 சீவன் ஆகிய), எட்டும்—அஷ்ட மங்கல மூர்த்தங்களும், நிகழ்—
 வளங்காமின்ற, உன்—தேவரீரின், வடிவே—சொரூபங்களே,
 என—என்று, தேர்ந்து—தெளிந்து, உளம்—மனம், நெக்கு—
 நெகிழ்ந்து, நின்—தேவரீரது, தான்—திரு வடித் தாமரைகளை,
 புகழும்படியே — தோத்திரம் செய்யும்படி யாக, இனி — இப்
 பொழுது, என்—அடியெனது, புத்தி தன்னை—புத்தியினை, திகழும்
 படிசெய்தி—விளக்குவீ ராக, திரோபவம்—மறைப்பினை, செய்தி
 டேல்—செய்யா திருப்பீ ராக. ஏ-ஆ.

(இ-பு) இலை - 'இல்லை' என்பதன் கடைக் குறை. எந்தாய்,
 ஈச - இவை விளிகள். எட்டும் - உம் - முற்றுமை. வடிவே - ஏ -
 தேற்றம். உளம் - 'உள்ளம்' என்பதன் இடைக் குறை. படியே -
 ஏ - அசை நிலை. புத்தி தன்னை - தன் - சாரியை. செய்திடேலே -
 இடி - பகுதிப் பொருள் விசுதி. ஏ - ஈற் றசை. ஒன்று - எழுவாய்.
 இலை - பய நிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். செய்தி - பய நிலை.

புத்தி-செயப்படு -பொருள். நீ -தோன்ற எழுவாய். செய்தி
டேல் - பய நிலை. திரோபவம் - செயப்படு பொருள். (31)

செய்யாய்கரி யான்றோழும் வெள்ளிளஞ் சேவையூர்வோய்
வையார்மழு வோய்திரு வுள்ளமீவ் வஞ்சனேனு
மையாவிழி பெய்வுற நீர்பெரி தன்பினோடு
கையாற்றோழ தேத்தினின் கூத்தினைக் காணுமாறே. (32)

(இ-ள்) கரியான் - மகா விஷ்ணு, தொழும் - வணங்கும்படி யான, வெள்-வெண்மை யான, இளம்-யௌவநத்தினை யுடைய சேவை-ரிஷபத்தினை. ஊர்வோய்-ஏறிச் செலுத்தும் ஸ்வாமி, வை-கூர்மை, ஆர்-பொருந்திய, மழுவோய்-மழு ஆபுதத்தினை யுடைய சுவாமி, ஐயா-பிதாவே, இவ் வஞ்சனேனும்-இந்த வஞ்சகத் தன்மையினையுடையேனும், பெரிது-மிகவும், அன்பினோடு-பக்தி யோடு, விழி-நேத்திரத்தினினின்றும், நீர்-ஐலம், பெய்வுற-சொரிய கையால்-அஸ்தத்தினால், தொழுது-நமஸ்கரித்து, (ஏத்தி-வாக்கி னால்) துதித்து, நின்-தேவரீரது, கூத்தினை-(ஆநந்தத்) தாண்டவத் தினை, காணும் ஆறு-(கண்ணால்) தெரிசிக்கும்படி, திரு உள்ளம் செய்யாய்-சங்கற்பஞ் செய்தருள்வீ ராக. எ-று.

(இ-பு) செய்யாய் - உடன்பாட்டு முன் நிலை வினை முற்று. கரியான் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். 'தொழும்' - என்னும் பெய ரெச்சம், 'ஊர்வோய்' என்னும் முன் நிலை வினையா லணையும் பெய ராகிய விளிப் பெயர் கொண்டது. ஊர்வோய், மழு வோய், ஐயா - இவை விளிப் பெயர்கள். 'திரு வுள்ளம்' என்பது. 'செய்யாய்' என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. வஞ்சனே(னும்) - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். உம் - இறந்தது தழீஇ யது அல்லது, இழிவு சிறப்பு. பெய்வுற - உறு - துணை வினை. 'பெரிது' என்னும் குறிப்பு வினை முற்று, வினை யெச்ச மாய்த், 'தொழு

தேத்தி' என்னும் வினை யெச்சங் கொண்டது. காணு மாறே - ஏ - ஈந் றகை. நீ - தோன்ற எழுவாய். செய்யாய் - பய னிலை. திரு ஷள்ளம் - செயப்படு பொருள். (32)

காணாதப வக்கட லின்கரை காணவேற்குக்
கோணகணி மாற்பமெய் யன்புகொ டுத்தியேன்றே
நாணாதிசைத் தேன்றிருக் காளத்தி நாதவுன்றிட்
பேணாதவ லக்கடன் மூழ்கிய பேதையேனே. (33)

(இ-ள்) கோள்—விஷம் பொருந்திய, நாகம்—சர்ப்பத்தினை, அணி—(ஆபரண மாகப்) பூண்டிருக்கும், மாற்ப—மாற்பினை யுடைய ஸ்வாமி, திருக் காளத்தி நாத—பூநீ காள ஹஸ்தியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமி, உன்—தேவரீரது, தான்—திரு வடிகளை, பேணாத—போற்றாத, அவல—துக்க ரூப மான, கடல்—(சமுசார) சமுத்திரத்தில், மூழ்கிய—முழுக்கி கிடக்கின்ற, பேதையேன்—(அறிவில் யாகிய) எளியேன், காணாத—(ஒருவராலும் எவ்லை) அறிய முடியாத, பவ—ஐநக (மரண), கடலின்—சமுத்திரத்தின், கரை—தீரத்தினை, காண—அறியும்படி யாக, எற்கு—அடியேனுக்கு, மெய்—உண்மை யான, அன்பு—பக்தியினை, கொடுத்தி—(தேவரீர்) கொடுத்தருள்வீராக, என்று—என, நாணாத—வெட்கம் இன்றி, இசைத்தேன்—(பலர் அறியக்) கூறினேன். எ-து.

(இ-பு) நாகு அணி - என்புழி. 'நாகம்' என்பது அம் ஈது குறைந்து நின்று புணர்ந்தது. மாற்ப, நாத - இவை விளிகள். என்றே - ஏ - அசை நிலை. பேதையே(னே) - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். ஏ - ஈந் றகை. பேதையேன் - எழுவாய். இசைத் தேன் - பய னிலை. இவ் வாக்கியம், அல்லது, விஷயம் - செயப்படு பொருள் (அவாய் நிலயாற் பெறப்பட்டது). (33)

பேதைக்கொ ரூபாகம ளித்தீடு பேரையாவெங்
கோதைக்குநின் றெருறு கோதைகொ டென்றுநின்பா

லோதற்கேனு ளத்தைவி டேத்தன னேடிமாதர்
காதற்களை யுண்டமை யாலுனைக் கண்டதீன்றே. (34)

(இ-ள்) பேதைக்கு—அம்பாளுக்கு, ஒரு பாகம்—பாதி சரீரத்தை, அளித்திடு—கொடுத்தருளிய, பேரையா—பேரை ஊரின் கண் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற சுவாமி, எம்—எம் முடைய, கோதைக்கு—பெண்ணுக்கு, நின்—தேவரீரது, தோள்—தோளின் கண், உறு—பொருந்தி யிருக்கும், கோதை—புஷ்ப மாலையினை, கொடு—கொடுத்தருள்வீ ராக, என்று—என, நின்பால்—தேவரீரிடத்தில், ஒதற்கு—சொல்லுதற்கு, என்—அடியேனது, உளத்தை—மறத்தினை, விடுத்தனன்—(தாதாக) அருப்பியிருந்தேன், ஒடி—(அந்த மறம்) வேகமாகச் சென்று, மாதர்—பெண்களது, காதல்—ஆசையாகிய, களை—கள்ளை, உண்டமையால்—(பூரணமாகக்) குடித்தபடியால், உனை—தேவரீரை, கண்டது—தெரிசிக்க, இன்று—இல்லை. எ-று.

இது, நாயகன் அருக்கிரகத்தினைப் பெற, மறத்தினைத் தாதாக அருப்ப, அம் மறம் இடையில் மாதர் ஆசையால் இடையூறு அடைந்ததினை, நாயகி நாயகனிடம் விண்ணப்பித்தல்.

(இ-பு) பேரையா - விளி. அளித்திடு - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. நின் பால் - பால் - எழ னுருபு. உளம் - 'உள்ளம்' என்பதன் இடைக் குறை, களை - 'கள்ளை' என்பதன் இடைக் குறை. உனை - 'உன்னை' என்பதன் இடைக் குறை. 'கண்டது' - என்னுந் தெரி நிலை வினை முற்று, வினை யெச்ச மாயிற்று. இன்றே - ஏ - ஈற் றசை. யான் - தோன்றா எழுவாய். விடுத்தனன் - பயனிலை. உளம் - செயப்படு பொருள். அம் மறம் - தோன்றா எழுவாய். கண்ட தின்று - பயனிலை. உனை - செயப்படு பொருள். (34)

கண்டேன்களி கூர்ந்துசி வப்பிர காசநாமங்
கோண்டோங்குரு வோடிவ ணுற்றெனை யாண்டசோவே
பண்டையொரு நீவகுத் திட்டப டிக்கியாணுன்
ரேண்டாகிவந் தீன்றுனைப் பாடத்தோ டங்கினேனே. (35)

(இ-ள்) சிவப்பிரகாச — சிவப்பிரகாசன் (என்னும்), நாமம்—
பெயரினை, கொண்டு—(தரித்துக்) கொண்டு, ஒங்கு—பெருமை
பொருந்திய, உருவோடு—வடிவத்தோடு, இவண்—இவ் விடத்து,
உற்று—எழுந்தருளி வந்து, எனை—அடியேனை, ஆண்ட—ஆட்
கொண்ட, கோவே—தலைவனே, களி—சந்தோஷம், கூர்ந்து—
மிருந்து, கண்டேன்—தேவீரைத் தரிசித்தேன், ஒரு—ஒப்பற்ற,
நீ—தேவீர், பண்டே—பூர்வமே, வகுத்திட்ட படிக்கு—நியமித்த
பிரகாரம், யான்—தமியேன், உன்—தேவீரது, தொண்டு—
தொண்டன், ஆகி—ஆய், வந்து—வந்து, இன்று—இப் பொழுது,
உனை—தேவீரை, பாட—(நாவால்) துதித்தற்கு, தொடங்கி
னேன்—ஆரம்பித்திருக்கின்றேன். ஏ-று.

(இ-பு) எனை - 'என்னை' என்பதன் இடைக் குறை. கோவே -
விளி. பண்டே - ஏ - அசை நிலை. வகுத்திட்ட - இடு - பகுதிப்
பொருள் விசுதி. உனை - 'உன்னை' என்பதன் இடைக் குறை.
தொடங்கினேனே - ஏ - ஈற் றசை. யான் - தோன்றா எழுவாய்.
கண்டேன் - பய னிலை. உனை - செயப்படு பொருள் (வருவிக்கப்
பட்டது). யான் - எழுவாய். பாடத் தொடங்கினேன் - பய னிலை.
உனை - செயப்படு பொருள். (35)

தொடக்காயெனைச் சூழ்ந்துள வைம்புலத் தோற்றமெல்லாங்
கேடக்கூறுதி நீயொரு சூழ்ச்சிகி ளக்கிலாயே
லடக்காவவை யென்றன் கத்துள டங்குகாமுங்
கடக்கேன்பவ வேலையேவ் வண்ணமுக் கண்ணினுனே. (36)

(இ-ள்) முக் கண்ணினானே-திரி நேத்திரங்களை யுடைய ஸ்வாமி, தொடக்காய்-பந்த மாக, எனை-அடியேனை, சூழ்ந்து- அடுத்து, உள-இருக்கும், ஐ புலத் தோற்றம்-பஞ்ச இந்திரியப் பிரதீதி, எல்லாம்-யாவும், கெட-நாச மாகும்படி யாக, நீ-தேவரீர், ஒரு-ஒரு, சூழ்ச்சி-உபாயம், கூறுதி-கூறியருள்வீ ராக (அங்ஙன் ஓர் உபாயம்), கிளக்கிலாயேல்-கூறாதிருப்பீராகில், அடக்கா அவை- அடக்கப்படாத அப் பஞ்சேந்திரியங்களும், என்-அடியேனது, அகத்துள்-மறத்தின்கண், அடங்கு காஹம்-அடங்குகிற பரியந்தமும், எவ் வண்ணம்-எங் னனம், பவ வேலை-ஐநந (மரண) சமுத்திரத்தினை, கடக்கேன்-தாண்டுவேன், (கடக்க முடியாது என்றபடி) ஏ-று.

(இ-பு) எனை - என்னை என்பதன் இடைக் குறை. கூறுதி - ஏவல் வினை முற்று. கிளக்கிலாயேல் - கு - ஆ - சாரியைகள். இல் - எதிர் மறை இடை நிலை. ஏல் - முன் நிலை வினை டெய்ச்ச விசுதி. அடக்கா - ஈறு கெட்ட எதிர் மறைப் பெய ரெச்சம். என் றன் - தன் - சாரியை. கடக்கேன் - உடன்பாட்டுத் தன்மை ஒருமைத் தெரி நிலை வினை முற்று. கு - சாரியை. முக் கண்ணினானே - ஏ - விளி. நீ - எழுவாய். கூறுதி - பய நிலை. சூழ்ச்சி - செயப்படு பொருள். யான் - தோன்றா எழுவாய். கடக்கேன் - பய நிலை. பவ வேலை - செயப்படு பொருள். (36)

கண்ணன்மத னைப்பொடி யாம்வகை கண்டவேண்டோ
 ளண்ணவுயிர் யாவும் ளித்தீடு மப்பனையோ
 தண்ணூர்பொழிற் றில்லையு ளாயெனக் கீதுதாராய்
 மண்ணுதிய வாசைக ளற்றுனை வாழ்த்துமாறே. (37)

(இ-ள்) கண்ணல்-(ஊற்றிக்) கண்ணினால். மதனை-மந்ம தனை, பொடி ஆம் வகை-பஸ்பம் ஆகும் படி யாக, கண்ட-பார்த்த எண் தோள்-அஷ்ட புஜங்களை யுடைய, அண்ணா-பாசிலமே, உயிர் யாவும்-சகல ஜீவர்களையும், அளித்திடும்-ரக்ஷிக்கின்ற, அப்பனே-

பிதாவே, தண்-குளிச்சி, ஆர்-பொருந்திய, பொழில்-சோலைகள் (சூழ்ந்த), தில்லை உளாய்-சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தின்கண் எழுந்தருளிய ஸ்வாமி, எனக்கு-அடியேனுக்கு, மண்-பூமி, ஆதிய-முதலாகச் சொல்லப்படுகின்ற பெண் பொன் என்பவற்றிலுள்ள, ஆசைகள்-விருப்பங்கள் (முற்றும்), அற்று-(அறவே) நீங்கி, உனை-தேவரீரை, வாழ்த்தும் ஆறு-துதிக்கும் படியாகிய, ஈது-இவ்வரத்தினை, தாராய்-தந்தருள்வீராக. ஏ-று.

(இ-பு) அண்ணா, அப்பனே, (தில்லை) உளாய் - இவை விளிகள். யாவும் - உம் - முற்று. அப்பனேயோ - ஒ - அசைநிலை. ஈது - சுட்டுப் - பெயர் நீண்டது. உனை - 'உன்னை' என்பதன் இடைக்குறை. ஆறே - ஏ - ஈற்றுச்சை. நீ - தோன்றா எழுவாய். தாராய் - பயனிலை. ஈது - செயப்படு பொருள். (37)

வாழ்த்தேனுனை நாடொறும் வாழ்த்தவல் லோர்கடாளிற்
 ருழ்த்தேன்றலை யாங்கவ ரேவற லைக்கொள்கில்லேன்
 வீழ்த்தேனெடுங் காலம வத்திலோண் மேருவில்லோய்
 பாழ்த்தேன்கிளி போற்பல நூல்கள் படித்தூமியானே. (38)

(இ-ள்) ஒன்-பிரகாசம் பொருந்திய, மேரு-(மகா) மேரு கிரியை, வில்லோய்-தருவாக வுடைய ஸ்வாமி, உனை-தேவரீரை, நாள் தொறும்-பிரதி திரமும், வாழ்த்தேன்-(வாயார) தோத்திரம் செய்திலேன், வாழ்த்த-தோத்திரம் செய்ய, வல்லோர்கள்-சாமர்த்தியம் உள்ள பெரியோர்களின், தாளில்-திருவடிகளில், தலை-சிரசை, தாழ்த்தேன்-தாழ்த்தி வணங்கிலேன், அவர்-அப் பெரியாருடைய, ஏவல்-பணிகளை, தலைக் கொள்கில்லேன்-ஏற்றுச் செய்திலேன், நெடுங் காலம்-நீண்ட காலத்தினை, அவத்தில்-(அங்கனம் செய்யாது) வீணாக, வீழ்த்தேன்-கழித்தேன், கிளி போல்-கிரியைப் போல, யான்-அடியேன், பல நூல்கள் படித்தும்-பல் சாஸ்திரங்களைப் படித்தும், பாழ்த்தேன்-(அவற்றின் அர்த்தங் கொண்டு ஒழுகாமல்) பாழாய்ப் பேனேன். ஏ-று.

(இ-பு) வாழ்த்தேன், தாழ்த்தேன் - எதிர் மறைத் தன்மை ஒருமைத் தெரி நிலை வினை முற்று. இவற்றில் - ஆ - எதிர் மறை இடை நிலை தொக்கது. உனை - 'உன்னை' என்பதன் இடைக் குறை. நா டொழும் - தொழ - காலப் பன்மைப் பொருளில் வந்த இடைச் சொல். உம் - முற்று. வல்லோர்கள் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். ஆங்கு - அசை நிலை. தலைக் கொள்கில்லேன் - கு - சாரியை. இல் - எதிர் மறை இடை நிலை. வீழ்த்தேன், பாழ்த்தேன் - இவை இன் சாரியை தொக்க உடன்பாட்டுத் தன்மை யொருமை வினை முற்றுக்கள். மேரு வில்லொய் - விளி. கிளி போல் படித்து - வினையுவமம். படித்தும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. யானே - ஏ - ஈற்றசை. யான் - எழுவாய். வாழ்த்தேன் - பயனிலை. உனை - செயப்படு பொருள் யான் - எழுவாய். தாழ்த்தேன் - பயனிலை. தலை - செயப்படு பொருள். யான் - எழுவாய். தலைக் கொள்கில்லேன் - பயனிலை. ஏவல் - செயப்படு பொருள். யான் - எழுவாய். வீழ்த்தேன் - பயனிலை. காலம் - செயப்படு பொருள். யான் - எழுவாய். பாழ்த்தேன் - பயனிலை. (38)

யானொருடற் கின்பதுன் பங்களை யெண்ணவேண்ணித்
தானேசிறு பாலரி னென்மநஞ் சஞ்சலிக்கு
மீனாயினன் பாலல தென்கண்வி டுத்திகொல்லோ
வானேறடை யாய்திதி யாமதி காரரீயே. (39)

(இ-ள்) ஆன் ஏறு உடையாய்—இடப வாகந முடைய ஸ்வாமி, நீ—தேவரீர், திதி ஆம்—ரக்ஷிப்பு ஆகிய, அதிகாரம்—அதிகாரத்தினை, மீன் ஆயினன் பால்—மத்சாவதாரத்தினை எடுத்த மகா விஷ்ணுவினிடத்து, அலகு—(கொடுத்திருக்கின்றீரே) அன்றி, என்கண்—என்னிடத்து, விடுத்தி கொல்லோ—விட்டுக் கொடுத்திருக்கின்றீரா (இல்லை என்றபடி. ஆதலால்), உடற்கு—சீரத்திற்குள்ள, இன்ப துன்பங்களை—சுக சூக்க நியதிகளைக் குறித்து, எண்ண—தீர்மானித்தற்கு, யான் ஆர்—அடியேன் எப்படிச் சக்தன்

ஆவேன் (ஆகமாட்டேன் என்றபடி. ஆனால் அரியாமையினால்), எண்ணி—(அங்ஙனம் இருந்தும் சீரத்தினது சுக துக்கங்களை முறையே பெறவும், நீக்கவும்) கருதி, சிறு பாலரின்—சிறிய குழந்தைகளைப் போல, என்—அடிமேனது, மநம்—உள்ளம், சஞ்சலிக்கும்—சஞ்சலத்தினை அடைகின்றது. (எனவே, “அரியாமையினாலாம் அச் சஞ்சலத்தை நீக்கியருள்க” என்பது இசையெச்சம்) எ-று.

(இ-பு) ஆர் - 'யார்' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பு முற்றின் திரிவு. எண்ணித் தானே - தான் - அசை நிலை. ஏ - யிரி நிலையும் தேற்றமு மாம். பாலரின் - இன் - ஒப்புப் பொருளில் வந்த ஐந்தனுருபு. மீனாயினன் பால் - பால் - எழு நுருபு. அலது - 'அல்லது' என்பதன் இடைக் குறை. கொல்லோ - கொல் - அசை நிலை. ஒ - வினாவும், எதிர் மறையு மாம். ஆ னே துடையாய் - விளி. நீயே - ஏ - ஈற் றசை. யான் - எழுவாய். யார் - பய னிலை. மநம் - எழுவாய். சஞ்சலிக்கும் - பய னிலை. நீ - எழுவாய். விடுத்தி கொல்லோ - பய னிலை. அதிகாரம் - செயப்படு பொருள். (39)

காரார்மிடற் றுயளி சூழ்தரு பொற்கடுக்கைத்
தாரார்புய னேசிவ காமச வுந்தரிக்கோர்
சீரார்மண வாளவேன் றன்குல தேய்வமேநீ
பாராய்கடைக் கண்ணென தேண்ணம்ப லிக்கவின்றே. (40)

(இ-ள்) கார்—நீலம், ஆர்—பொருந்திய, மிடற்றாய்—கண்டத்தினை யுடைய சுவாமி, அளி—வண்டுகள், சூழ்தரு—மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற, பொன்—பொன் போன்ற நிறத்தினை யுடைய, கடுக்கை—கொன்றைப் புஷ்பத்தினால் செய்யப்பட்ட, தார்—யாலை, ஆர்—பொருந்தி யிருக்கின்ற, புயனே—புஜத்தினை யுடையவரே, சிவ காம சவுந்தரிக்கு—சிவ காம சவுந்தரி என்னுந்திரு நாமத்தினை யுடைய அம்பாளுக்கு, ஓர்—ஒப் பற்ற, சீர்—

சிறப்பு, ஆர்—பொருந்திய, மணவாள—கணவனே, என்—அடியேனது, குல தெய்வமே—குல தேவதையே, நீ—தேவரீர், இன்று—இப் பொழுது, எனது—அடியேனது, எண்ணம்—கருத்து, பலிக்க—முற்றுப் பெரும்படி யாக, கடைக் கண் பாராய்—கடாக்ஷ வீக்ஷண்யத் தினைச் செய்வீ ராக. ஏ-அ.

(இ-பு) மீடற்றாய், புயனே, மணவாள, தெய்வமே - இவை விளிகள். சூழ் தரு - தரு - துணை வினே. பொற் கடுக்கை - உவமைத் தொகை. என் நன் - தன் - சாரியை. இன்றே - ஏ - பிரி நிலையும், தேற்றமு மாம். நீ - எழுவாய். பாராய் - பய நிலை. அடியேனை - செயப்படு பொருள் (அவாய் நிலையால் வருவிக்கப்பட்டது). சிவ காம சவுந்தரி - 'சிவனுக்கு விருப்பினை யுண்டுபண்ணும் அழகினை யுடையவள்' என்னும் பொருளை, அவயவ ஆற்றலால் உணர்த்தலின், காரணப் பெயர். (40)

இன்றென்னைசெய் கேனென நாடியி ருந்ததீயேற்
கோன்றெய்தினேவ் வண்ணம றும்மதை யோதுவேனோ
வன்றன்னமு மேனமு மோர்வரு மையரின்ற
ளொன்றன்பார்கு ழாத்துற வீதரு ளாயுவந்தே (41)

(இ-ள்) அன்று—முற் காலத்து, அன்னமும்—அந்ந ரூப மாய்ப் பிரம்மாவும், எனமும்—வராக ரூப மாய் விஷ்ணுவும், ஓர்வு அரும்—(முறையே மேலும், கீழும், தேடி) அறிதற் கரிய, ஐய—பிதாவே, இன்று—இப் பொழுது, என்னை—(என் பந்தம் குறித்து) என்ன, செய்கேன்—செய்வேன், எவ் வண்ணம்—எப்படி, அறும்—(பந்தம்) நாசத்தை அடையும், என—என்று, நாடி--கருதிக் கொண்டு, இருந்த—இருந் துள்ள, தீயேற்கு—பாவி யாகிய எனக்கு, ஒன்று—ஒரு உபாயம் (புலப்பட்டது), எய்தின்—(அது தேவரீர் கிருபையால்) கிடைக்கும் ஆயின், அதை—அந்த உபாயத்தினை, ஒதுவேன்—விண்ணப்பிப்பேன், நின்—தேவரீரது, தார்—திரு

வடித் தாமரையை, ஒன்று—பொருந்தி யுள்ள, அன்பர்—சாதுக் களது, குழாத்து—சங்கந்தின்கண், உற—(அடியேன்) சேர்ந்திருக்கும்படி யாக, ஈது—இஃது ஒன்றை மாத்திரம், உவந்து—சந்தோஷித்து, அருளாய்—அருக்கிரகம் செய்வீ ராக. ஏ-று.

(3-4) என்னை - 'என்ன' என்பதன் விகாரம். செய்கேன் - உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வீனை முற்று. எய்தின் - செயின்' என்னும் வாய்பாட்டு வீனை யெச்சம், 'ஓதுவேன்' என்னும் வீனை முற்றுக் கொண்டது. ஓதுவேனோ - ஓ - அசை நிலை. அன்னமும் - எனமும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளான. ஈண்டு அன்னமும், எனமும், அவ் வடிவங்களைக் கொண்ட பிரமாவையும், விஷ்ணுவையும், முறையே குறித்துள்ளன. ஐய - விளி. ஈது - சுட்டுப் பெயர் நீண்டது. அருளாய் - உடன்பாட்டு ஏவல் வீனை முற்று. உவந்தே - ஏ - ஈற்றசை. 'புலப்பட்டது' - இது இசையெச்சத்தாற் பெறப்பட்டது. எய்தின் - என்புழி, "அது தேவரீர் கிருபையால்" என்பது, இடைப் பிற வரல். யான் - தோன்றா எழுவாய். ஓதுவேன் - பய நிலை. அதை - செயப்படு பொருள். நீ - தோன்றா எழுவாய். அருளுவாய் - பய நிலை. ஈது - செயப்படு பொருள்.

(41)

உவந்தாயென தைம்புல றும்மிரிந் தோடவோர்நா
டவந்தான்சிறி தும்மிலி பால்விடை தன்னின்மின்னோ
டிவாந்தேவர நாளும்வி ளங்கிலை யென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிகு பாவிபுன் லீலைய நிந்திலேனே. (42)

(3-5) எனது—அடியேனின், ஐ புலனும்—பஞ்சேந்திரிய உணர்ச்சிகளும், இரிந்து ஓட—நாசம் அடையும்படி யாக, ஓர் நாள்—(முன்) ஒரு காலத்தில், தவம்—தவம், சிறிதும்—கொஞ்சமும், இலி பால்—இவ்வாத என்னிடத்து, விடைதன்னில்—ரிஷப வாகந்தின்மீது, மின்னோடு—அம்பிகையோடு, இவாந்தே—ஏறி,

ஶ—வருதற்கு, உவந்தாய்—சந்தோஷம் உற்றிருந்தீர், நானும்—
(அதன் பின்) இந் நான் வரையும், விளங்கிலை—(அடியேன்பால் நீர்)
எழுந்தருளி வரவே இல்லை, என்னை கொல்லோ—யாது காரணமோ,
அவம்—கெட்ட தொழில், மிகு—அதிகரித்திருக்கின்ற, பாவி—
தீயேன், உன்—தேவரீரது, லீலை—விளையாட்டினை, அறிந்தி
லேன்—உணர்ந்திலேன். எ-அ.

(இ-பு) எனது - பன்மையில் ஒருமை யுருபு மயங்கிற்று.
ஐம்புலனும், சிந்தும், நானும் - உம் - மூன்றும் முற்றும்மைகள்.
தவந்தான், அவந்தான் - தான் - இரண்டும் அசை நிலைகள். இலி
(பால்) - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். பால் - ஏழ் னுருபு.
விடைதன்னில் - தன் - சாரியை. மின் - உவமை யாகு பெயர்.
இவரந்தே - ஏ - அசை நிலை. என்னை கொல்லோ - கொல் - ஒ -
இரண்டும் அசை நிலைகள். வா - என்னும் வினை யெச்சம், உவந்
தாய் - என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. பாவி - குறிப்பு வினையா
லணையும் பெயர். அறிந்திலேனே - ஏ - ஈற்றசை. நீ - தோன்றா
எழுவாய். உவந்தாய் - பயனிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். விளங்
கிலை - பயனிலை. காரணம் - தோன்றா எழுவாய். என்னை - பய
னிலை. பாவி - எழுவாய். அறிந்திலேன் - பயனிலை. லீலை -
செயப்படு பொருள். (42)

அறியாமையிற் கட்டுணை லுற்றதென் னுண்மையத்தைப்
பிறியாதுவி டேனென லெந்தைபி ரானுணண்மை
குறியீத்திரு வர்க்குமென் றுலெனைக் கோபியேவே
செறிவாய்மல மேயிறை யோடிகல் செய்ததன்றே. (43)

(இ-ள்) எந்தை பிரான்—எமது தந்தை யாகிய தலைவரே,
அறியாமையின்—அறியாமையினால், என்—எனது, ஆண்மை—ஆற்
றல், கட்டுணை—கட்டுப்படுதலை, உற்றது—பொருந்தியது, உன்—
தேவரீரது, ஆண்மை—வல்லமை, அத்தை—அந்த எனது ஆற்றலை,

பிரியாது விடேன்—(அஞ்ஞாநத்தினின்றும்) நீக்காமல் விடமாட்
 டேன் (பிரிப்பேன் என்றபடி), எனல்—என்ப தாம், இருவாக்கும்—
 (அறியாமை ஈவசரர் ஆம் உம்) இருவருக்கும், ஈது—இது, குறி—
 எண்ணம், என்றால்—என்று கூறின், எனை—அடியேனை, கோபி
 யேல்—(அங்கன பந்த முறலாமா என்று) கோபியாதிருப்பீ ராச
 இறையோடு—சர்வ சக்தி வாய்ந்த கடவு ளாகிய தேவரீரோடு
 செறிவு ஆய்—யிருதி யாய், மலமே—(அந்த) அஞ்ஞாநமே, இ
 செய்தது—விரோதித்தது (அற்ப சக்தி யுடைய அடியேன் அத
 எம் மாத்திரம். ஆகவின், அடியேன் அதனை எதிர்க்க முடியா
 குறித்துக் கோபியேல் என்பது தாற்பரியம்.) எ-று.

(இ-பு) அறியாமையின் - இன் - சாரியை. இஊதியில் மூன்
 வேற்றுமை தொக்கது. கட்டுணல் - 'கட்டுண்ணல்' என்பது
 இடைக் குறை. இது செய்ப்பாட்டு வினைப் பகுதி யடியாகப் பிற
 தொழிற் பெயர். அததை - இடையில் வல் லொற்றுச் செய்
 விகாரத்தால் மிக்கது. எனல் - என்னும் சொல் லெச்சம், எ
 சொல்வது எனச் 'சொல்' என்னும் தன் னெச்சக் கொண்ப
 எந்தை - எம் தந்தை என்பதன் மருஉ. என்றால் - 'செயின்' என்
 வாய்ப்பாட்டு வினை யெச்சம். இச் சொல் லெச்சம், 'கூறின்'
 னும் தன் னெச்சக் கொண்டது. கோபியேலே - எதிர் மறைத்
 நிலை வினை முற்று. ஏ - அசை நிலை. செறிவாய் - என்னுங் கு
 வினை யெச்சம், 'செய்தது' என்னும் முற்றுக் கொண்டது. மல
 ஏ - தேற்றம். செய்த தன்றே - அன்று ஏ - இரண்டும் அசை நிலை
 அஞ்ஞாந மாகிய அஃறிணை, உயர் திணை யாகிய ஈசனோடு சே
 எண்ணப்படுங்கால், சிறப்பினால் "இருவர்" என உயர் திணை
 வைத் தெண்ணப்பட்டது. ஆண்மை - எழுவாய். உற்றது
 னிலை. கட்டுணல் - செயப்படு பொருள். ஆண்மை - எழுவாய். வ
 னெனல் - பய னிலை. நீ - தோன்ற எழுவாய். கோபியேல் - பய
 னிலை. எனை - செயப்படு பொருள். மலம் - எழுவாய். செய்தது -
 பய னிலை. இகல் - செயப்படு பொருள்.

செய்விப்பன்வி னைத்தோகை வெம்பவஞ் சேர்ப்பனுன்னை
யுய்விப்பனே லச்சிவ் னுண்மையு மோர்வனென்றே
ரைவர்க்கேதி ரேயேனை நோக்கிய னைந்ததையா
மைவெற்பன வாணவ நீயதை மாற்றிடாயே. (44)

(இ-ள்) ஐயா—சுவாமி, வினைத் தொகை—கருமத் தொகுதி
களை, செய்விப்பன்—(உன்னைக் கொண்டு) இயற்றுவிப்பேன்,
வெம்—கொடி தாய் உள்ள, பவம்—சம்சாரத்தினை, சேர்ப்பன்—
(உனக்கு) அடைவிப்பேன், உன்னை—(ஜீவ னாகிய) உன்னை, உய்
விப்பனேல்—(கருமங்களி னின்றும், சமுசாரத்தி னின்றும்) விடு
விப்பனேல், அச் சிவன்—அந்தப் பரமசிவத்தினது, ஆண்மையும்—
சாமர்த்தியத்தினையும், ஓர்வன்—(ஒரு கை) பார்ப்பேன், என்று—
என், மை—நீவ, வெற்பு—மலை, அன—போன்ற, ஆணவம்—
அஞ்ஞாநம், ஓர்—ஒப் பற்ற, ஐவர்க்கு—பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு,
எதிரே—முன் னிலையில், எனை—என்னை, நோக்கி—பார்த்து,
அறைந்தது—(சபதம் செய்து) கூறினது, நீ—(அதனால்) தேவரீர்,
அதை—அந்த அஞ்ஞாநத்தை, மாற்றிடாய்—நிவிர்த்திப்பீ ராக. ஏ-று.

(இ-பு) எதிரே - ஏ - தேற்றம், அல்லது, அசை. ஐயா - விளி.
அன - 'அன்ன' என்னும் உவம உருபின் இடைக் குறை. மாற்றி
டாயே - ஏ - ஈற் றசை. ஆணவம் - எழுவாய். அறைந்தது - பய னிலை.
(மேற் கூறிய செய்திகள்) - செயப்படு பொருள். நீ - எழுவாய்.
மாற்றிடாய் - பய னிலை. அதை - செயப்படு பொருள். (44)

மாற்றாயேனக் காணவ மாயையில் வந்துவந்தே
தோற்றவுள கேவல மாதீய சுத்தமொன்றா
டேற்றயவ ணேற்றிய ரண்டறுத் தேங்குமாகித்
கூற்றுவிகோள் பதத்தேன் னுவியுங் கோள்ளுவாயே. (45)

(இ-ஊ) ஆணவ மாயையில்-மூல மலம் ஆகிய அஞ்ஞாநத் தினால், வந்து வந்து-அடிக்க கடி வந்து, எனக்கு-அடியேனுக்கு, தோற்றா உள-தோற்றிக் கொண்டிருக்கும், கேவலம் ஆதிய-சாக் கிரம் சொப்பநம் என்னும் சகலாவஸ்தையையும், சுழுத்தி என்னும் கேவல அவஸ்தையையும், மாற்றாய்-நிவிர்த்திப்பீ ராக, சுத்தம் ஒன்று ஊடு-(சகல கேவல மாகிய அசுத்தங்கள் நீங்கிய) சுத்தா வஸ்தை யாகிய ஒன்றினிடத்து, ஏற்றாய்-(அடியேனை) ஏற்றுவி ராக, அவண்-அவ்விடத்து, ஏற்றி-ஏறும்படி செய்து, இரண்டு- துவைதப் பிரதீதியை, அலுத்து-நிவிர்த்தித்து, எங்கும் ஆகி-சர்வ க்ரம் ஆய், கூற்று-எமனது, ஆவி-பிராணனை, கொள்-கொண்ட, பதத்து-(தேவரீரது) திரு வடியில், என்-அடியேனது, ஆவியும்- பிராணனையும், கொள்ளுவாய்-கொள்ளுவீ ராக. எ-து.

(இ-பு) ஆணவ மாயை - பண்புத் தொகை. மாயையில் - இல் - ஏதுப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. வந்து வந்தே - மிகுதிப் பொருளில் வந்த அடுக்குத் தொடர். ஏ - அசை நிலை. தோற்றா - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வினையெச்சம். ஆகிய - குறிப்பு வினையா. லணைந்த அஃநினைப் பன்மைப் பெயர். ஒன்று - ஊடு - ஏழ னுருபு. ஏற்றாய் - உடன்பாட்டுத் தெரிநிலை ஏவல் வினை முற்று. எங்கும் - உம் - முற்று. கொள் பதம் - வினைத் தொகை. ஆவியும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். கொள்ளுவாயே - ஏ - ஈற் றகை. நீ - தோன்றா எழுவாய். மாற்றாய் - பய நிலை. கேவல மாகிய - செயப்படு பொருள். நீ - தோன்றா எழுவாய். ஏற்றாய் - பய நிலை. என்னை - செயப்படு பொருள். நீ - தோன்றா எழுவாய். கொள்ளுவாய் - பய நிலை. ஆவி - செயப்படு பொருள். (45)

கொள்ளேனெனி னுமெழுத் தைந்துமுட் கோதியாதுந்
தள்ளேனெனி னுமுனைச் சார்தவஞ் சார்ந்திலாரை

விள்ளேனெனி னுமெனை நீசைவி டேல்வீடேல்கா
ணள்ளாறுடை யாயவி நாசின யந்துளானே.

(46)

(இ-ள்) நன் ஆறு உடையாய்—திரு நன் ளாற்றினே யுடைய
சுவாமி, அவிநாசி—அவிநாசி (சேஷத்திரத்தை), நயந்து உளானே—
விரும்பி வாசஸ்தல மாகக் கொண்டவரே, எழுத்து ஐந்தும்—பஞ்சா
க்ஷரங்களையும், கொள்ளேன்—(அடியேன் பேணிக்) கொள்ளமாட்
டேன், எனினும்—ஆயினும், உள்—மறத்தின்கண் (உள்ள),
கோது—குற்றங்கள், யாதும்—யாவற்றையும், தள்ளேன்—நீக்
கேன், எனினும்—ஆயினும், உனை—தேவரீரை, சார்—அடையத்
தகுந்த, தவம்—தவத்தினை, சார்ந்திலாரை—பொருந்தாத பாவி
களை, விள்ளேன்—விட்டு நீக்கேன், எனினும்—ஆயினும், எனை—
அடியேனை, நீ—தேவரீர், கை விடேல்—விட்டுவிடாதீர், விடேல்—
விட்டு விடாதீர். எ-அ.

(இ-பு) எனினும், எனினும், எனினும் - உம் - மூன்றும் எண்
ணின்கண் வந்த இழிவு சிறப்பு. சார் தவம் - வினைத் தொகை.
ஐந்தும், யாதும் - உம் - இரண்டும் முற்றும்மைகள். சார்ந்திலார் -
தெரி நிலை வினையா லணையும் பெயர். கொள்ளேன், தள்ளேன்,
விள்ளேன் - இவை எதிர் மறைத் தெரி நிலை வினை முற்று. இவற்றி
னிடையே - ஆ - எதிர் மறையிடை நிலை தொக்கது. கை விடேல் -
கை - ஒரு வகை உபசர்க்கம் போன்ற அடைச் சொல். விடேல்
விடேல் - வலியுறுத்தும் பொருளில் வந்த அடுக்குத் தொடர்.
இவை எதிர் மறை ஏல் விசுதி பெற்ற ஏவல் வினை முற்றுக்கள்.
காண் - முன் னிலை அசை. உடையாய், நயந்துளானே - இவை
விளிகள். நீ - தோன்றா எழுவாய். கைவிடேல் - பய னிலை. எனை -
செயப்படு பொருள்.

(46)

நயவாதுதில் லாபுரி யோபுனை நாடிநாளும்
வியவாதுட லோறே வென்றும்வி டாதேன்னுள்ளங்
கயவாதுறு போகமே லாமீவை கண்டேவீடும்
பயவாதிதேன் றேபயந் தேன்மிகப் பாலியேனே. (47)

(இ-ள்) தில்லா புரியோய்—தில்லைப் பதியினை இருப்பிட மாக
வுடைய சுவாமி, என்—அடியேனது, உள்ளம்—மனம், உனை—
தேவரீரை, நாளும்—பிரதி தினமும், நாடி—தியாகித்து, நய
வாது—(அடைய) விரும்பாது, வியவாது—ஆதிக்காது, உட
லோடு—சரீரத்தோடு (உள்ள), உறவு—சம்பந்தத்தை, என்றும்—
எப் பொழுதும், விடாது—விட்டு நீங்காது, உறு—பொருந்துகின்ற,
போகம்—போகங்கள், எலாம்—யாவற்றையும், கயவாது—வெறுக்
காது, இவை—(மறத்தின்) இச் செயல்களை, கண்டு—பார்த்து,
வீடும்—மோகித்தினையும், இது—இந்த மனம், பயவாது—கொடுக்க
மாட்டாது. என்று—எனக் கருதி, பாலியேன்—தியேன், மிகப்
பயந்தேன்—அதிக மாகப் பயந்திருக்கின்றேன். எ-று.

(இ-1.) புரியோய் - விளி. தில்லா - 'தில்லை' என்பதன்
மருஉ. நாளும், என்றும் - உம் இரண்டும் முற்றும்மைகள். உறு
போகம் - வினைத் தொகை. வீடும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது.
என்றே - ஏ - அசை நிலை. பாலியே(னே) - குறிப்பு வினையா லணை
யும் பெயர். ஏ - ஈற் றசை. உள்ளம் - எழுவாய். நயவாது - பய
னிலை. உனை - செயப்படு பொருள். உள்ளம் - எழுவாய். வியவாது -
பய னிலை. உனை - செயப்படு பொருள். உள்ளம் - எழுவாய். விடாது -
பய னிலை. உறவு - செயப்படு பொருள். உள்ளம் - எழுவாய்.
கயவாது - பய னிலை. போக மெலாம் - செயப்படு பொருள். பாலி
யேன் - எழுவாய், பயந்தேன் - பய னிலை. (47)

பாவாற்பெரி யோர்புகழ் சிற்றம்ப லத்துளோயை
நாவாற்சிறி யேன்றுதி செய்புமிந் நன்கில் சொல்லு

மோவாதிரை யோருழை தாலிய வுன்சேவிக்கே

மேவாதல வேன்றுது ணிந்துவி ளம்பினேனே. (48)

(இ-ள்) பாவால்—(சிறந்த) செய்யுளினால், பெரியோர்—
மகான்கள், புகழ்—தோத்திரம் செய்கின்ற, சித் அம்பலத்து
உளோயை—சிதம்பரத்தின்கண் எழுந்தருளி யிருக்கும் தேவீரை,
நாவால்—நாக்கினால், சிறியேன்—அல்பக்கு னாகிய யான், துதி—
தோத்திரம், செய்யும்—செய்கின்ற, இந் நன்கில்—இந்த நன்மை
இல்லாத, சொல்லும்—வார்த்தையும், ஓவாது—இடையறாது,
இரை—சப்தஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற, ஓர்—ஒப் பற்ற, உழை—
மான், தாலிய—பாயப் பெற்ற, உன்—தேவீரது, செவிக்கு—
காதுக்கு, மேவாது அல—பொருந்தாதது அன்று (பொருந்தும்
என்றபடி), என்று—என, துணிந்து—நிச்சயித்து, விளம்பினேன்—
கூறினேன். எ-று.

(இ-பு) பெரியோர், (சிறந்தம்பலத்)துளோய், சிறியேன்
இவை குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர்கள். சித் + அம்பலம் =
'சிற் றம்பலம்' எனத் தகரா வொற்று, தகரா வொற்றாய் நின்று
புணர்ந்தது. இல் - 'இல்லாத' என்னும் குறிப்பு வினைப் பெய
ரெச்சத்தின் விகாரம். சொல்லும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது.
இரை யுழை - வினைத் தொகை. செவிக்கே - ஏ - அசை நிலை.
மேவாதது + அல = மேவாதல என, 'மேவாதது' என்னும் தெரி
நிலை வினையா லணையும் பெயர் துவ் விசுதி கெட்டு நின்று புணர்ந்
தது. அல - என்பதன் இடைக் குறை, ஈண்டு 'அன்று' என்று
நிற்க வேண்டிய விடத்து, 'அல' என வந்தமை, ஒருமையிற் பன்மை
மயக்கம். விளம்பினேனே - ஏ - ஈற் றசை. சிறியேன் - எழுவாய்.
விளம்பினேன் - பய நிலை. சொல் - செயப்படு பொருள். (48)

விளம்பற் கருஞ் சோதியென் கோவிடையோனென்கோவேன்
 னுளம்புக்கசி வப்பிர காசனென் கோவேன்னங்கைத்
 தளம்பற்றிய சாந்தனென் கோநின்ற நதுநாமம்
 வளம்பெற்றதி ருக்கயி லாயசொல் வாயெனக்கே. (49)

(இ-ள்) வளம்—(சகல) வளங்களும், பெற்ற—பொருந்தி யிருக்கின்ற, திருக் கயிலாய—அழகிய கைலாயத்தின்கண் எழுந் தருளியிருக்கும் ஸ்வாமி, நின் தனது—தேவரீரது, நாமம்— பெயரை, விளம்பற்கு—சொல்லற்கு, அரும்—அருமை யான, சோதி—பிரகாச சொரூபர், என்கோ—என்று கூறவா, விடையோன்—ரிஷப வாகநாரூடர், என்கோ—என்று கூறவா, என்— அடியேனது, உளம்—மறத்தின்கண், புக்க—புகுந்திருக்கும், சிவப் பிரகாசன்—சிவப் பிரகாச சுவாமிகள், என்கோ—என்று கூறவா, என்—எனது, அம்—அழகிய, கைத் தளம்—உள்ளங் கையில், பற்றிய—பொருந்தி யிருக்கும், சாந்தன்—சாந்த லிங்கன், என் கோ—என்று கூறவா, எனக்கு—அடியேனுக்கு, சொல்வாய்— (எங்ஙன் விளம்புவ தெனக்) கூறியருள்வீ ராக. ஏ-று.

(இ-பு) என்க + ஓ = என்கோ. நிலை மொழி யீறு அகரம் கெட்டுப் புணர்ந்தது. என்கோ, என்கோ, என்கோ, என்கோ - ஓ - நான்கும் வினா. விடையோன் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர், நின் தனது - தன் - சாரியை. திருக் கைலாய - விளி. எனக்கே - ஏ - ஈற் றசை. நீ - தோன்றா எழுவாய். சொல் வாய் - பய னிலை. நாமம் - செயப்படு பொருள். (49)

எனக்கீந்தினி யாண்டிடல் வேண்டுமேம் மீசனெமற்
 றுன்க்கேசர ணஞ்சர ணம்புல னோடுமென்றன்
 மனக்கோதனைத் தும்மிறந் தோங்கறி வாகியாங்கே
 பினைக்காண்பவன் காட்சியு மற்றவ பேதவாழ்வே. (50)

பக்தி (வைராக்கிய) சதகம் முற்றுப் பெற்றது.

(இ-ள்) எம்-எம் முடைய, ஈ-சனே-இறைவனே, உனக்கே-தேவரீருக்கே, சரணம்-அடைக்கலம், சரணம்-அடைக்கலம், புலனோடும்-இந்திரிய உணர்வோடும், என-எனது, மந-மநத்தின்கண் உள்ள, கோது-குற்றங்கள், அனைத்தும்-யாவும், இறந்து-நசித்து, ஒங்கு-பூரண, அறிவு ஆகி-ஞாந சொரூபம் ஆய், பினை-பின்னர், காண்பவன்-திருவந்தாவும், காட்சியும்-திருக்கும் (திருசியமும் ஆய திரி புடித் தோற்றம்), அற்ற-நீங்கிய, அபேத வாழ்வு-அத்தைவத சாம்ராஜ்யத்தை, இனி-மேல், எனக்கு-அடியேனுக்கு, ஈந்து-நல்கி, ஆண்டிடல் வேண்டும்-காப்பாற்றியருளல் வேண்டும். எ-து.

(இ-பு) ஆண்டிடல் - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. ஈ-சனே - விளிப் பெயர். உனக்கே - ஏ - பிரி நிலை, தேற்றமு மாம். சரணம் சரணம் - உறிதிப் பொருளில் வந்த அடுக்குத் தொடர். புலனோடும் - உம் - எதிரது தழீஇயது. என் றன் - தன் - சாரியை, அனைத்தும் - உம் - முற்றது. ஒங் கறிவு - வினைத் தொகை. ஆங்கு - ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள். பினை - 'பின்னை' என்பதன் இடைக்குறை, அது பிற காலம் குறிக்கும் ஒர் இடைச் சொல். காட்சியும் - உம் - எதிரது தழீஇய எச்சம். இறந்தது தழீஇயது மாசும். வாழ்வே - ஏ - பிரி நிலையும் தேற்றமு மாம். யான் - தோன்றா எழு வாய். சரணம் - பய னிலை. ஆண்டிடல் - எழுவாய். வேண்டும் - பய னிலை. (50)

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத்தில் உள்ள தோத்திரத்தின்,
தோத்திரப் பிரகாசம் என்னும் உரை
முற்றப் பெற்றது.

வைராக்ய சதகப் பிழை திருத்தம்.

பக்கம் வரி	பிழை	திருத்தம்	பக்கம் வரி	பிழை	திருத்தம்
1	16	குறை	20	22	நெஞ்சமே
2	22	தோற்றமுமாம்	24	24	நனைநாகப்
5	14	னுகத்தொனையி	21	19	நாகம்
6	12	ஆசாரியருக்கு	23	8	மறத்தினைப்
	20	நெஞ்சமே	9	9	புகழ்விழைந்
	24	விவேகம்	24	10	புகழ்
	25	தோற்றமுமாம்	14	14	தெரிநிலை
7	7	இரண்டு	20	20	நீ தான்
11	5	சதலை	23	23	தொர்குவா
12	12	இழிவிலை	27	9	திருஅடி - திருஅடி,
	15	பணகவர்	22	22	தேற்றமுமாம்
	23	வீந்து	23	23	என்று
14	5	யற்றுவதானால்	30	4	இல்லாத
15	17	விடுத்தளேன்	32	26	எழு
	29	செல்வமே	33	7	இன்னுங்
17	19	இதர	34	3	உதராக்கினியால்
18	4	கூறினார்	37	6	எண்ணற்
	6	எஞ்சுறு	21	21	செய்தாய்
	22	எஞ்சுராத	23	23	மன்றி இவற்றின் நடுவ
19	3	டூழிபர்	10	10	கூறினார்
	16	வளையினுங்	26	26	எச்சம்
20	16	யானசு	28	28	உன்னிற்

பக்கம் வரி	பிரை	திருத்தம்	பக்கம் வரி	பிரை	திருத்தம்
42.	15	வேதமும்	73	25	முதலிய
44	13	எல்லாம்	74	14	நாதத்துவ
45	16	கூற்றினர்	76	2	கருதி
47	18	அறிவேயான	9	9	எம்மிடத்துள்ள
47	11	மேலுமிங்	11	11	அடைந்தது
21	21	என்று	24	24	நிற்பாய்
48	17	உருவாயி	77	3	அடைந்தது
55	5	நிகழ்	79	6	கூட்டி
58	1	நிவிர	80	6	என்ன
2	2	பகலுனும்	26	26	வினையா
61.	1	வீடே	27	27	உள்ளமே
62	23	(73-1)	10	10	தென்று
67	22	புஷ்பக்களாற்	5	5	தாமே
68	5	உன்னு	83	5	சிவ
69	6	மார்க்கத்திற்	88	22	இல்லையேல்
70	19	நிற்றதகு	85	22	பிணக்கிதன்
71	5	இவா	89	16	அடைதல், நெருமாயி
72	12	நெஞ்சமே	18	18	ஐம் அது பொருந்து
73	18	ஆய	19	19	தல்,
74	26	ஒடுக்கும்	19	19	(யாதோர் நிமித்தத்
75	12	அகந்துதலை	19	19	தால் வரு மாயினும்
76	12	தற்கு பிரமாணம்	19	19	அது) இங்கு,
77	12	கோடலிறை	19	19	முன்னிலையால் வருமா
78	12	சொல்லுவாரோ,	19	19	யினும் அஃகு)

பக்கம் வரி	பீழை	இருத்தம்	பக்கம் வரி	பீழை	இருத்தம்
89	23	செய்த	134	8	கருவ்
91	8	எ-து	14	14	கருக்
14	14	கூடமையிற்	25	25	கூஷ்ட
92	9	அவை தம்மை	137	7	விடர்க்
93	4	அவ்	140	7	(கூறிய வினை)
6	6	தோற்	10	10	யுடைய
6	6	நெஞ்சமே	16	16	பிரஹ்ம
6	6	ரணமுழு	6	6	பறத்தற்
16	16	ஆறு	141	6	எனது
13	13	போல்	143	4	வல்லாதாரை
24	24	நெஞ்சமே	15	15	செய்கேள்
23	23	விருளை	144	3	நெஞ்சம்
13	13	ஆசாயத்தின்கண்	144	4	பயனிலை நான் -
16	16	உத்தி			தோன்ற எழுவாய்,
12	12	நெஞ்சமே			செய்கேள் - பயனிலை.
20	20	நெஞ்சமே	15	15	அணுகி, அடைதற்கு -
16	16	சபைகண்			(சரணுகதியாக).
16	16	வுருவையும்	147	13	ஒரு
20	20	இங்ங்ம்			சேயமையிடத்தின்க
2	2	தோழ்களின்	148	1	தினைக்
13	13	தோழ்களின்			தந்தருளமாட்டாரா
21	21	தோழ்களின்	151	4	டாரோ
					கடல்

இராம நாத புரம் ஜில்லா, திருப் பூ வணம் வேதாந்த மடம், மயீ காசிகாநந்த ரூநாசார்ய ஸ்வாமிகள் இயற்றியன — பதிப்பித்தன.

1. வேதாந்த பதார்த்த மஞ்ஜுலஷா வசநம். ஹிந்தி மொழி பெயர்ப்பு.	ரூ. 2—8
2. விசார சாகரம் வசநம். ஹிந்தி மொழி பெயர்ப்பு.	2—4
3. வியாச தாத்பார்ய நிர்ணயம். வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—8
4. வேதாந்த சித்தாந்த முக்தாவலி. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—8
5. நைஷங்க கர்மிய சித்தி வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—8
6. வேதாந்த பரிபாஷை. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—7
7. ஸ்வாராஜ்ய சித்தி. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—4
8. வேதாந்த சஞ்ஞா. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—2
9. ஹரிமீடே - ஹரி தத்வ முக்தாவலி. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—12
10. மண்டல பிராஹ்மண உபநிஷத்-ராஜ யோக பாஷ்யம். வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு	0—4
11. ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்-சங்கர பாஷ்யம். வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—4
12. கதா சரீத் சாகரம். வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு கதை.	2—4
13. மூர்க்க சதகம் - சம்ஸ்கிருதம் பத ஷரை. நிரக்குண அஷ்டோத்தர சத நாமாவளி சம்ஸ்கிருதம்	0—8
14. பகவற் ளீதை 15-வது அத்தியாயம். சம்ஸ்கிருதம், தமிழ்க் கவி உரை.	தமிழ்
15. வட நாட்டில், ஹரித் துவாரக் கும்ப மேளாஷம், தென் னாட்டில் சாதுக்கள் மேளாஷம். வசநம்.	0—2
16. அத்வைதிகுட்கும், அதிட்டாநத்தி விருப்பவர்க்கும் ஓர் அறிக்கை. வசநம்.	0—2
17. சாது சங்க நிதுவல் விழாக் கூட்ட வைபவம். வசநம்.	0—2
18. மடங்களின் உற்பத்தியும், தற் போது உள்ள நிலைமையும். வசநம்.	0—2
19. திருக் களர் வீர சேகர ரூந தேசிகர் சரிதம். வசநம்.	1—0
20. தாந்திரீக த்வைத சைவ கண்டநம். வசநம். (குட்டுக்கோல்கட்டாரி-புச்சம்).	1—0
21. பக்தி (வைவாக்க்ய) சதகத் தேரத்திரம் - தேரத்திரப் பிரகாசம் என்னும் பத உரை.	0—3
22. இதா சாரத் தாலாட்டு - லகு சந்திரிகை உரை. 2—0.	23. பஞ்சதசிகவி (800)
24. மகா ராஜத் துறவு - மகப் பிரசாதினி உரை 2—0.	25. வாசிட்டம். (கவி 2055)

26. பக்தி(வைராக்ய)சதகம்-பத ஷுரை-மொழிப் புரை. 1—8. 27. சீடாசாரம்-பால போதிகி உரை. 0—8
 28. வைராக்ய தீபம்-பத உரை, மொழிப் புரை. 0—8
 29. விவேக சூடாமணி (கவி 670) அனுகு வதைப் பரணி கவி (800) 1—0
 30. ஸ்தோத்திர ரச மஞ்சரி கவி 160) 0—4
 31. தோத்திரயம் கவி (பகவற் கீதை ஈசுவர கீதை பிரம்ம கீதை) 1—4
 32. கைவல்ய நவரீதம் கவி (288) 0—9. 33. வேதாந்த சாஸ்திர ரத்நாவலி (9 சேர்ந்தது) 3—0
 34. நானா ஜீவ வாநக் கட்டளை - சத்யார்த்தப் பிரகாசிகை உரை. 2—0

அச்ச சாக வேண்டியன.

1. யுக்திப் பிரகாசம். வசநம். ஹிந்தி மொழி பெயர்ப்பு.
2. பேத திக்காரம் - சத் கிரியை உரை. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
3. பிரபோத சதாக்யம் - பத ஷுரை. வேதாந்தம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
4. விவேக சூடாமணி - பத ஷுரை. வேதாந்தம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
5. சித்தாந்த லேக்ஷிகாகம், வசநம். (56 மத விசாரம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
6. தர்க்க சங்கிரகம் - தீபிகை உரை. (தர்க்கம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
7. சப்த பதார்த்தி - வசநம். (தர்க்கம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
8. காந்த சித்தாந்த சந்திரிகை. வசநம். (தர்க்கம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
9. கணேச கவசம் - பத ஷு ர. சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 10. கணேச கவசம் தமிழ்க் கவி உரை.
11. சசி லக்ஷ் போதம் - பத ஷு ர. சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 12. வேதாந்த சூடாமணி - சந்தேதாஷ தாயிதி உரை.
13. சங்கர விஜய விலாசம். வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
14. கைவல்ய நவரீதம் - அருணாசல ஞான தேசிகர், பத சார உரை. 15. சமாதி விதி வசநம்.
16. வீர சேகர ஞான தேசிக சரிதம், கவி 1500. 17. சந்யாச விதி வசநம்.
18. சிவ சங்கராவதாரம். சுவோகம் உரை. 19. காசிகாநந்த விஜயம் வசநம்.
20. தீதா சாரத் தாலாட்டு, குறிப்பு உரை. (பாக்கட் சைஸ்) 21. பட்டினத்தார் பாடல் உரை.
22. ஸ்திரீ புருஷ ஜநந மரண ரஹஸ்யம், வசநம். 23. மகாத்ம சரிதாமிருதம். வசநம்.
24. நானா ஜீவ தாதக் கட்டளையின் சாரமும், சக்தி விவேசநமும். வசநம்.
25. சுவாநுபவத் திரு வாக்கு கவி. பாக்கட் சைஸ்.